

[16th March 1959]

Industrial potentialities of Tiruchirappalli District.

* 831-M Q.—SRI S. LAZAR: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state whether there is any proposal before the Government to find out the industrial potentialities in Tiruchirappalli district?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: At the request of this Government, the National Council of Applied Economic Research is conducting a Techno-Economic Survey of this State, with a view to assessing the industrial potential of the State. The potentialities of the various districts including Tiruchirappalli also will be considered. The question of utilising the gypsum available in Tiruchirappalli district for the manufacture of sulphuric acid with cement as by-product has also been referred to the National Council for investigation.

MR. SPEAKER: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1959-60—cont.

DEMAND XVI—EDUCATION.

MR. SPEAKER: இப்போது 16-வது மானிய கோரிக்கை, கல்வி, விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும். கனம் மந்திரி அந்த மானிய கோரிக்கையை இப்போது சபை முன் பிரேரிப்பார்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 13,61,63,000 under Demand XVI—Education.

MR. SPEAKER: எதிர்க்கட்சிகள் எல்லோரும் கேர்ந்து கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ அன்பழகன் கொடுத்துள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரிப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். அவர் அந்தப் பிரேரணையை இப்போது பிரேரிக்கலாம்.

SRI K. ANBAZHAGAN: Sir, I move—

That the allotment of Rs. 13,61,63,000 under Demand XVI—Education—be reduced by Rs. 100.

MR. SPEAKER: The Demand and the cut motion are before the House for discussion.

இப்போது கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கே. அன்பழகன் பேசலாம். அவருக்கு 15 நிமிஷங்கள் ஒதுக்கி வைக்கிறேன். கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு முக்கால் மணி நேரம் போதுமல்லவா? மேலும் பேச விரும்பும் மற்ற எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் 15 நிமிஷம் அளிக்கப்படும்.

SRI K. ANBAZHAGAN: மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, கல்வி மான்யத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகையை வெட்டுவதற்கான இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவருவதன் மூலம், இந்த மாநிலத்தில் நடத்தப்படும் கல்வித் திட்டங்களில் ஓரளவு செம்மையை உண்டாக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையோடு இந்த விவாதத்தில் ஈடுபடுகிறேன். பொதுவாகவே, கோரப்படும் மானியத் தொகையை வெட்டுவதற்காகத் தீர்மானத்தைத் தரும் நேரத்தில், மானியத் தொகையை உயர்த்த வேண்டு

16th March 1959] [Sri K. Anbazhagan]

மென்ற கருத்தோடுதான் அவ்வெட்டுத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவருவது வழக்கம். ஆனால், இப்போது நான் கொண்டு வந்திருக்கும் வெட்டுத் தீர்மானம் ஓரளவு பெயருக்குப் பொறுத்தமானது. ஏனென்றால், ஹிந்திய மாணவர்களுக்குப் பயிற்றுவிப்பதற்காக பல ஹிந்தி ஆசிரியர்களை நியமிப்பதால் ஏற்படும் அதிகச் செலவைக் குறைக்க வழி ஏற்படுமானால், என்னுடைய வெட்டுத் தீர்மானத்தின்படி இந்த மானியத் தொகையை 100 ரூபாய் குறைப்பதுகூட ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியது ஆகும்.

நமது மாநிலத்தில், கல்வியைப் பெற்றுத்த வரையில், நீண்ட காலமாகவே ஒரு நிரந்தரமான, முறையான, வளர்ச்சி ஏற்பட்டு வந்திருக்கிறது என்பதை மதிப்பிற்குரிய கல்வி அமைச்சர் மறுப்பதற்கில்லை. கல்வியில் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மூலமாக பெரியதொரு வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிற தென்ற கருத்தை ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த, மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர்கள் அடிக்கடி நினைவூட்டி வருகிறார்கள். கல்விச் செல்வம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தாலேயே பெருகியிருக்கிறது என்ற கருத்தை மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நான் மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர்களுக்கு ஒன்றை நினைவூட்டுவேன், நமது சென்னை மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் கல்வியில் ஒரு முறையான வளர்ச்சிதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது ஐந்தாண்டுத் திட்டதால் ஏற்பட்டது என்று நான் சொல்ல மாட்டேன்; வேண்டுமானால், ஆதாரக் கல்வியைப் பொறுத்த வரையில் அதுவும் அதில் எண்ணிக்கையில் பெரும் வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர பிற வகையான கல்வித் திட்டங்களில் பெரும் வளர்ச்சி ஏற்படவில்லை என்பதை மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர்களுக்கு நினைவூட்டுவேன். கல்வியில் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சி ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களால் ஏற்பட்டது அல்ல என்பதற்குக் காரணம் கூறுகிறேன். குழந்தைகளுக்குக் கல்வி அளிப்பது குறித்து, இந்திய அரசாங்கத்தின் அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தின்படியேகூட இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திற்குள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய காரியங்கள் என்று எந்தக் காரியங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவைகளை நாம் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்குள் நிறைவேற்ற முடியவில்லை, அவைகளை மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்குள்ளாவது நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று விரும்பும் நிலையில் இருக்கிறோம். எனவே கல்வியில் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று குறிப்பிட்ட கடமைகளை அரசாங்கம் நிறைவேற்ற முடியவில்லை. இந்தக் காரணத்தாலேயே ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தால்தான் கல்வித் திட்டத்தில் இந்த வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர்கள் சொல்வது அவ்வளவு பொறுத்தமாக இல்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதே மன்றத்தில், கல்வித் திட்டத்தைக் குறித்து இதற்கு முன்பு பேசியபோதும், உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்கள் மூன்று மொழிகளைப் படிக்க வேண்டிய கொடுமையை எடுத்துக் கூறியிருக்கிறேன். அவர்களை மூன்று மொழிகளைப் படிக்கச் சொல்லுவது கொடுமை என்பதற்கு, நான் முன்பு கூறிய காரணங்கள் வேறு; இன்றைய தினம் பிறிதொரு காரணத்தை மதிப்பிற்குரிய அமைச்சருக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். கல்வித் திட்டமானது ஒரு மொழியில் பாடம் நடத்துவதிலிருந்து பிறிதொரு மொழியில் பாடம் நடத்துவதாக மாறும்போது, பாடங்களும் வேறு மொழியில் மாறும் நிலையில், மாணவர்கள் இரண்டு மொழிகளிலும் ஆக்க அறிவும் ஆற்றலும் பெற்று பொது அறிவிலும் நாட்டுக்குத் தேவையான நல்லறிவிலும் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். இன்றைய தினம் இந்த மாநிலத்தில் ஆங்கிலத்தில் படித்த மாணவர்கள் தமிழில் படிக்க வேண்டுமென்ற நிலைமைக்கு உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஏற்கனவே ஆளாகியிருக்கிறார்கள். இனி, கல்லூரிகளிலும் மாணவர்கள் தமிழில் படிக்க வேண்டிய சூழ்நிலையை உண்டாக்க வேண்டியிருக்கிறது. கல்லூரிகளிலும் கற்பித்தல் தமிழில் வர வேண்டும் என்று நாம் எண்ணும்போது மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் இருக்கும் அறிவின் தரம் குறைந்துவிடவோ தேய்ந்துவிடவோ கூடாது என்று விரும்புகிறோம்; இந்த மன்றத்திலுள்ள நாம் அனைவரும் இக்கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, மாணவர்களில் தேர்ச்சி ஆங்கிலத்திலும் குறையக் கூடாது, அவர்கள் தமிழிலும் தேர்ச்சி பெற வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். மேலும் அவர்கள் பொது அறிவையும் விஞ்ஞானத்தையும் தமிழ் மூலம் கற்றாலும், ஆங்கிலத்தில்

[Sri K. Anbazhagan]

[16th March 1959]

இதுவரை அவர்கள் பெற்றுள்ள அறிவையும் தேர்ச்சியையும் குறையாமல் பார்த்துக்கொள்வதுடன் மட்டுமின்றி அதிகப்படுத்திக்கொள்ளவும்வேண்டுமென்று எண்ணுகிறோம். இந்த நிலையில் உள்ள அவர்கள் பொது அறிவிலோ மொழிகளிலோ நல்ல தேர்ச்சி பெறுவதற்கு இடையூறாக இருக்கிறது ஹிந்தி. தமிழ் நாட்டுக்கு நாட்டு மொழியாக அல்லாத ஹிந்தியை எல்லா மாணவர்களும் பயிலவேண்டுமென்ற கட்டாயச் சூழ்நிலையை மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் இம்மாதிலத்தில் உண்டாக்கியிருப்பது நியாயமா என்று அவர் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இது குறித்துப் பேசியபோது, கல்விக்கான குழு இவ்வாறு தீர்மானித்திருக்கிறார்கள் என்று மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் கூறினார். இதைக் கல்விக்கான குழு அன்றி கடவுளே செய்திருந்தாலும், தவறு தவறுதான் என்பதை மதிப்பிற்குரிய அமைச்சருக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். தமிழிலும் நல்ல வளர்ச்சி பெற வேண்டும், ஆங்கிலத்திலும் போதிய தேர்ச்சி பெற வேண்டும், மொழிகளில் ஹிந்தியும் படிக்க வேண்டும்—அதிலும் மூன்றாவது மொழியாக ஹிந்தியும் படிக்க வேண்டும்—என்ற நிலையில் மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். தமிழைப் படிப்பது பிற மொழிகளைப் படிப்பதைவிடக் கடினம். காரணம், தமிழ் பிற மொழிகளைவிட உயர்ந்ததாகவும், வளர்ந்ததாகவும் இருக்கிறது. ஆங்கிலத்தைப் படிப்பதும் கடினம். காரணம் ஆங்கிலம் நாளும் வளர்ந்துவரும் மொழி. இந்த இரு மொழிகளையும் கற்பதுடன் நில்லாது ‘ஹிந்தி ஆர் எனி அதர் இன்டியன் லாங்கவேஜ்’ என்ற தலைப்பின்படி தாய் மொழியாகவோ, வட்டார மொழியாகவோ ஆங்கிலமோ அல்லாத மொழியாகிய ஹிந்தியை மாணவர்கள் படிக்க வேண்டும் என்ற நிலைமையை ஏற்படுத்துவது அவசியமே அல்ல. இந்த நிலையை நிச்சயமாக மாற்ற வேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஹிந்தியை நாடு முழுவதும் எல்லோரும் பயிலச் செய்வதற்கு எல்லா அரசாங்கங்களும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கத்திலுள்ளவர்கள் கேட்டாலும், ஹிந்தியை எல்லோரும் படிக்கச் செய்வதை அவர்கள் கடமையாகக் கொண்டிருந்தாலும், மாநில அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மாநிலத்திலுள்ளவர்களில் ஹிந்தியைப் பயில விரும்புவோர்க்கு அதற்கான வாய்ப்பை அளிக்கலாமே தவிர, ஹிந்தியைப் படிக்க விரும்பாத மாணவர்களும் அதைப் படித்துத்தான் தீர வேண்டும் என்ற நிலைமையை உண்டாக்கக் கூடாது; தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் மாத்திரமே தேர்ச்சி பெற வேண்டுமென்று விரும்பும் மாணவர்களும் ஹிந்தியைப் படித்துத்தான் தீர வேண்டும் என்ற நிலைமையை உண்டாக்கக் கூடாது.

9.30
a.m.

வேண்டுமானால் இதற்கு கட்டாய ஹிந்தி என்ற பெயரில்லையென்று சொல்லலாம். ஆனால் இருக்கும் நிலை, கட்டாய இந்திதான். ஆகவே நான் அமைச்சரவர்களை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்வேன், தமது கருத்தை அவர்கள் மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று. இந்தி படிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு நான் தடை எழுப்ப விரும்பவில்லை. தமிழை சிறப்பு மொழியாக பயிலவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கவேண்டும். எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் இந்தியைக் கற்கவே ண்டுமென்று வற்புறுத்தக்கூடாது. அடுத்த, இன்றையதினம் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு குறைந்தது 35 பிள்ளைகளாவது சராசரி இருந்தால்தான் ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் ஆசிரியராக பணியாற்றுவதற்குரிய ஊதியம் பெற முடியும் என்ற கருத்து நமது அரசாங்கத்தால் வற்புறுத்தப்படுகிறது. இது குறித்து பல தடவைகள் மாறுபாடுகள் எழுப்பப்பட்டன. முன்னால் 40 ஆக இருந்ததை இப்பொழுது 35 ஆக குறைத்துவிட்டேன் என்று அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். ஆனால் மாணவர்கள் அட்டவீனையில் 35 பேராவது சராசரி வந்திருந்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவார்கள், “according to educational teaching qualifications” என்று தெரிவித்தார்கள். நான் அவர்களிடம் வற்புறுத்திக்கேட்டுக் கொள்வேன், 35 என்ற சராசரி எண்ணிக்கை அதிகமானது. சட்டசபை எண்ணிக்கையை ஒப்பிட்டு நோக்கினால் பத்து பேர்கள் கூட தேராது. நாம் எவ்வளவு குறைவாக வருகிறோம் என்பதோடு ஒப்பிட்டு பள்ளிக்கூடங்களைக் காட்டத் தயாராயில்லை. அதே நேரத்தில் பள்ளிக் கூட மாணவர்களும் கூட 35 பேர்கள் இருக்கும் வகுப்பில் சராசரி 25 தான் தேறும். 40 பிள்ளைகள் இருக்கக் கூடிய இடத்தில் 30 தான் தேறும்.

16th March 1959] [Sri K. Anbazhagan]

அதிலும் கிராமங்களில், பிற்போக்கு வட்டாரங்களில் வாழ்கிற மக்களின் குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்வதற்கு முடியாத சூழ்நிலைக்கு ஆளாகிறார்கள், சில நாட்களில். ஆகவே சராசரி 35 எண்ணிருப்பதை 30 என்றாவது மாற்றியமைக்க அமைச்சர் அவர்கள் அருள் கூர்ந்து முன் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நியாயம் என் வாதத்தில் இருக்கிறது என்பதையும் நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மற்றொரு கருத்து, மாணவர்கள் 35 பேர்கள் இருக்கவேண்டுமென்று இருந்தாலும்கூட வகுப்புகளின் தரத்தைப் பார்த்துத்தான் தீர்மானிக்கவேண்டும். முதல் வகுப்பில் பிள்ளைகள் வரும்போது அங்கு 35 குழந்தைகளுக்கு பாடம் நடத்துவது என்பது மிகக் கடினமானதொரு காரியமாகும். முதல் இரண்டு வகுப்புகளில் 35 குழந்தைகளுக்கு பாடம் நடத்துவது என்பது மிகவும் கிராமமான காரியமாகும். ஆனால் மூன்றாவது, நான்காவது வகுப்புகளில் அப்படி நடத்த முடியும். ஆறு, ஏழாவது வகுப்புகளை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு 40 குழந்தைகளுக்குக் கூட பாடம் நடத்தலாம். இப்பொழுதிருக்கிற நிலையை ஒட்டிப் பார்த்தால் முதல் இரண்டு வகுப்புகளில் 25 குழந்தைகள் இருந்தால் கூட அதை ஏற்றுக்கொள்ள அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும். முதல் இரண்டு வகுப்புகளில் குழந்தைகள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைவாகயிருக்கின்றனவோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அடிப்படையில் கல்வியைப் பற்றிய தெளிவு குழந்தைகளுக்கு நன்கு ஏற்பட முடியும் என்பதை நான் இங்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். முதல் வகுப்பில் 35 குழந்தைகளை வைத்து பாடம் நடத்துவது எவ்வளவு கடினமானது என்பதை, இந்த சட்டமன்றத்தில் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர் யாராவது இருந்தால் அவர், புரிந்து கொள்வார். பத்து குழந்தைகளுக்கு சேர்ந்து படிப்பு சொல்லிக் கொடுப்பது என்பது பெரிய, கடினமான காரியமாகும். ஆகவே, ஆரம்பப் பள்ளியில் முதல் இரண்டு வகுப்புகளில் 25 குழந்தைகள் இருந்தால் போதும் என்ற ஒரு ஏற்பாட்டை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இன்றையதினம் கான்வென்ட் பள்ளிக் கூடங்கள் சிறந்த முறையில் நடைபெற்று வருகிறது என்று நமது கல்வித் துறை இலாகா தலைவர் அவர்களே அடிக்கடி பாராட்டி குறிப்பிடுகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் உள்பட பாராட்டுகிற அளவிற்கு அப்பள்ளிகள் நடப்பதற்கு ஒரு காரணம் என்னவென்று கேட்டால் அங்கு 25 குழந்தைகளுக்கு மேல் முதல் இரண்டு வகுப்புகளில் அனுமதிப்பதில்லை. அப்படி, 25 குழந்தைகளுக்கு மேல் அனுமதிக்கப்படாததால் அக்குழந்தைகளை நன்கு கவனிக்க முடிகிறது. வேறு சில வசதிகள் அங்கு இருக்கலாம். ஆனால் எண்ணிக்கையும் ஒரு முக்கிய காரணமாகும். சாதாரணமாக, குடும்பக் கட்டுப்பாட்டைப் பற்றி, குடும்பக் கட்டுப்பாடு நாட்டின் நன்மைக்காகத்தான் கொண்டுவரப்படுகிறது என்று சொல்லும் அரசாங்கம், ஒரு குடும்பத்தில் மூன்று குழந்தைகளுக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது, அப்படியிருந்தால் அக்குழந்தைகளை நன்கு கவனிக்க முடியாது போய்விடுமென்று சொல்கிற அரசாங்கம், 35 குழந்தைகளை ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியரிடம் கவனிக்க சொல்லி ஒப்படைத்தால் அவர் இந்தக் குழந்தைகளை எப்படி கவனிக்க முடியும் என்பதை ஏன் அரசாங்கம் எண்ணிப்பார்க்கத் தவறி விட்டது? ஆக, முதல் இரண்டு வகுப்புகளில் 25 குழந்தைகளுக்கு மேல் இருந்தால் ஆசிரியர்களால் அக்குழந்தைகளை கவனிக்க முடிவதில்லை. விளையாட்டுப் பருவத்திலிருக்கிற குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டோடு விளையாட்டாகத்தான் கல்வி போதிக்க வேண்டும். அப்பொழுது ஆசிரியர்களின் கவனம் குழந்தைகளின் மேல் அதிகம் இருக்கவேண்டும். அப்படி ஆசிரியரின் கவனம் அதிகமாக இருக்கவேண்டுமென்றால் அந்த வகுப்புகளில் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 25-க்கு மேல் இருக்கவே கூடாது. ஆகவே, இக்கருத்தை அமைச்சர் அவர்கள் மறுபடியும் ஆலோசிக்கவேண்டும். அதேபோல் இன்றையதினம் ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்களின் ஊதியம் மிகக் குறைவாயிருக்கிறது. அப்படி அவர்கள் ஊதியம் குறைந்திருப்பது குறித்து இப்பொழுது புனர் பரிசீலனை செய்வதற்குரிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதையும் இப்பொழுது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற கமிஷன் அது குறித்து விசாரணை செய்து நல்ல முடிவினை தரக்கூடுமென்று நான் நம்புகிறேன். இருந்தபோதிலும் ஒரு கருத்தை நான் இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியமென்று கருதுகிறேன். லோயர் எலிமெண்டரி கிரேட் டீச்சர்ஸ் இன்றையதினம் பெற்று வருகிற சம்பளம் 25-35

[Sri K. Anbazhagan]

[16th March 1959]

ஆகும். இப்பொழுது ஐந்து ரூபாய் அதிகரித்துக் கொடுத்திருக்கிறோம் என்று சொல்லலாம். ஆனால் அவர்கள் ஆரம்ப சம்பளம் 23 ரூபாய் தான். இப்படியிருந்தால் அந்த ஆசிரியர்களுக்கு சமுதாயத்தில் எந்த அளவு மதிப்பு இருக்கமுடியும் என்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். ஹூயர் எலிமென்டரி டீச்சர்ஸ்க்கு 30 ரூபாய் சம்பளம் இருக்கிறது. செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில் அண்மையில் அவர்களது ஊதியம் உயர்த்தப்பட்டது. அவர்களுக்கு 45 ரூபாயில் தொடங்குகிறது. அரசாங்கப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் லோக்கல் போர்டிலும் ஏறத்தாழ ஒரேவிதமாகத்தான் இருக்கிறது என்று சொன்னாலும் எய் டெட் பள்ளிகளில் வேறு விதமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆக, பள்ளிக் கூடங்களை யொட்டி ஆசிரியர்களின் சம்பளங்கள் இருப்பதும், கடைநிலை ஆசிரியர்களுக்குள் சம்பளம் 23 ரூபாயாக இருப்பதும் மிக மிக வருத்தத்தக்கதாகும். அடுத்து, கல்லூரிகளில் உள்ள பண்டிட், முன்ஷிகள் ஆகியவர்களைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன்.

Detailed Statement of Expenditure. என்ற தலைப்பில் தாப் பட்டிருக்கிற விஷயத்தில், பண்டிட், முன்ஷிகள் இவர்களுக்கு என்ன சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது என்று கேட்டால் அவரவர்கள் கல்வித் துறகுத் தகுந்தாற்போல் கொடுக்கப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களது தரத்தை யார் தராசில் வைத்து நிறுக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. அவர்களின் சம்பளம் என்னென்ன என்று அந்தக் குறிப்பில் இருக்குமானால் அதிலுள்ள வேற்றுமைகள் தெரியும். பண்டிட், முன்ஷிகள் விஷயத்தில் பல குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. உயர்தர பள்ளிகளை எடுத்துக்கொண்டால் அதில் முதல்தரமாக இருப்பவர்களுக்கு 80 ரூபாய் சம்பளம் என்றும், இரண்டாம் தரத்தினருக்கு 45-லும், 60-லும் தொடங்கப்படுகிறது, சம்பளம். முதல் தர தகுதியைப் பெற்றிருந்தாலும், அப்படி பெற்றிருப்பவர்களுக்கு அந்தச் சம்பளம் அளிக்கப் படுவதில்லை. சில தினங்களுக்கு முன்னர் கல்விமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள்; உயர்நிலைப் பள்ளியில் 12 மணிநேரம் பாடம் எடுத்தால் அவர்களுக்கு ஒரு பத்து ரூபாய் சம்பளம் அதிகம் தருகிறோம் என்று சொன்னார்கள். இது எப்படி நியாயம் செய்வதற்கும்? இரண்டாவது தர ஆசிரியர்கள், வித்வான் பரீட்சை படித்து விட்டு, பண்டிட் பயிற்சி பெற்று விட்டு, எஸ்.எல்.எல்.சி. தேர்வும் பெற்று முதல்தர ஆசிரியருக்குள்ள தகுதி பெற்றிருந்தாலும்கூட, 12 மணி நேரம் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பாடம் எடுத்தால்தான் இந்த பத்து ரூபாய் உயர்வு கொடுக்கப்படுகிறது. கல்லியின் தரத்தை யொட்டித்தான் சம்பளம் இருக்கவேண்டும் அல்லது எடுக்கிற வகுப்பைப் பொறுத்துத்தான் சம்பளம் கொடுக்கப்படுமென்று சொன்னால், தான் விரும்புகிற ஆசிரியர்களை மேல் வகுப்புகளுக்கும், தான் விரும்பாத ஆசிரியர்களை கீழ் வகுப்பிற்கும் போடுகிற மனப்பான்மை நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு ஏற்படத்தான் செய்யும். தங்களுக்கு வேண்டியவர்களுக்கு பத்து ரூபாய் அதிகமாக கொடுப்பதற்காக அவர்களை மேல் வகுப்புகளுக்கும், தங்களுக்கு வேண்டாதவர்களுக்கு அந்த பத்து ரூபாய் கொடுக்காமல் இருப்பதற்கு அவர்களை கீழ் வகுப்பிலும் போடுவதற்குள்ள சந்தர்ப்பம் இன்று நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு இருக்கின்றன. ஆகவே, வகுப்பு என்று பாராது, ஒரே யோக்கியதையும், தரமும் இருப்பவர்களுக்கு ஒரேவிதமான சம்பளம் அளிக்கப்படவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நூறு ரூபாய்க்கு மேல் சம்பளம் பெறும் ஆசிரியர்களின் விஷயத்தில் இந்தக் கொள்கையை நீங்கள் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்தவில்லை. போராசிரியர்களுக்கு 500 ரூபாயும், துணை ஆசிரியர்களுக்கு 250 ரூபாய் என்றும் இருப்பதை மாற்றவேண்டும் என்று நான் கூறவில்லை, அப்பொழுது தகுதியின் அடிப்படையில் இல்லாது வகுப்புகளின் அடிப்படையில் கொடுப்பதுபற்றி நான் ஒன்றும் கூற விரும்பவில்லை. ஆனால் நூறு ரூபாய்க்கு கீழேயிருக்கும் ஆசிரியர்களின் விஷயத்தில் தகுதியை மாத்திரம் கவனித்து இன்ன வகுப்பில் பாடம் எடுக்கிறார், ஆகவே அவருக்கு அதிகச் சம்பளம் என்றும் கீழ் வகுப்பில் பாடம் எடுக்கிறார்கள், ஆகவே அவருக்கு குறைந்த சம்பளம் என்றும் வைக்காதீர்கள். பொதுவாக தமிழ் ஆசிரியர்கள், வித்வான்களுக்குப் படித்தவர்கள் குறைவாகப் படித்திருக்கிறார்கள் என்ற ஒரு தவறான கருத்து நிலவி வருகிறது. வித்வான் பாட திட்டத்தை

16th March 1959] [Sri K. Anbazhagan]

அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு முறை புரட்டிப்பார்த்தால் எம். ஏ. படித்தவர்கள் எந்த அளவு தமிழ் அறிவு பெறுகின்றார்களோ, அதைவிட அதிக தமிழ் அறிவு பெறுவதற்கு அவர்களுக்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது. காலத்தை ஒட்டியும், சூழ்நிலையையும் ஒட்டியும் நாட்டிலே பொது அறிவு வளர்ந்து வருகிறது. அந்தப் பொது அறிவு விதவான்களுக்கும் கிடைக்காமல் போய்விடுமா? விதவானுக்கு மட்டும் படித்தவர்கள் என்ற காரணத்திற்காக அவர்களுக்குக் குறைந்த ஊதியம் இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புவது, நாம் இந்த நாட்டை தமிழ் மொழியில் ஆளப்போகிறோம், தமிழுக்கு முதல் இடம் தருகிறோம் என்று சொல்லுகிற கருத்திற்கு மாறுபட்டது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மற்றொரு கருத்தையும் கூறிக்கொள்ளுவேன். கல்லூரிகளில் பிற துறைகளில் “அவ்விஸ்டெண்டுப் ரொபஸர்ஸ், அவ்விஸ்டெண்டு லெக்சரர்ஸ்” என்ற பெயருடையவர்கள் 150 விரிந்து 250 ரூபாய் வரை ஊதியம் பெறுகின்றார்கள். அதே கல்லூரியில் “அவ்விஸ்டெண்டு லெக்சரர்ஸ் இன் ஓரியண்டல் லாங்குவேஜ்” என்ற பெயரால் தமிழாசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். “ஓரியண்டல் லாங்குவேஜ்” என்று தமிழைக் குறிப்பிடுவது நான் அது அவசியம் இல்லை. தொடர் என்று கருதுகின்றேன். “அவ்விஸ்டெண்டு லெக்சரர்ஸ் இன் டிம்ஸ்” என்று சிறப்பாக கூறவேண்டும். பிரித்துக் கூறவேண்டுமென்றால், சமஸ்கிருதத்தை “ஓரியண்டல் லாங்குவேஜ்” என்று குறிப்பிடுங்கள். பிற மொழிகளை வேண்டுமானால் இந்தப் பட்டியலில் சேருங்கள். “ஓரியண்டல் லாங்குவேஜ்” என்ற பதத்தால் தமிழைக் குறிப்பிடவேண்டிய அவசியம் இல்லை. அம்மாதிரி தமிழைக் குறிப்பிடுவது பாரபட்சம் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். எம். ஏ. படித்திருந்தாலும், எல்லாத் தகுதிகள் இருந்தாலும், மொழித் துறை ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 85-விரிந்து, கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு, சம்பளம் அளிக்கப்படுவது ஒரு பெரிய தவறு. மொழித் துறை ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் என் இந்த வேறுபாடு? எதற்காக இந்த வேறுபாடு? மொழித்துறை ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்களுக்கு அறிவுக் குறைவா? அல்லது திறமை குறைவு என்று தீர்மானமாகச் சொல்ல முடியுமா? எந்தவிதத்தில் அவர்களை வேறுபடுத்த முடியும்? வென்னையர் ஆட்சியிலே இருந்த மற்ற பல காரியங்களை மாற்றி அற்புதம் செய்த நம்முடைய அரசாங்கத்தினால் இன்றையதினம் தமிழுக்கு இழைக்கப்பட்டிருக்கிற அநீதி, தமிழ்த்துறை ஆசிரியர்களுக்கு இழைக்கப்பட்டிருக்கிற அநீதி தடைக்கப்படவில்லை. அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், தமிழ் நாடு என்று பெயர் வைத்தால் நாட்டிற்கு லாபம் இல்லை என்றாலும், தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் கொடுப்பதில் அவர்களுக்கு லாபம் இருக்கிறது. அதோடு தமிழுக்கு ஒரு ஆர்வம் உண்டாக்கவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்கள் எண்ணிக்கொண்டு இந்த வேற்றுமையைப் போக்க வேண்டும். எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் சம்பளம் குறைவு என்று பொதுவாக இருந்தபோதிலும், தமிழ் ஆசிரியர்களும், மொழி ஆசிரியர்களும், ஓரியண்டல் டீசர்ஸ், என்ற பெயரால் ஊதியத்தை குறைத்துப் பெறுவதற்கு கல்லூரியில் இடம் இருக்குமானால், அது தமிழையே அவமதிப்பதாகும். இதை உடனடியாக மாற்ற வழிகாணவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து நான் கூறுவேன்: இன்றைக்கு கல்வி இலாகாவில், கல்வி இலாகாவினுடைய அண்டு அறிக்கையானது 1955-56-வது ஆண்டுக்குத் தான் கிடைத்திருக்கிறது. அதற்குப் பின்னர் ஓராண்டு காலத்திற்காவது நம்மிடையே அறிக்கை தந்திருக்க முடியும். ஒரு வேளை கல்வித் துறை இலாகா தலைவர் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் சென்று அங்கே பல நல்ல பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதன் காரணமாக இந்த அறிக்கையை அளிப்பதற்கு அவர்களுக்கு ஓய்வு இல்லையோ, என்னவோ? ஆனால், அமைச்சர் அவர்களை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஒரு ஆண்டுக்கு முன்னதாக இந்த அறிக்கை கையிலிருந்தால்தான் இந்த மான்யத்தின் மீது விவாதம் நடக்கும்பொழுது பல கருத்துக்களை எடுத்துக்கூற வாய்ப்பு கிடைக்கும். 1955-56-க்குப் பின்னர் இதுவரையில் அறிக்கை கிடைக்கவில்லை.

[Sri K. Anbazhagan]

[16th March 1959]

அதேபோல் கல்வி சீரமைப்புத் திட்டத்தில் அமைச்சர் அவர்களும், கல்வி இலாகா தலைவர் அவர்களும் மிகக் அக்கறைகொண்டு, மாவட்டம்தோறும் மகாநாடுகள் கூட்டி, பொது மக்களிடமிருந்து நன்கொடைகளைப் பெற்று பல நல்ல திட்டங்களை நிறைவேற்றுகிறார்கள். அப்படி நிறைவேற்றுகின்ற நல்ல திட்டங்கள் நல்ல நோக்கத்தோடு நிறைவேற்றப்பட்டாலும், அதிலுள்ள குறைபாடுகளை இதுவரையில் அமைச்சர் அவர்கள் உணர்ந்ததாக தெரிய வில்லை என்பதை நான் வருத்தத்தோடு தெரிவித்தகொள்ளுகிறேன். நோக்கம் மிகச் சிறந்தது என்ற காரணத்தினால், காரியம் எப்படி நிறைவேற்றப்படுகிறது என்பதை கவனிக்காமல் இருந்தால், அதனால் ஏற்படும் சீரழிவு அத்தனையும் ஆசிரியர்கள் தலைமில்தான் வந்து விழுகிறது. அங்கே உள்ள கல்வித் துறை தலைவர்கள், மாவட்டத் தலைவருக்குத் தெரிவிக்க, அவர்கள் அதை மாவட்ட ஆணையாளர்களுக்கு அனுப்ப, அவர்கள் தங்களுக்குக் கீழே இருக்கிற தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு தெரிவிக்க, தலைமை ஆசிரியர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளி, ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர்களைக் கூப்பிட்டு, பொது மக்களிடத்தில் வசூல் செய்கின்ற காரியத்தில் ஈடுபாடுபடுகிறார்கள். பொதுமக்கள் மூன்றில் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள், சாதாரண ஆசிரியர்கள், எந்த அளவு மதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பது தெரியும். ஏற்கெனவே பல இருக்கண நிலைமையில் இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு பொதுமக்களிடமிருந்து கட்டாயப்படுத்தி இவ்வளவு தொகை தரவேண்டுமென்ற முறையில் வசூல் செய்யும் காரியத்தில் ஈடுபாடுபடுகிறார்கள். கல்வித்துறையிலே இருக்கிற அதிகாரிகளுக்கே போதுமான அதிகாரம் இல்லை. அப்படியிருக்கும்போது கல்வித் துறையில் இருக்கிற சாமான்ய ஆசிரியர்களிடம், ஏழை ஆசிரியர்களிடம் இந்தப் பெரிய பொறுப்பை ஒப்படைத்து, இந்த மாவட்டத்தில் 3 லட்சம் 5 லட்சம் ரூபாய் வசூல் ஆகவேண்டும், இந்த சாமான்கள் தயாராகவேண்டும் என்று சொன்னால், ஏற்கெனவே சீராக நடைபெறக்கொண்டிருக்கும் பள்ளிகளுக்கும் நன்கொடை, சாமான்கள், பொதுமக்களிடமிருந்து கேட்டு வாங்கவேண்டும் என்பதற்கு என்ன அவசியம் இருக்கிறது என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. இதில் எப்படி சீரமைப்பு நிறைவேற்றமுடியும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஏன் இதற்கு ஆசிரியர்களை அனுப்புகிறார்கள் என்பது புரியவில்லை. ஆசிரியர்கள் ஏற்கெனவே ஏழைகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெறுகின்ற ஊதியமோ மிகக் குறைவு. அவர்கள் போய் பொதுமக்களிடம் கையேந்தி நிற்ப்பது என்று சொன்னால் கடன்காரர்கள் என்று கருதப்படுகிறார்கள். “ஸ்டால் ஸேவிங்ஸ் ஸ்கீம்” என்பதிலே எப்படி அதிகாரிகள் தவறுகள் செய்கின்றார்களோ, அதே தவறுகளும் இன்று கல்வித் துறையிலும் புருந்துவிட்டது. இதை நான் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறேன். அமைச்சராக இருப்பவர்கள் பொதுமக்களிடம் போய் நன்கொடைகள் பெறலாமே, சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், கவுன்ஸிலர்கள் இந்த வேலையில் ஈடுபடலாமே, ஊரிலுள்ள தலைவர்கள் இந்த தொகையை வசூலிக்கலாமே. ஆரம்ப ஆசிரியர்களை இவ்வாறு பிச்சையெடுக்க அனுப்பாதீர்கள். அவர்கள் பிச்சையெடுப்பதைப் பார்த்து ஊரார் அவர்களை மிக அலட்சியமாக நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி தொகையை பெற்றுக் கொண்டு வந்துவிட்ட பின்னர், அமைச்சர்கள், அதிகாரிகள் வருவார்களே யானால், அந்த நன்கொடை அளித்தவர்களுக்கு மாலை கட்டிக்கொண்டு வருவதும் ஆசிரியர்கள் வேலையாக இருக்கிறது. அப்படி 25, 30 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும் ஆசிரியர்களுக்கு இம்மாதிரி மாலை கட்ட முடியாது.

MR. SPEAKER : If the hon. Member wants to take up more time, I have no objection. But, I would like him to note that one Member from his party, will lose his chance to that extent.

SRI K. ANBAZHAGAN : Yes, Sir.

SRI K. VINAYAKAM : He does not mind it, Sir.

MR. SPEAKER : It is for the hon. Member to say.

16th March 1959]

SRI K. ANBAZHAGAN : Yes, Sir. I have requested them.

MR. SPEAKER : All right. The hon. Member can speak for another 10 minutes.

SRI K. ANBAZHAGAN : எனவே இந்த சீரமைப்புத் திட்டத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு இந்தப் பொறுப்பை ஏற்படுத்துவது அவ்வளவு நல்லது அல்ல. அதே நேரத்தில் பிள்ளைகளுக்கு மதிய உணவு கொடுக்கும் திட்டத்தை நிறைவேற்றுகிறார்கள். ஊரில் இருக்கிற தலைவர் யாராவது ஒருவரை நியமித்து அவர் பெயருக்குத்தான் அரசாங்கம் பணம் அனுப்புகிறார்களே தவிர, அவருக்குத்தான் செக் அனுப்பப்படுகிறதே தவிர, தலைமை ஆசிரியர் மூலம் இந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றப்படவேண்டுமென்பதில் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. பொதுமக்களுக்கு நன்மை செய்யக் கூடிய நேரத்தில், அவர்களிடமிருந்து நன்கொடையைப் பெறுவதற்கு, ஒரு வரிடம் நன்கொடையை நேரடியாகப் போய்க் கேட்டு வாங்கிவருவதற்கு மட்டும் தான் ஆசிரியர்கள் கண்ணுக்குத் தெரிகிறார்களே தவிர, அந்தத் திட்டத்தை இந்த இடத்தில் குறைபாடு இல்லாமல் நிறைவேற்றுவதற்கு, தலைமை ஆசிரியரிடமும் அவருடன் இருக்கும் மற்ற ஆசிரியர்களிடமும் அந்தப் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்படவில்லை. ஒருவரிடம் போய் நன்கொடை வாங்க, பிச்சையெடுத்து வர ஆசிரியர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள். மந்திரிகளையும் மற்றவர்களையும் வரவேற்பதற்கு, அவர்களுக்கு முன்பு நன்கொடையை திரட்டிக் கொடுவதற்கு, கண்காட்சி சாலை அமைப்பதற்கு ஆசிரியர்கள்தான் பயன் பட வேண்டும். உண்மையிலேயே ஆசிரியர்கள் இதை விரும்பிச் செய்தால் நான் அதை வரவேற்பேன். அவர்களுடைய பரிதாபகரமான நிலைமையில் அவர்கள் எப்படி விரும்பிச் செய்ய முடியும் ?

மற்றொன்று அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஏதாவது பொதுக் காரியங்களைப்பற்றி சொல்லுகிறபொழுது, ஊதிய உயர்வைப்பற்றி சொல்லுகின்றபொழுது, 100 ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிற பொழுது, கிராமத்தில் இருக்கிற மக்கள் எவ்வளவு தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள், எவ்வளவு வறுமையில் இருக்கிறார்கள், அவர்களுடைய சராசரி வருமானம் உங்களுக்குத் தெரியுமா என்று எங்களைப் பார்த்து அமைச்சர் அவர்கள் கேட்கலாம். அவர்களுடைய சராசரி வருமானம் தெரியும். அப்படி பிற்பட்ட நிலைமையில் உள்ள மக்களிடமிருந்து நன்கொடையை கட்டாயப்படுத்தி வசூல் செய்யக் கூடிய அளவுக்கு இன்று பல ஆசிரியர்கள் வற்புறுத்தப்படுகிறார்கள். எனக்கு இதுபற்றி பல விண்ணப்பங்கள் வந்திருக்கின்றன. பல குறிப்புகள் வந்திருக்கின்றன, அவைகளை வைத்துக்கொண்டு தான் நான் சொல்லுகிறேன். இதைச் செய்வதாக இருந்தாலும், இதைச் செய்வதற்கு வேறு முறைகளை அமைச்சர் ஆவர்களும், அரசாங்கமும், கல்வித்துறை தலைவர்களும் கையாள வேண்டும். ஆசிரியர்கள் தலையில் இந்த பாரத்தைப் போடாதீர்கள். அவர்கள் இன்று பரிதாபகரமான நிலையில் இருக்கிறார்கள். “ஸ்தால் ஸேலிங்ஸ் ஸ்கீம்” சிறிய அதிகாரிகள் எப்படி மட்டிக்கொண்டு பல தொல்லைகளுக்கு ஆளாகியிருக்கிறார்களோ, அதே நிலையில் தான் ஆரம்ப ஆசிரியர்களும் பல தொல்லைகளுக்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையிலே ஆசிரியர்களைக் கொண்டு இம்மாதிரி நன்கொடைகளை வசூலிக்காதீர்கள். பொதுநலத் துறையிலே ஆர்வம் பெற்றவர்களைக் கொண்டு இந்தக் காரியத்தை இயன்றவரை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மதிய உணவு குறித்தும் சில இடங்களில் புகார்கள் இருக்கின்றன. போதுமான அளவு அது செம்மையாக நிறைவேற்றப்படவில்லை. வேண்டுமானால் இதில் கூட லாபம் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்பதை வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். வேண்டுமென்றே குற்றம் சாட்டப்படவேண்டுமென்ற முறையில் அல்ல இதைச் சொல்லுவது. எனவே அம்மாதிரி குறைபாடுகள் இல்லாமல் இருக்கவேண்டுமானால், அந்த பள்ளித் தலைமை ஆசிரியரிடத்தில் அந்தப் பொறுப்பை ஒப்படைக்க வேண்டும்.

[Sri K. Anbazhagan]

[16th March 1959]

இன்னும் கொஞ்சம் அதிக நிதி தர வேண்டுமானால், அரசாங்கத்தினிடமிருந்து தந்து, பொது மக்களுடைய ஒத்துழைப்பை, நேரிடையாக ஒரு வரிடம் சென்று கேட்டு பெறுவதைவிட, அரசாங்கமே தன்னுடைய வருமானத்திலிருந்து இதற்காக ஓரளவு நிதி ஒதுக்கி இந்த மதிய உணவுத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மற்றொரு வேண்டுகோள் விரகிறேன். கல்வித்துறை இலாகாவில் தான் மிகச் செம்மையாக உத்தியோக உயர்வு அளிக்கப்படவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கல்வித் துறையில் கூட உண்மையான முழுத் தகுதி பெறாத ஒருவருக்கு ஒன்று, இரண்டு ஆண்டுக்கு முன்னால் பதவி உயர்வு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் பேலிக் டிரெயினிங் ஸ்கூல் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தார். அவருடைய பெயரை நான் குறிப்பிட வேண்டிய அவசியமில்லை. அவருடைய தகுதியைப்பற்றி, சென்னை பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர், அவர் பேலிக் டிரெயினிங் பள்ளிக்கு தலைமை ஆசிரியராக ஒரு ஆண்டுக்கு மேல் நீடிக்கக்கூடாது என்று தெரிவித்தார்கள்; பேலிக் டிரெயினிங் பள்ளி தலைமை ஆசிரியராக ஒரு ஆண்டுக்கு மேல் நீடிக்கக்கூடாது என்று சொல்லி விட்டார்கள். அந்தப் பதவியிலிருந்து அவரை மறுபடியும் அவர் முன்பு இருந்த பதவிக்கு அனுப்பாமல், அதைவிட உயர் பதவிக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அவர் இப்பொழுது டிவிஷனல் இன்ஸ்பெக்டராக கல்வித் துறையில் பணியாற்றிக்கொண்டு வருகிறார். அவருடைய தகுதி உயர்ந்தது என்று சொன்னால் போதுமான காரணம் காட்டவேண்டும். நான் விரும்புவது யாருக்கும் பதவி உயர்வு அளிக்கக்கூடாது என்பது அல்ல. மற்றவர்களைவிட இவருக்கு தனிச் சிறப்பு இருக்குமானால், அந்தச் சிறப்பு என்னவென்பதை அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிடவேண்டும். அவருக்கு என்னென்ன விதத்தில் தகுதி மற்றவர்களைக் காட்டிலும் உயர்வாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு மேல் நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு என்னென்ன விதத்தில் தகுதி குறைவு. தகுதியுள்ளவர்களுக்கு மேல் நிலைக்குப் போவதற்கு வாய்ப்பு அளித்தோம் என்றாவது தெரிவிக்க வேண்டும்; அல்லது ஐயுவதற்கு இடமிருக்குமானால் பதவி உயர்வு அளித்து பின்னர் அதாவது ரிட்டயர்மென்ட் காலத்திற்கு பின்னால் அதே பதவியில் அவர் நீடிக்காமல் இருக்க கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும். இவ்விதம் இரண்டு விதத்தில் நீதி வழங்கியிருக்கலாம். கல்வித்துறையில் இருக்கின்ற அனுபவத்தை கணக்கிலெடுக்கும்பொழுது அவருக்கு சிறப்பாக கல்வித் தகுதி இருக்குமானால் ரிட்டயர்மென்ட் ஆகும் போது உயர்வுக்கான வழி வகுத்து கொடுக்கலாம். அல்லது இவ்விதம் பதவி உயர்வு கொடுப்பதற்கு வேறு காரணங்கள் இருக்கின்றன. அல்லது தகுதியும் நேர்மையும் இருக்கிறது என்று அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டுவார்களானால் அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன்.

9.50
a.m.

மாணவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்கப்படும் விஷயத்தில் சாதாரணமாக ஜூலை மாதத்தில் கொடுக்கவேண்டிய உபகாரச் சம்பளம் மார்ச்சு மாதத்தில் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இவ்விதம் தாமத மாவதற்கு மத்திய சர்க்காரும் காரணம் என்பதை நான் அறிவேன். இவ்விதம் கொடுக்கப்படுகின்ற உதவி சரியான காலத்தில் கொடுக்க வேண்டும். உதவிகள் எப்போதுமே காலா காலத்தில் செய்யவேண்டும். அப்போது தான் உதவியாக இருக்கும். ஆகவே இதை காலா காலத்தில் கொடுத்தால் மாணவர்களுக்குப் பயனுள்ளதாக இருக்கும். அதைப் போலவே ஓராசிரியர்கள் பயிற்சி பெற்று திரும்பி வந்தவர்கள் வேலை கிடைக்காமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும் அவர்களில் ஸெலக்ஷன்பரி கிரேட் ஆசிரியர் பதவிக்கு அவர்கள் தகுதியுள்ளவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுக்கு சரியான படி பதவி உயர்வு கொடுப்பதில்லை. இவ்விதம் தகுதி பெற்றவர்கள் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களாகவே இருந்து வருகிறார்கள். ஸெலக்ஷன்பரி கிரேட் தகுதியிருந்தும் அவர்களை அதற்கு கீழே உள்ள பதவியில் அனுப்புவது என்றால், ஏற்கனவே மூன்று ஆண்டு

16th March 1959]

[Sri K. Anbazhagan]

காலம் பயிற்சி பெற்று, அதன் பின்னால் இரண்டு ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்று திரும்புகிறவர்களுக்கு சரியான படி பதவி கொடுக்கவில்லை என்றால் உண்மையிலேயே கல்வித்துறை மிகவும் சீர்கேடு அடையும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்., ஆகவே அவர்களுக்கு—தகுதி பெற்றிருக்கிறவர்களுக்கு—தகுந்த முறையில் பதவி உயர்வு அளிக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக நான் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்—இன்றையதினம் தனியார் (மாதேஜ்மென்ட்) களுடைய பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்றுக்கொள்ளும் படியான நிலை ஏற்படுகிறது என்றால் எனக்கு அதில் மறுப்பு இல்லை. அவ்விதம் தனிப்பட்டவர்களின் பள்ளிகளை அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொள்ள முன் வராத நிலையில், திடீரென்று அவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டு வந்த தொகையை மாற்றுவது என்கின்ற நிலை வருமானால் உண்மையிலேயே கல்வித்துறையில் சீர்குலைவு தான் ஏற்படும். இன்றைய தினம் தனிப்பட்டவர்கள் அவர்களுடைய சூழநிலைக்கேற்ப அவர்களுக்குத் தகுந்தவாறு திட்டங்களை வகுத்து சில வசதிகளோடு பள்ளிக்கூடங்களை நடத்தி வருகிறார்கள். ஆனால் இவற்றையெல்லாம் அரசாங்கம் தனது பொறுப்பில் எடுத்துக்கொள்ளுமானால் உண்மையிலேயே பாதுகாப்பு இருக்கும் என்று நாம் உணரலாம். ஏற்கனவே அரசாங்கம் தனிப்பட்டவர்களை இந்த விஷயத்தில் ஆதரித்து வந்திருக்கிறார்கள். இவ்விதம் ஆதரித்து வந்திருப்பதன் மூலமாகவும் மாணவர்களுடைய சம்பளத்தைக்கொண்டும் பலவிதத்தில் அவர்கள் பணம் பெற்றும் அவரவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் திடீரென்று அவர்களுக்கு மாற்றம் ஏற்படுமானால் அது கல்வித் துறையில் தீக்கிரப்புப்பதாகவே இருக்கும். வேண்டுமானால் ஒன்றிரண்டு ஆண்டு காலம் கழித்து இந்த மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தால் அதில் ஏற்படக்கூடிய கஷ்டங்களை படிப்படியாக உணர்ந்து அதற்குத் தகுந்தவாறு மாற்றங்களை செய்யலாம். அல்லது அரசாங்கமே அதை ஏற்றெடுத்துக்கொள்ள முன் வரவேண்டும். இவ்விதமில்லாமல் உடனடியாகவே இந்த காரியத்தில் ஒரு தீவிரமான மாறுதலுக்கு விட்டுவிடக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதையடுத்து இன்றைய தினம் சில மாவட்டங்களில் ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு மூன்று மாதகாலமாக சம்பளம் கொடுக்கப்படவில்லை என்று குறைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்திலுள்ள ஒரு ஆசிரியர் எனக்கு அனுப்பியிருக்கின்ற கடிதத்தில்.....

“நாங்கள் எல்லாம் பட்டினி கிடந்தபடியே பணியாற்ற வேண்டுமா? மூன்று மாதகாலமாக சம்பளம் தராது செயல்புரியும் இந்தச் செப்படி வித்தை செய்யும் அரசாங்கத்தை என்னவென்று அழைப்பது”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இவ்விதம் செப்படிவித்தை என்று நினைக்கிற அளவுக்கு அவர்களுடைய நிலைமை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுக்கு உடனடியாக சம்பளம் கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கடைசியாக ஒரு வேண்டு கோள்—அதாவது இன்றையதினம் கல்வி துறையில் இருக்கும் ஆசிரியர்களை தேர்வாளராக பொறுக்கியெடுக்கிற காரியத்தில் இப்போது அங்கங்கே இருக்கின்ற தலைமை ஆசிரியர்களின் சிபார்சிப்படி தான் பொறுக்கி யெடுக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். இதில் சில வேறுபாடுகளும் வகுப்பு உணர்ச்சிகளும் காண்பிக்கப்பட்டு வருவதாக தெரிகின்றது. ஆகவே இந்த முறையை மாற்றி அமைப்பதற்காக கல்வித்துறை தலைவரே இந்த தேர்வாளர்களை பொறுக்கியெடுப்பதாக இருக்கவேண்டும். கல்வித்துறை தலைவர்களுக்குத் தான் இவ்வளவு பேர்கள் இன்னின்ன மாவட்டங்களில் இரு கிறார்கள், அவர்களுடைய தகுதி எந்த அளவுக்கு இருக்கிறது என்பதை யெல்லாம் அறிந்து கொள்ள முடியும். ஆகவே கல்வித்துறை தலைவரே தேர்வாளர்களை பொறுக்கி எடுக்கின்ற முறையை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்றையதினம் இந்த முறை இல்லாததின் காரணமாக 10 வருடங்களாக அனுபவம் பெற்றிருக்கிறவர்களில் ஒரு சிலருக்குத் தான் இந்த பதவி கிடைத்திருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, சில இடங்களில் பதிது புதிதாக ஒவ்வொரு ஆண்டுக்கும் பல

[Sri K. Anbazhagan]

[16th March 1959]

பேர்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இது விரும்பத் தக்க காரியமல்ல, இந் முறை கல்வித் துறையில் புகக்கூடாது. இன்றைய தினம் சில இடங்களில் கல்வித்துறையில் புகுந்திருக்கிறது, அவற்றையெல்லாம் தடுப்பதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, நான் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகின்றேன்.

MR. SPEAKER : இந்த மான்யத்தின் மீது அமைச்சர் அவர்கள் பேசுவதற்கு முன்னால் கனம் சின்னதுரை அவர்கள் பேசுவார்கள். அதற்கு முன்னால் இதன் பேரில் பேசுவதற்கு 15, 16 அங்கத்தினர்கள் விரும்புகிறார்கள். ஆதலால் ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் 10 நிமிட நேரம் பேசலாம். அதற்கு மேல் பேசிக்கொண்டிருந்தால் கடைசியில் சில அங்கத்தினர்களுக்கு பேசுவதற்கு நேரம் கிடைக்காமல் போகும். மணியடித்தவுடன் நிறுத்திவிடவேண்டும். மணியடித்த பின்னாலும் பேசிக் கொண்டே போனால் மற்ற அங்கத்தினர்களுக்கு பேசுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடும். ஆகவே தயவு செய்து எல்லா அங்கத்தினர்களும் குறிப்பிட்ட 10 நிமிட நேரத்திற்குள் பேசி முடித்துவிட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போது கனம் அங்கத்தினர் லாஸர் அவர்கள் பேசுவார்கள்.

SRI S. LAZAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கின்ற கோரிக்கையை ஆதரித்தும், கனம் எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் வெட்டுத் தீர்மானத்தை எதிர்த்தும் சில விஷயங்களை சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். வெட்டுத் தீர்மானத்தை கொண்டுவந்து வந்து பேசின அங்கத்தினர் அவர்கள், ஏதோ வழக்கமாக அவர்கள் பாடும் பல்லவி பாடுகின்ற முறையில், அல்லது குறிப்பிட்ட ஒரு மொழியின் மீது அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய வெறுப்பின் காரணமாக பேசியிருந்தாலோ நான் குறிப்பிட்டிருக்கமாட்டேன். அல்லது அவர்களைப் பற்றி அல்லது அவர்களை சார்ந்தவர்களைப் பற்றி பேசியிருந்தாலும்கூட நான் குறிப்பிட்டிருக்கமாட்டேன். அதற்குப் பதிலாக தமிழகத்திலுள்ள குழந்தைகளுக்கு, மாணவ மாணவிகளுக்கு இரண்டு மொழிகளுக்கு மேல் மூன்றாவது மொழியை பயிலுவதற்கு தகுதியில்லை என்ற முறையில் குறிப்பிட்டதை நான் கண்டிக்கிறேன். காரணம் பல சந்தர்ப்பங்களில் பல இடங்களில் அறிஞர்கள் உட்பட புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது நம் தமிழகத்திலுள்ள மாணவ மாணவிகளுக்கு வேறு எந்த பகுதியிலும் இல்லாத அளவுக்கு மொழிகளை பயிலுவதில் அதிகப்படியான திறமை பெற்றவர்கள் என்பதை பலர் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த முறையில் பார்க்கின்றபொழுது இன்றைக்கு மேற்கத்திய நாடுகளில் எல்லாம் மூன்றாவது மொழியை கட்டாய பாடமாக சொல்லிக்கொடுக்கின்றார்கள். பல மொழிகளிலும் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். கிழக்கத்திய நாடுகளிலும் மூன்று மொழி சொல்லிக்கொடுக்கக்கூடிய முறையில்தான் பாட திட்டங்களை வகுத்திருக்கிறார்கள். ரஷ்யா நாட்டிலும் சீனா நாட்டிலும் இதைத்தான் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே தமிழ் நாட்டிலும் மூன்று மொழி பயிலுவதற்குரிய வசதி இருக்க வேண்டும். ஆகவே அதற்கான முயற்சியில் அரசாங்கம் ஈடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(SRI V. K. Kothandaraman in the Chair).

அடுத்தபடியாக இந்த மான்யக் கோரிக்கையைப்பற்றி எடுத்துக்கொண்டால், சட்டக் கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில் அந்த கல்லூரியிலிருந்து வருவாய் அதிகமாக கிடைத்தும் கூட அந்த கல்லூரிக்கு, மற்ற கல்லூரிகளுக்கு கிடைக்கும் சலுகைகளை விட குறைவாகவே இருக்கிறது என்பதை பார்த்து நான் வருந்துகிறேன். சட்டக் கல்லூரியிலிருந்து ஆண்டு ஒன்றுக்கு 40 ஆயிரம் ரூபாய் வருவாய் வருகிறது என்று தெரிகிறது. அவர்களுக்கு அதிகப்படியாக செலவு செய்வது ஒரு லட்சத்து நாலு ஆயிரம் ரூபாய் என்று தெரிகிறது. ஆனால் மற்ற கல்லூரிகளை எடுத்துக்கொண்டால் இன்றைக்கு இன்ஜினீயரிங் கல்லூரியை எடுத்துக்கொண்டால் சுமார் 3 லட்சம் ரூபாய் வருவாய் வருகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு

16th March 1959]

[Sri S. Lazar]

செலவு செய்யப்பட்டு வருவது சுமார் 33 லட்சமாக இருக்கிறது. இதைப் பற்றி நான் குறிப்பிட்டதின் நோக்கம், சட்டக்கல்லூரியில் ஏழை எளிய மாணவர்கள் அதிகமாகப் படித்து வருகிறார்கள். குறைவான அளவில் சம்பள விகிதம் இல்லை. இதனால் பல மாணவர்களுக்கும் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அதோடு ஏனைய கல்லூரிகளில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு ஹாஸ்டல் வசதியிருக்கிறது. ஆனால் சட்டக்கல்லூரியில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு இதுவரை ஹாஸ்டல் வசதி கிடைக்கவில்லை. சமீபத்தில் அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். மெடிக்கல் காலேஜ்-மாணவர்களுக்கு கட்டப்படும் ஹாஸ்டலில் அவர்கள் மாறினதும் சீக்கிரமாக சட்டக்கல்லூரி மாணவர்களுக்கு புதிய ஹாஸ்டலை கொடுக்காமல் மெடிக்கல் காலேஜ் மாணவர்கள் காலி செய்யக்கூடிய ஹாஸ்டலை கொடுக்கலாம். என்று குறிப்பிட்டிருப்பது வருந்தத்தக்க அம்சமாகும். இந்தத் துறையை நன்றாக பரிசீலனை செய்து, அதிக காலமாக ஹாஸ்டல் வசதி யில்லாமல் கஷ்டப்பட்டு வந்திருக்கும் மாணவர்களுக்கு ஹாஸ்டல் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மேலும், அவர்களுக்கு இருக்கும் சம்பள விகிதத்தையும் குறைக்க தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

10
a.m.

அடுத்தபடியாக, அரசாங்கத்தின் நோக்கம், கூடிய வரைக்கும் கல்வியைக் கட்டாயமாகவும் இலவசமாகவும் செய்ய வேண்டுமென்பது. ஆரம்ப கட்டமாக, ப்ரைமரி ஸ்கூல்களில் வருகிற ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்படும் என்று கேள்வி நேரத்தில் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இந்த சந்தர்ப்பத்தில், இலவசக் கல்வி கட்டாய முறையிலே சொல்லிக் கொடுக்கக்கூடியதை நான் முழுமனதோடு ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில், ஏழை மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் வசதி எப்பொழுது கிட்டுமோ என்ற நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அரசாங்கத்தின் சலுகைகள் கிடைத்து வருகின்றன. அது சரியான நேரத்தில் கிடைக்காத காரணத்தினால் அவர்கள் கஷ்டப்படும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது எட்டாவது படிவம் வரையில் ஏழை மாணவர்களுக்கு கல்வி கிடைக்கக்கூடிய முறையிலே அரசாங்கம் உதவி வருகிறது. அதை 10-வது படிவம் வரை உயர்த்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதன் பிறகு, நிதி நிலை சரியாக ஆகும் போது, அவர்களுக்கு கல்லூரிக்கும் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த எல்லாத் துறைகளிலும் இலவசக் கல்வி கிடைக்கக்கூடிய நடவடிக்கையை சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது, டிபென்சில் சில்ட்ரன், அதாவது, அங்கக் குறைபட்ட குழந்தைகளுக்கு சர்க்கார் சலுகைகள் அளித்து வருகிறார்கள். அதற்கான ஒரு சில பள்ளிகள் வசதிகளையும் உதவியையும் பெற்றுவருகின்றன. அப்படியுள்ள ஒரு சில கல்வி மன்றங்களிலே, திருச்சியில் உள்ள குருடர்களுக்கு என்ற விரிதி ஒன்று. அவர்கள் கடந்த இரண்டு ஆண்டு களாக அரசாங்கத்தினிடம் உதவிகோரி வருகிறார்கள். ஏதோ சட்டத் தடை காரணமாக அவர்களுக்கு இன்று வரை உதவி கிடைக்காத நிலை இருக்கிறது. ஆனால், இதன் காரணமாக பல குருடர்கள் தொழில் கல்வி முதலான வசதிகள் பெற்றுவருகிறார்கள். ஆகவே இதற்கு வேண்டிய உதவியைக் கொடுக்க சர்க்காரும், கல்வித்துறை அதிகாரியும் தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உதவி வரும், உதவி வரும் என்று அவர்கள் எதிர்பார்த்து நிற்கிறார்கள். ஆகவே, சட்டத்தில் இருக்கும் தடையை அகற்றி, இது போன்ற பள்ளிகளுக்கும் உதவி செய்ய சர்க்கார் முன் வர வேண்டும், அவர்கள் கூட இந்த உதவியைப் பெரும் வாய்ப்பை பெற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது வெளியிடங்களிலே, மொபசல் ஸ்கூல்களில், பார்த்தால் கிராமத்தில் இருந்தவரும் மாணவர்கள் வெளி நகரங்களில் தங்குவதற்கு தக்க இடவசதி யில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஏழை, பிற்பட்ட மாணவர்களுக்கு பொருள் உதவி செய்ய சர்க்கார் முற்பட்ட போதிலும், அவர்களுக்கு தங்க இடமில்லாமல் சூழ்முக இல்லாமல், தவிக்கிறார்கள்.

[Sri S. Lazar]

[16th March 1959]

உயர் நிலைப் பள்ளிகளுக்கு இந்த வசதி மிகமிகத் தேவைப்படுகிறது. கல்லூரிகள் இருக்கும் இடங்களில் இது இன்னும் அதிகமாகத் தேவைப்படுகிறது. ஏறக்குறைய 40, 45 சதவிகித மாணவர்கள், அவரவர்கள் வீடுகளில் இடவசதியிருந்தாலும், பல இடங்களிலே மற்றவர்களுக்கும், இவர்களுக்கும், தங்க வசதியில்லாத நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே, இந்த ஏனைய மாணவர்கள், தனிப்பட்ட வீடுகளில், ரூம்களிலும் தங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு வேண்டிய இடம் கிடைக்காமல் மிகமிக அவதிப்படுகிறார்கள். ஆகவே, பல இடங்களிலும், நல்ல வீடுகளைக் கட்டிக்கொடுத்து, குறைந்த கட்டணத்தில் அவர்கள் அங்கே வசிக்கக்கூடிய ஏற்பாட்டை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டியது அவசியம்.

ஒரு சில ப்ரொபெஷனல் காலேஜ்களில் கூட, ஆர்ட்ஸ் காலேஜ்களிலும் கூட, மாணவர்களும், மாணவிகளும் சேர்ந்து படிக்கும் நிலைமை இருக்கிறது. பல்லிடங்களிலும் கூடியவரை அவர்கள் தனித்தனியாகப் படிப்பதே மேல். மெடிகல் காலேஜில் கூட, இப்பொழுது இருக்கும் முறையை மாற்றி, தனியாக மெடிகல் காலேஜ்கள் அதிகமாக இருக்கிற காரணத்தால், பெண்களும், ஆண்களும் தனியாகப் படிக்கும் முறையைக் கையாள வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பே கமிஷன் ரிபோர்ட் சீக்கிரம் சமர்ப்பிக்கப்படும் என்று எதிர்பாரக்கப் படுகிறது. ஆசிரியர்களுக்கு சம்பள விதித்ததில் உயர்வு கொடுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், பல பிளாவேட் மேனேஜ்மெண்டு பள்ளிகளில், அந்தச் சலுகை கொடுக்கப்படவில்லை. கூடிய வரைக்கும், அதைச் சீக்கிரம் அமல் நடத்தச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI V. K. KRISHNAMURTHY : அவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி வளம் பெருக செல்வவளம் கோரும் கல்வி மான்யக் கோரிக்கையைப் பாராட்டி வரவேற்கிறேன். தமிழ் வளர்ச்சி ஆராய்ச்சிக்குழு அமைத்திருப்பது மகிழ்ச்சிக் குரியது. தாய் மொழி—தாய்மொழிக்கல்வி—தாய் மொழி இலக்கியம் என்பதை நாகரீகத்திற்கும் பண்புக்கும்—வாழ்வியலுக்கும் அடிப்படை என்பதை உணர்ந்து பிறமொழியினர் நம் தமிழகத்தை விட்டுப் பிரிந்த பின்னர் தாய்மொழியை அரசியல் மொழியாக்கி அலுவலக மொழியாக்கி—மாமன்ற மொழியாக்கி—கட்டாய மொழியாக்கி தமிழுக்கு உயர்வு தந்ததோடு அல்லாமல் உயர்நிலைப்பள்ளிப் பாடமொழியாக்கி இருப்பதுடன் பல்கலைக்கழக பாடமொழியாக்க முனைந்திருக்கும் முயற்சிக்கு எல்லாக் கட்சிகளின் ஒத்துழைப்பையும் திரட்டித் தருமாறு வேண்டுகிறேன். பிறமொழியைப் பயின்று—அந்தப் பிறமொழியால் பொருளையறிய வேண்டுமென்ற அநாகரிகமான நிலை தமிழகத்தில்தான் இருக்கிறது. இந்நிலை மாறும் நாள் எந்நாளோ அந்நாளே தமிழ் மொழி தகவு எய்தும் பொன்னாளாகும்.

தமிழ்ப் பெரும் புலவர்கள் செய்யும் தமிழ் ஆராய்ச்சியைத் தமிழில் வரைந்து பட்டம் பெறக்கூடாதென்றும் ஆனால் ஆங்கிலத்தில்தான் வரைந்து பட்டம் பெறவேண்டுமென்றும் இருக்கும் அநாகரிக கேவல நிலை மாறி தமிழில் வளைய சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் உத்தரவிடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடந்த ஐயாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்திலங்கும் ஒல்காப்புமுடைத் தொல்காப்பியத்தை உரைநடையில் வரைந்தவர்கள் மூவர். (1) திரு. ராகவ அய்யங்கார், (2) திரு. கா. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை, எம்.ஏ., எம்.எல்., (3) அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறைத் தலைவர் திரு. வெள்ளைவாரணன். திரு. வெள்ளைவாரணனின் தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி நூல் மிகச் சிறந்ததுமட்டுமின்றி உலகமயற்றும் உலவுகிறது. இதற்கு பல்கலைக்கழகம் பட்டம் கொடுக்கலாம். ஆனால் ஆங்கிலத்தில் இல்லை. இது மாறி ஒழிய வேண்டும். தமிழ் இலக்கியம் உலக இலக்கியங் சளுள் தொன்மையுடையதும் தலையாயதும் எனில் பிழையில்லை. உலகை உலகாகக் கண்டவர்கள் தமிழர்கள்—வாழ்க்கையை வாழ்க்கையாக்கக் கண்டவர்கள் தமிழர்கள். இவை தான் தமிழன் கண்ட சங்க இலக்கியம்.

16th March 1959] [Sri V. K. Krishnamurthy]

பாத்திரங்களைப் படைத்து—நிகழ்ச்சிக்கிரையான பாத்திரங்கள் பெறும் உணர்ச்சியைப் படிப்போரும் உணர்ச்சி பெறும் இயல்பில்லாமல் வாழ்வை வாழ்வாக விளக்கி இல்லற வாழ்வே நல்வாழ்வென்ற குறிக்கோளுடன் விளங்கும் இலக்கியமே தமிழ் இலக்கியம்.

தமிழ் நாகரிகம் தலைசிறந்த நாகரிகம். இன்று நாம் விரும்பும் வர்க்கமற்ற—சாதியற்ற சமுதாயம் தமிழ் இலக்கியத்தில் இலங்குகின்றன. உடையவர்களுக்கும்—இல்லாதவர்களுக்கும் பகைமையை மூட்டி ஏற்படுகின்ற அவலத்தைத் துணையாக்கி பொருளைப் பங்கிடுவது போலல்லாமல் வள்ளுவன் கூறிய பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்பும் என்ற முறையும் ஊருணி நீர் நிறைந்தற்றே—பேரறிவாளன் திரு என்ற நெறியும் கம்பர் கூறிய “எல்லோரும் எல்லாப் பெருஞ்செல்வம் எய்தலாலே உடையாரு மில்லை இல்லாருமில்லை” என்றதால் தமிழ் இலக்கியமே வர்க்கமற்ற சமுதாயத்திற்கு அன்றே ஆவன் அறைந்தமை மகிழ்தற்குரியது.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்ற அறிவுரையும், “யாவரும் கேளிர்” என்ற உயர் உரையும் பெற்ற தமிழ் சமுதாயத்தில் “ஜாதி” என்ற தமிழ் அல்லாத சொல் எப்படியோ நுழைந்தது. ஆரிய நாகரிகம் அலை போல் தலைதாக்கித் தமிழகத்தில் நுழைந்தமையால் வருணபேதம் ஏற்பட்டு உயர்வு தாழ்வு தலை விரித்தாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. தொல் காப்பியர் முதல் மறைமலை அடிகள் ஈடுக வரைந்த ஏனைய தமிழ் நூல்களில் “ஜாதி” என்ற சொல் இல்லை. ஆனால் விலங்கினத்தில் நீர் வாழ் உயிர் இனங்களாகிய மீன்களின் பிரிவை உணர்ந்த சாதி என்ற சொல் தொல்காப்பியத்தில் காண்கிறோம். நீர் வாழ் விலங்கினத்திலிருந்து மண்ணால்கு நுழைந்து தமிழ் மக்களிடம் நுழைந்து சமுதாயம் சரிந்ததற்கு ஆரிய வருண ஜாதி முறையாதலால் இதையகற்ற இராமலிங்க அடிகள் வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகள் “நாலவருண ஆசிரம ஆசார நலின்ற கலை சரிதமெல்லாம் பின்னி விளையாட்டே” என்று மிகவும் வன்மைபாக்கக் கண்டித்தார்.

உயரிய ஒழுக்கம்—கட்டமைந்த ஒழுக்கம் கற்பு தமிழன் கண்ட—தலை யாய நாகரிகம். “உயர்திணை என்மணர் மக்கட்கட்டே” என்றார் தொல் காப்பியர் ; உயரிய ஒழுக்கமே மனிதப் பண்பு என்றார்.

ஒரு மனிதனின் நகையணிந்த குழந்தை உறங்கும்பொழுது மற்றொரு மனிதன் அந்நகையை களவாடுகிறான். ஆனால், அந்த வீட்டு நாய் திருடுகிறவனைக் குலைத்துத் தடுக்கிறது. மனிதனைவிட பல மடங்கு மேலாகி மனிதப் பண்பை நாய் பெற்றிருத்தலாலே மக்கட்கட்டே என்றார். வள்ளுவரும் “உறுப்பொத்தல் ஒப்பன்று” பண்பொத்தல் ஒப்பதாம் ஒப்பு” என்றார். “ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும்” என்றார் வள்ளுவர். கற்பு உயிரினும் நாணம் சிறந்ததென்றார் தொல்காப்பியர். ஆதலால் “செறிவும் நிறையும் செம்மையும் செப்பும் அறிவும் அருமையும் பெண்பாலன்” என்று பெண்களுக்கிலக்கணம் கூறினார் தொல்காப்பியர். மாணவர்கள் அறிவறிந்து, பண்ணெய்தி, ஒழுக்கப்பியர்புகளாகவும் விளங்கும் முறையில் பாடத் திட்டத்தை அமைக்க வேண்டும். மாணவர்கள் படித்தால் என்ன, பட்டம் பெற்றாலென்ன, ஒழுக்கம் இல்லை எனில்? மாணவிகள் படித்தாலென்ன, பட்டம் பெற்றாலென்ன, கற்பில்லை எனில்? மனிதன் மனிதனாக வேண்டும் முறையில் கல்வி மன்றம் இயங்கவேண்டும். காந்தியடிகள் கூட கல்வி பயின்று மாணவர்கள் ஒழுக்கம் பெறவில்லை யானால், மாணவிகள் கற்புபெற வில்லையானால், படிப்பின் விளைவு பாழ் என்று கதறினார். ஆதலால் தமிழ் இலக்கியம் நன்கு பயின்று நல் வாழ்வில் நம்பிக்கை பெற ஆவன் புரிய அமைச்சர் அவையை வேண்டுகின்றேன். முதற்பொருள், உரிப்பொருள், கருப்பொருள் ஆகிய இவை தான் தமிழ் நாகரிகத்தின் கருவூலம்.

தெய்வமுணலே மா மரம் புப்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
யல்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப. (தொல்.)
அளபிறந்துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழி இசையொடு சிவணிய
தரம்பின் மறையலென்மணர் புலவர். (தொல்.)

[Sri V. K. Krishnamurthy]

[16th March 1959]

எழுத்தோசைக்கும், இசைக்கும் யாழி யின்றியமையாத காரணமாதலால் தமிழ் நாகரிகத்தின் உட்பொருள் எனில் பிழையில்தலை.

சங்ககாலத்தில் பேரியாழும், செங்கோட்டியாழும், சிலப்பதிகார மணி மேகலை காலத்தில் மகரயாழும், சகோடயாழும், கல்லாடர் காலத்தில் நாரதப் பேரியாழும், கீசக யாழும் இருந்தன. கடந்த ஆயிரமாண்டுகளாக இசை வளர்த்த யாழ் மறைந்தொழிந்தது. இசையைத் தெய்வமாகத் தமிழர்கள் போற்றியது மன்றி யாழையும் தெய்வமாகப் போற்றினார்கள். யாழ் தொழுது வாங்கப்பெற்றதை இனங்கோ அடிகள் கூறுவதாலும் மருதக்கவியிலே யாழ் தெய்வமாகப் போற்றி இருப்பதை அறிகிறோம். ஆயிரமாண்டுகள் கழிந்த பின்னர் அருட்திரு விபுலாநந்தர் ஏனைய யாழையும் கண்டுபிடித்து அவைகளைச் செய்யும் முறையை விரித்து யாழ் நூலையுருளியுள்ளார். அமைச்சர் அவர்கள் அன்பு கூர்ந்து யாழைப் புதுப்பிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உடனிருந்து உதவிபாயிரமளித்திரு. வெள்ளைவாரணனும் இருக்கிறார்.

வழக்கொழிந்த கிரேக்கமொழியும்

வழக்கொழிந்த ஆரியமொழியும்

காலன் வாய்ப்பட்ட கிரேக்க ஆரிய இலக்கிய வாழ்வும்

உலகப் புகழ்எய்தினும், வழக்கொழியா தமிழும் தமிழ் இலக்கிய வாழ்வும் உலகப்புகழ் எய்த வில்லை. கிரேக்கப் புகழும் ஆரியப் புகழும் நாகரிகங்களைப் பிழைப்பிக்க உதவா என்றாலும், தமிழர் மனம் வைத்தால் தன்னாகரிகத்தைப் பிழைப்பிக்க இயலும், என்றதற்கு யாழ் நூலே சான்றதலால் தமிழை ஆதரிக்க வேண்டுகிறேன்.

SRI K. APPAVOO PILLAI : கனம் தலைவர் அவர்களே, சென்னை மாகாணத்திலேயே மிகவும் பெரிய ஜில்லாவானது சேலம் ஜில்லா. அந்த ஜில்லா கல்வித் துறையில் மிகவும் பிற்போக்காக இருக்கிறது. சேலம் ஜில்லாவிலேயே பெரிய தாலுகா ஒரூர் தாலுகா. அதுவும் ரொம்பவும் பிற்போக்காக இருக்கிறது. ஆகவே கம்பல்சரி எடுகேஷன் அந்த தாலுகா பூராவும் பரவ வேண்டும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். கன்னியா குமரியில் இருப்பது போன்று, கம்பல்சரி எடுகேஷன் இருக்கும் இடங்களிலெல்லாம் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு இருக்கக்கூடிய கட்டிடங்கள் எல்லாம் ரெண்ட் பீர் கட்டிடமாக இருக்க வேண்டும். அங்கே இருப்பவர்கள் குடியிருக்க வசதி இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். கட்டிடம் கட்டிக்கொள்ள அவர்களால் இயலவில்லை. அதனால் சர்க்காரிலேயே அவர்களுக்கு எல்லாம் கட்டிடம் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படி கட்டிடம் கட்டிக்கொடுத்து விட்டு பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அங்கே தெலுங்கர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே அங்கு இருக்கக் கூடியவர்களை மைனாரிடிகள் என்று எடுத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு வேண்டிய சலுகைகளைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அங்கே மூன்று மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. அவை யாவன தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம். அங்கே நடைமுறையில் நடப்பதைப் பார்த்தால் தெலுங்கர் பள்ளிக்கூடத்தில் தமிழ் உபாத்தியாயர்களை நியமிக்கிறார்கள். தமிழ் பள்ளிக்கூடங்களில் தெலுங்கு உபாத்தியாயர்களை நியமிக்கிறார்கள். அதனால் அங்கே பள்ளிக்கூடங்கள் சரிவர நடைபெறாமல் இருக்கின்றன.

அது மாதிரம் அல்ல, சில இடங்களில் பள்ளிக் கூடங்களை திறந்து வைத்திருப்பதாகவே தெரியவில்லை. அதைத் தவிர டிபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஸ்கூல் கொடுத்திருக்கக் கூடிய கிராமம் பெயர்களைப் பார்த்தால் ஒன்றுமே தெரியவில்லை. சில ஊர்களில் பட்டியலில்தான் பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கும். பள்ளிகள் இருப்பது போல் டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டில் மாணவர்களைப் போடுவார்கள். ஆனால் அங்கே போய் பார்த்தால் அந்த அட்ரெஸ் உள்ள கிராமமே இருக்காது. அங்கே போய் கேட்டால் அட்ரெசும் தெரிவதில்லை, போஸ்டாபீசும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அங்கு ஒன்று மில்லையே என்று வந்து கேட்டால், “இன்ஸ்பெக்டர் கிராமங்களின் பெயரை

16th March 1959]

[Sri K. Appavoo Pillai]

எழுதிக்கொடுத்தார், நாங்கள் போட்டோம், அவ்வளவுதான் எங்களுக்குத் தெரியும்” என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். அதே மாதிரி உத்தியோகங்கள் கொடுப்பதிலும் இருக்கிறது. உபாத்தியாயர்களைப் போட்டு விடுகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் போய் உத்தியோகத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் அப்படிப்பட்ட ஊர்கள் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. அதனால் அவர்களும் திரும்பி வந்து விடுவதாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமை ஓசூர் தாலுகாவில் இருக்கிறது. அப்படி திரும்பி வந்து டிஸ்ட்ரிக்ட்போர்ட் ஆபீசில் பார்த்தால் அங்கே இருக்கிறவர்களுக்கும் அப்படிப்பட்ட கிராமங்கள் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. இன்ஸ்பெக்டர் எழுதிக்கொடுத்தார், அதன் படி உத்தரவுகள் போடப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். அவைகளை சர்க்கார் சரிவர கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இதைத் தவிர சில பள்ளிக்கூடங்களில் இரண்டு உபாத்தியாயர்கள் தேவையாக இருந்தால் மூன்று நாளுக்கு உபாத்தியாயர்களை நியமிக்கிறார்கள். அதேபோன்று சில பள்ளிக்கூடங்களில் மூன்று நாளுக்கு உபாத்தியாயர்கள் தேவையாக இருந்தால் இரண்டு உபாத்தியாயர்களை மட்டும் தான் நியமிக்கிறார்கள். இம்மாதிரியாக பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. இவைகளையும் கவனிக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஓசூர் தாலுகாவில் இருக்கக்கூடிய உபாத்தியாயர்கள் இன்ஷூரன்ஸ் ஏஜென்டாகவும் வேலை பார்த்து வருகிறார்கள். அவர்கள் பல சிலில் விவகாரங்களிலும் ஈடுபட்டு வேலை செய்து வருகிறார்கள். அதனால் அவர்களால் சரிவர வேலை செய்ய முடிவதில்லை. அதிகாரிகள் அங்கே இருக்கக்கூடிய பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ரெகக்னிஷனை விட்டா செய்து விட்டால் அங்குள்ள 200 அல்லது 300 மாணவர்கள் இருக்கக்கூடிய மிஷன் ஸ்கூல்களில் சேர வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படி அங்கே போயும் அவர்களால் சேர முடியவில்லை. அதற்குக் காரணம் அப்படி அங்கே போய் சேர்ந்தால் அவர்களை கிருஸ்தவ மதத்தில் சேர்த்து விடுவார்களோ என்ற பயம் அவர்களிடத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அங்கேயும் போய்ச் சேருவதற்கு பயப்படுகிறார்கள். இதைப்பற்றி இரண்டு மூன்று வருஷங்களாக அதிகாரிகளுக்கு எழுதியும் தெரிவித்தும் இது வரையிலும் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே உடனடியாக இதை கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஹையர் எலிமென்டரி ஸ்கூல்களில் ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் படித்து விட்டு பாஸ் செய்து விட்டு முதல் பாரத்தில் சேரவேண்டும் என்று வந்தால் அந்த மாணவர்களுக்கு மறுபடியும் பரீட்சை வைத்து பாஸ் பண்ண வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படி பாஸ் செய்யவில்லை யானால் மறுபடியும் ஐந்தாவது வகுப்பிலேயே தான் படிக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் சொன்னாலும் சில சமயங்களில் படிக்க இடம் இல்லை என்றும் சொல்லி விடுகிறார்கள். இதனால் பல மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே இந்தக் கஷ்டத்தைப்போக்க ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஹோசூர் தாலுகாவில் இருந்த தெலுங்குப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குத் தேவையான ட்ரெயினிங் டீச்சர்ஸ் இல்லாத காரணத்தால் ஒரு தெலுங்கு ட்ரெயினிங் ஸ்கூல் எக்ஸ்டிரிஸ் திறக்கப்பட்டது. முதலில் மோகனூர் தெலுங்கு மாணவர்களை யெல்லாம் மோகனூரில் போய் ட்ரெயினிங் ஸ்கூலில் சேரவேண்டுமென்று உத்தரவு பிறப்பித்தார்கள். 8, 10 நாட்களுக்குள்ளாக எக்ஸ்டிரிஸ் போய்ச் சேரவேண்டும் என்று உத்தரவு இடப்பட்டது. இங்கு வந்து சேர்ந்தும் அவர்களுக்கு வாத்தியார் இல்லாத காரணத்தால் அவர்கள் பல மாதங்களாகப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருவதும் போவதுமாக இருந்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கிருந்த தமிழ் வாத்தியார்கள் அவர்களைப் பார்த்து “நீங்கள் எல்லாம் அட்டென்டன்சில் கையெழுத்துப் போட்டு விட்டு ஆடிப்பாடிக் கொண்டிருங்கள்” என்று சொல்லி விட்டார்கள். இதைப் பற்றி நான் கீல்வி அமைச்சர் அவர்களிடம் கூடத்

[Sri K. Appavoo Pillai]

[16th March 1959]

தெரிவித்தேன். இப்பொழுது தெலுங்கு உபாத்தியாயர் போடப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. ஆயினும் இங்கு 30, 34 பேருக்குத் தான் ட்ரெயினிங் கொடுக்கப்படுகிறது. நூற்றுக்கணக்கான பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ட்ரெயினிங் டிச்சர்ஸ் தேவையாக இருப்பதால் ஒரு ட்ரெயினிங் ஸ்கூலை ஹோசூர் தாலுகாவில் உடனடியாகத் திறக்கவேண்டும் என்று தாழ்மையாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நல்ல திறமையான உபாத்தியாயர்கள் நமக்குக் கிடைக்கவேண்டுமானால் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் அதிகமாகச் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும். அப்படிக் கொடுத்தால் தான் திறமையான உபாத்தியாயர்கள் வருவார்கள். நாம், “பாக்கவாட் பார்வாடு, என்று வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் பிரித்திருந்ததைப் போல் இப்பொழுது நம்முடைய காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தில் வைத்திருப்பது நல்லதல்ல. இதனால் மிகவும் பணக்காரர்கள் தான் சலுகைகள் பெருகிறார்களே தவிர, நியாயமாகச் சலுகைகள் பெறவேண்டியவர்களுக்குச் சலுகைகள் கிடைப்பதில்லை. ஜாதி இல்லை என்ற நிலையில் இதை உடனடியாக மாற்றி எல்லோருக்கும் ஒரே விதமான சலுகைகளைத் தரவேண்டுமென்று நான் தாழ்மையாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

செகண்டரி ஸ்கூல் எஜுகேஷன் ரூல்ஸ் 30-43ல் ஒரு கேள்வித் தாளேத் திருத்தினால் அதனால் நல்லது கேட்டது எது இருந்தாலும் திரும்பவும் திருத்தவேண்டுமென்பதில்லை. பார்வையிடவேண்டுமென்று மேலதிகாரிகளிடம் சொன்னால் “நாங்கள் தலையிட முடியாது, ரூல்ஸ் அந்த மாதிரி இருக்கிறது” என்று சொல்லுகிறார்கள். சேலத்தில் சின்னசாமி என்பவருடைய குமாரன் ஷண்முகசுந்தரம் என்பவருக்கு 5-ம் பாரத்தில் எல்லாப் பாடங்களிலும் நல்ல மார்க்குகள் கிடைத்திருந்தாலும் ஏதோ தமிழில் குறைவாக எடுத்திருந்ததைப் பற்றி ஹெட்மாஸ்டர் மேலதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்தபோது ரூல்ஸ்படி அவர்கள் தலையிட முடியாதென்றும் அவர்கள் அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்திருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். இதைப் பற்றி ரீஜனல் இன்ஸ்பெக்டர் அல்லைட் டைக்டர் ஆப் பப்ளிக் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் இதில் தலையிட்டு இந்த ரூல் 30-ஐத் திருத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI M. KANDASAMI PADAYACHI : அவைத் தலைவர் அவர்களே, நமது கல்வியமைச்சர் கொண்டு வந்திருக்கும் மானியத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச ஆசைப்படுகிறேன்.

நம்முடைய மாநிலத்தில் கல்வித்துறையானது ரொம்பவும் பிற்போக்குத் துறையில் இறங்கியிருக்கிறது என்பது நம் எல்லோரும் தெரிந்த விஷயம். கிராமங்கள்தோறும் கல்வி கற்பிக்கப்படவேண்டுவது அவசியம். கல்வி விஷயத்தில் கிராமங்கள் முன்னேறவில்லை என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. 60 லட்சம் ரூபாய் மானியமாக ஒதுக்கி இருப்பது காணாது என்பது என் கருத்து. மேலும் கல்விக்காக அதிகமாக மானியத்தை ஒதுக்கி ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஆரம்பப் பள்ளிகளைத் துவக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஆரம்பக் கல்வியை மக்களுக்கு ஊட்டவேண்டுமானால் கட்டாயக் கல்வியாக மாற்றவேண்டும். நம் மாநிலத்திலுள்ள ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஆரம்பப் பள்ளிகள் இருக்கவேண்டும். 300 ஜன சங்கியை உள்ள ஒரு ஊரில் ஒரு ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பிக்கப்படும் என்று கல்வியமைச்சர் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். அதன்படி எல்லாக் கிராமங்களிலும் பள்ளிகள் அமையவில்லை என்பது என் கருத்து. என்னுடைய மாவட்டத்தில் 300 ஜனசங்கியை கொண்ட எல்லா இடங்களிலும் பள்ளி இல்லை. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இதை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குச் சரியான ஊதியம் கிடைக்காத காரணத்தால் பிள்ளைகளுக்குப் போதுமான அளவில் சரியானபடி கற்றுக்கொடுப்பதில்லை. ஆசிரியர்களில் சிலருக்கு சரியான பயிற்சி இல்லாத காரணத்தாலும் அவர்களால் சரியானபடி சொல்லிக்கொள்ள முடிவதில்லை. குறைந்தது ஒவ்வொரு பள்ளியையும் கண்காணிப்பாளர்கள்—டிபுடி இன்ஸ்பெக்டர்கள்—ஒவ்வொரு மாதமும் இரண்டு முறை அவசியம் பார்வையிடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். *இதற்குத் திட்டம் இருக்கவேண்டும்.

16th March 1959] [Sri M. Kandasami Padayachi]

பஞ்சாயத்து யூனியனிடம் இந்தப் பள்ளிகளை கொடுக்கவேண்டுமென்று நாம் திட்டமிட்டிருக்கிறோம். அதன்படி அவர்கள் சரியான முறையில் நடக்கிறார்களா என்பதைக் கண்காணிக்க இப்பொழுது இருக்கும் ஒவ்வொரு பள்ளிக்கிலும் எக்ஸ்டன்ஷன் ஆபீசர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சரியான முறையில் கண்காணிக்க வேண்டும். நேஷனல் எக்ஸ்டன்ஷன் ஆபீசர்கள் இதை நல்ல முறையில் திட்டவாட்டமாகச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வெள்ளை அறிக்கையின்படி கல்வி கற்க ஆரம்பிக்கும் பிள்ளையின் வயது 6 என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நல்ல முறையில் கற்க வேண்டுமானால் பிள்ளைகள் மூன்று வயதிலேயே பள்ளிக்குச் செல்லும் பழக்கத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கு 3 வயதில் இருந்தே நல்ல பழக்கத்தைக் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். ஒரு ஆயாவை நியமித்து அவர்களை அழைத்துச் செல்ல, மறுபடியும் கூட்டிக்கொண்டுவரச் செய்யவேண்டும். இப்பொழுது நகரங்களில் இந்த மாதிரிப் பள்ளிக்கூடங்கள் நிறுவி 3 வயதில் இருந்தே பிள்ளைகள் பள்ளிக்குச் செல்லும் பழக்கத்தை மேற்கொள்ளச் செய்யவேண்டும்.

ஆதாரப் பயிற்சி கொடுக்கக்கூடிய பள்ளிக்கூடங்களில் திட்டமாக இப்போது பகல் உணவு அளிக்க வசதி செய்து இருக்கிறார்கள். அது நல்ல திட்டம். அதனால் தான் அதிகமான ஏழை மாணவர்கள் படிப்பதற்கு வசதி ஏற்படுகிறது. அதோடு ஏழை மாணவர்களுக்கு சரியான புல்தகம் கிடைப்பது. இந்த வசதிகளை எல்லாம் திட்டவாட்டமாகப் பணம் ஒதுக்கி அதிக அளவில் செய்து தரவேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

10-30
a.m.

அடுத்தபடியாக உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடம் இருக்கிற இடங்களிலாவது எட்டாவது வரையில் இருக்கக் கூடிய பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அவசியம் இல்லை. ஐந்தாவது வரையில் ஆரம்பப்பள்ளியில் படித்துவிட்டு 6-வது வகுப்பே உயர்நிலைப் பள்ளியில் சேர்ந்து விடுவதற்கு வசதி செய்து கொடுத்துவிட்டால் போதுமானது. காரணம் ஆரம்பப் பள்ளியில் 8-வது வரையில் படித்தாலும் உயர்நிலைப் பள்ளியில் மேல்வகுப்பில் சேரப்போகும் போது பரீட்சை நடத்தி அதே வகுப்பில் சேர்ந்துகொள்ளக் கூடிய நிலைமையும் இருக்கிறது. ஆகவே 11-வது படிவம் வரையில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிகள் உள்ள ஊர்களில்—ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் உள்ள ஆரம்பப் பள்ளிகளை மட்டும் வைத்தால்—இருக்கும்படி செய்தால் மிகவும் சௌகரியமாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதோடு உயர்நிலைப் பள்ளிகள் உள்ள பல இடங்களில் அந்தப் பள்ளிகளைச் சேர்ந்த ஹாஸ்டல் கிடைப்பது. வெளி ஊர்களில் இருந்து அநேகம் பிள்ளைகள் வந்து படித்துவிட்டு அன்றாடம் திரும்பித் திரும்பிச் சென்று வரவேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் பாடங்களைப் படிப்பதற்கு வசதி இல்லை. ஆகவே உயர்நிலைப் பள்ளி உள்ள இடங்களில் எல்லாம் ஒவ்வொரு ஹாஸ்டலையும் ஏற்படுத்துவதற்கு திட்டமிட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்றை சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப அதிகமான இட வசதி செய்து கொடுப்பது இல்லை. இந்தப் பள்ளிக்கூடங்களில் இடத்தை விஸ்தரிப்பதற்கு கீற்றுக் கொட்டகையாவது போட்டுக்கொடுக்க வசதி செய்து தரப்படவேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆதாரப் பள்ளிகளை—இந்த ஆண்டில் 16 அதிகப்படுத்துவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். முக்கியமாக கிராமாந்திரங்களுக்கு இது மிகவும் உதவிகரமாக இருப்பதன் காரணமாக அதிகமான ஆதாரப்பள்ளிகளை ஏற்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்படி கல்வித்துறையில் பலவிதமான நல்ல காரியங்களைச் செய்வதற்காகக் கோரப்பட்டிருக்கும் மானியத்தை ஆதரித்து, பேசுவதற்கு அனுமதி கொடுத்த தலைவருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

[16th March 1959]

SRI S. NAGARAJA MONIGAR :

கனம் தலைவர் அவர்களே, கல்வி கரையில், கற்பவர் நாள்சில”. எல்லா சாதனங்களும் இருந்தாலேயே மனிதனுக்கு நாள் சில என்பது தெரிந்த பொருள். அப்படி இருக்க நமக்குச் சாதனங்களும் குறைவாக இருக்குமானால் கல்வியை அடைவதில் நாம் எவ்வளவு பின் தங்கிவிடுவோம் என்று சொல்லத் தேவையில்லை. நம் அரசாங்கம் அத்தகைய குறைபாடு ஒன்றையும் வைக்கவில்லை. வெகுநாட்களாகப் பின் தங்கி இருந்துவிட்டோம். ஆகவே எவ்வளவு காலம் பின் தங்கியவர்களாக இருந்துவிட்டோமோ அதற்கு ஏற்றவகையில் இப்போது எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகமாக, எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அவசரமாக நாம் பல காரியங்களைச் செய்கிறோமோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவுதான் அதிகமாகவும், அவசரமாகவும் நம் மக்கள் எல்லோரும் கல்வி அறிவைப் பெறுவார்கள். ஆகவே இந்த ஆண்டில் சுமார் பதிமூன்று கோடியை அறுபது லட்சம் சொச்சம் பணத்தை இந்தத் துறைக்காக ஒதுக்கியிருப்பதானது—இதற்கு முன்னால் இருபது இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் செலவிட்டிருப்பதோ ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது மிகமிக அதிகமான அளவு காரியங்களை செய்து வருகிறோம் என்பதைக் காட்டுகிறது. இந்தத் துறையில் நம் அமைச்சர் கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து பணியாற்றிவருகிறார் என்று சொன்னால் அதைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் அதைப்பற்றிச் சொன்னபோது உண்மையிலேயே பெருமைப்பட்டுச் சொன்னார்கள், மனப்பொறுமையினால் சொன்னார்களா என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. வருஷத்திற்கு முன்று தடவை அதிகாரச் சக்கரம் மாற வேண்டுமென்பது அவர்கள் கருத்தோ என்னவோ தெரியாது. அடிக்கடி மாறக்கூடிய நிலைமை கல்வித் துறையில் இருப்பதானது என்ன ஆகும் என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆகவே தொடர்ந்து எட்டாண்டுகளாக நமது அமைச்சர் அவர்கள் அத்துறையில் இருப்பது கல்வித்துறையில் சீரான வளர்ச்சியை நாம் பெற்றிருப்பதற்குக் காரணம் என்பதைப் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

இத்துறையில் இன்றைக்கு ஆயிரக்கணக்கான பணம் செலவிட்டபோதிலும் கூட விலைவாசிகளின் உயர்வு காரணமாக அதிகமா்ன தொகை வீண் விரயம் ஆவதாகக் குறிப்பிடலாம். நாம் போடுகிற திட்டங்களுக்குப் பணம் செலவாகிறதே தவிர நன்மை பொதுமக்கள் அளவு எட்டவே இல்லை என்று வாதிக்கலாம். இப்படி நல்ல மனது இல்லாமல் இந்தச் சபையில் ஜனங்களிடையே பிரதிநிதியாக வந்தவர்கள் பேசினார்கள். இதை என்னவென்று சொல்வது? முழுப் பூசணிக்காயை சோற்றில் மறைப்பது போலத்தான் என்றாலும்கூட இப்படி பண்பாட்டை, கலாசாரத்தை, ஒழுக்கத்தை விட்டுப் பேசுவது முறையாகுமா என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். எங்கள் மாவட்டத்தில் முன்பு 700 ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்தன, இப்போது இரண்டாயிரம் ஆரம்பப்பாடசாலைகள், வைத்திருக்கிறார்களே என்று சொன்னால் இப்படி எண்ணிக்கை பெருகிப்பயனில்லை என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் இன்றையதினம் எத்தனை பள்ளிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எத்தனை அதிகமான மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் கொஞ்சங் கூட கவனித்துப் பார்க்காமல் உண்மைக்கு மாறாக, வள்ளுவரைச் சொல்லி, நேர்மை, பண்பு, நியாயம் என்பதாக தாராளமாகப் பேசுவது மனதிற்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது.

இன்றைக்குப் பல பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பைலட் ப்ராஜெக்ட் போட்டு கல்வி அபிவிருத்தி மகாநாடுகள் கூட்டி நல்லமுறையில் முன்னேற்றத்தை எடுத்துக் காட்டி—உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வதற்காக இல்லாவிட்டாலும்—இந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு, எல்லோரும் இத்துறையில் எவ்வளவு ஒற்றுமையாக வேலைசெய்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு அதிகமான முன்னேற்றம் உண்டாகும் என்பதை விளக்கியும் வருகிறார்கள். அந்த அந்த மாவட்டங்களில் லட்சக்கணக்கான பணம் அந்த நேரத்திலேயே வசூலாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்களும், கல்வி இலாகா டைரெக்டரும் காட்டி வருகிற ஊக்கம் பலருக்கு ஊக்கத்தை உண்டாக்கக் கூடியதாக இருந்து வருகிறது. நான் கூட அரிசிப்பிச்சை எடுத்திருக்கிறேன். இப்படி இருக்கிற நிலையில் ஆசிரியர்களிடத்திலே அந்தப்

16th March 1959] [Sri S. Nagaraja Monigar]

பொறுப்பை ஒப்படைக்கவில்லையே, அவர்களிடத்தில் அவநம்பிக்கையா என்கிற இல்லாத புதுப்பிரச்சினையை உண்டாக்குவது இத்திட்டம் வெற்றி கரமாக நடக்கிறதே என்கிற மனப் புழுக்கம் தான் காரணமாக இருக்க முடியும். திட்டம் புதிது. இரண்டொரு ஆண்டுகள் போகட்டுமே. வேண்டுமானால் பின்னால் இந்தப் பொறுப்பை ஆசிரியர்களிடத்திலே ஒப்படைக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இன்றைக்கு ஆசிரியர்களுடைய சம்பளத்தையும் உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு பென்ஷன் முறை இருக்கிறது. இன்னொன்றும், ஆசிரியர்கள் கோபித்துகொண்டாலும் சரி, கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் மற்றவர்களும் நான் இப்படிச் சொல்வதை விரும்பாவிட்டாலும் கூட இன்றைக்கு அதிகமான ஓய்வு ஆசிரியர்களுக்கு இருக்கிறது. கல்லூரி ஆசிரியர்கள் என்றால் மூன்று மாதம், உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் 2 மாதம் ஓய்வு கிடைக்கிறது. வேறு சர்க்கார் சிப்பந்திகள் யாருக்கும்—காலை எட்டு மணி முதல் இ.வு எட்டு மணி வரையில்வேலை செய்யக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறதே தவிர ஓய்வு இல்லை. இப்படி இருக்கும் போது இவர்களுடைய பெருந்தன்மையையும் நாம் குறைத்து விடாது ஆசிரியர்களுக்கு வேண்டிய பல்வசதிகளைச் செய்து கொடுத்து வருகிறோம். பெண் ஆசிரியர்களுக்கு வீடு கட்டும் திட்டத்தைக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இப்படிப் பல காரியங்களைச் செய்து வரும்போது ஆசிரியர்களை நாம் அவட்சியப்படுத்துவது போன்று இங்கே பேசுவது சரியாகாது. மகாத்மா காந்தியின் தலைமையில் உலகம் எல்லாம் கண்டு வியக்கும்படி அகிம்சா முறையில் போராடி, இன்றைக்கும் பஞ்ச சீலக் கொள்கையை வகுத்துக்கொண்டு உலகத்திற்கு, வழிகாட்டியாக நாம் இருந்துகொண்டிருக்கும்போது—நமது பழம்பெருமை கலாசாரம், பண்பு எல்லாவற்றையும் உதறிவிடுகிற நிலைமையில்—கல்வித்துறையில் பிந்தக்கி இருக்கும் நிலையைப்போக்க அரசாங்கம் எல்லாவிதமான நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டு இயங்கிவரும்போதே நாம் உண்மைக்கு மாறாகப் பேசுவது சரியாகாது.

அப்படி இருக்கின்றபோது பள்ளிக்கூட சம்பளங்கள் குறைத்துக் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஆரம்பப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரை பெற்றோர்களிடமிருந்து ஒரு அணு இரண்டு, அணு வாங்கப்படுகிறது. தவிர இப்பொழுது பள்ளிக்கூடங்களில் புஸ்தகங்களை மிகவும் அதிகமாக்கியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பள்ளிக்கூட கட்டடங்களை எடுத்துக்கொண்டால் மிகவும் மேசமான் நிலையில் இருக்கின்றன. இதைப்பற்றிச் சொன்னால் எல்லாம் ஆறு மரத்தடியில் இருந்து பள்ளி நடத்தலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். தர்மபுரியில்கூட பள்ளிக்கூடம் மூடப்பட்டது. அந்தப்பள்ளிக்கூடக் கட்டடத்தை சீர்ப்படுத்த மறுபடியும் திரக்கும்படி சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த விஷயத்தில் பொதுமக்கள் பணஉதவி செய்ய முன்வருவார்கள் என்று நான் சர்க்காருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதைத் தவிர கல்வித் தரத்தை சொல்லக்கூடிய காலத்தில் “நான் அந்தகாலத்திலே படிக்கும்போது அந்தக் கல்வி உயர்ந்தது இப்பொழுது தரம் குறைந்து விட்டது” என்று சொல்லிக்கொள்வார்கள். ஆனால் இப்பொழுது கொடுக்கப்படுகின்ற கேள்வி போன்ற விஷயத்தை எல்லாம் சரிப்படுத்தி அதைத் தக்க முறையில் அமைக்கவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஆங்கிலத்தை திடீரென்று ஒழித்துவிட முடியாது. அது சரியல்ல சற்று தாமதித்துதான் செய்யவேண்டும். அதேமாதிரியாக இந்தியையும் திடீரென்று புகுத்திவிடமுடியாது. இந்தியா முழுதும் ஒரு பொதுபாஷை என்ற முறையில் குழந்தைகள் மூன்று பாஷை படிக்க வேண்டுமென்று சொல்வது சரியல்ல. பள்ளிக்கூடங்களில் ஆங்கிலமும் தமிழும் இருக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் நமது ராஜ்யம் நமது நாட்டின் ஒரு பகுதி என்ற கருத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் பிள்ளைகளுக்கு போதிக்க வேண்டுமென்று சொல்லவிரும்புகிறேன். அரசியல் சட்டத்தின் கீழ் பிரமாணம் எடுத்துக்கொண்டு அதே சட்டசபையில் உடனடியாக ஒழிக்க வேண்டுமென்று சொல்வது அவ்வளவு சரியல்ல என்று சொல்லவிரும்புகிறேன். அதற்கு அனுமதி கொடுக்கவில்லை.

[Sri S. Nagaraja Monigar] [16th March 1959]

மானேஜ்மென்ட் பள்ளிக்கூடங்களைப்பற்றி ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்பொழுது 250 பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. சமீபத்தில் அவர்களுக்கு அசிஸ்டென்ட் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படி கொடுத்தும் அவர்களுக்கு இன்னும் வேலை அதிகமாக இருக்கிறது. ஆகவே இன்னும் ஆசிரியர்களை அதிகமாகக் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மேலும் அங்கே ஒரு டெபுடி இன்ஸ்பெக்டரைப் போட்டால் நலமாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக கிருஷ்ணகிரி தாலுக்காவில் பல பள்ளிக்கூடங்கள் மூடப் பட்டிருக்கின்றன. ஒரு தெலுங்கு பள்ளிக்கூடம் கூட மூடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை திரும்பவும் திறப்பதற்கு சர்க்கார் முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI K. RAMACHANDRAN : தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மான்யத்தில் 13½ கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதைக் குறித்து நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன். இதிலே இந்த ஆரம்பக்கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் 6½ கோடி ரூபாய் சர்க்கார் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர்களின் சம்பளத்தை உயர்த்தினால்தான் அவர்களின் தரம் உயர்ந்திருக்கும். மத்தியான உணவைப்பற்றி பள்ளிக்கூடங்களில் செய்திருக்கும் ஏற்பாடு மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. கட்டாயக்கல்வி 1960-வது வருஷத்திலே வருவதாக குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அரசாங்கம் கொடுத்த வெள்ளையறிக்கையிலும் கட்டாயக்கல்வியை 1வது வகுப்பு வரையிலும் புகுத்த முடியும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இதைப் பூராவும் இந்த ஆரம்பக் கல்விக்காக செலவழிக்கும்போது இந்தக் கட்டாயக் கல்வியை ஏழாவது வகுப்புவரை விஸ்தரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பஞ்சாயத்தின் கீழ் இந்தக் கல்வி நிர்வாகத்தை ஒப்படைத்திருப்பதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியில்லாமல் சமுதாய நலதிட்டத்தின் கீழ் இந்த ஆரம்பக்கல்வியைப் புகுத்திவிட்டால் எந்தவிதமான நஷ்டமும் இல்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சர்க்கார் இந்த விஷயத்தில் ஆலோசனை செய்து அதை மாற்றி அமைக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அடுத்தபடியாக நம் ஆதாரக்கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால் ஆதாரக்கல்வி பள்ளிக்கூடங்களிலே நூல் நூற்புத்தொழில் பல இடங்களிலே புகுத்தமுடியவில்லை. காரணம் அதற்குச் போதிய பளு கிடைப்பதில்லை. பல தொழில்களை புகுத்த முடியவில்லை.

அடுத்தபடியாக, ஸ்கூல் இம்ப்ரூவ்மென்ட் கான்பெரென்ஸ் சம்பந்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாம் 6,55,00,000 ரூபாய் ஆதாரக் கல்விக்காக எலிமென்டரி எஜுகேஷனுக்காகச் செலவழித்தாலும் இந்தத் திட்டத்தின் மூலம் இன்று நடந்திருக்கும் திட்டங்களை யெல்லாம் பார்த்தால் கிட்டத்தட்ட 1 கோடியே 65 லட்ச ரூபாய்க்கு அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று குறிப்பு நம் கையில் இருக்கிறது. இது உண்மையிலேயே பாராட்டத்தக்க விஷயத்தான். இதைப் பொறுத்தவரையில், எனக்கு முன்பு பேசிய ஸ்ரீ. அன்பழகன், ஆசிரியர்கள் பிச்சை எடுக்க வேண்டிய நிலைமை இன்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார். நான் அவர் கூறியதை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. உண்மையிலேயே ஆசிரியர்கள் பொது மக்களுடன் சேர்ந்துபழக்கூடிய பண்பை நிலைநாட்டுவதற்கான வழிவகைகளை வகுப்பதற்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் இதனால் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது குறித்து சந்தோஷப்படுகிறேன். ஒரு கூட்டத்தைப் பார்க்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. இது அவசியமான திட்டம். ஆனால் இதில் கொஞ்சம் அதிகார வர்க்கத்தின் நெளி தென்படுகிறது. நான் ஒரு வட்டாரக் கூட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அந்தக் கூட்டத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் அந்தப் பகுதி சட்டசபை மெம்பர்களை அவர்கள் கலந்தாலோசிக்கவில்லை. ஒருவேளை என் தொகுதியில்தான் அந்த மாதிரி நடந்ததோ என்னமோ, தெரியவில்லை. எனக்கு எந்த விதமான தகவலும் முன்கூட்டி வரவில்லை. கடைசி நேரத்தில், கூட்டத்திற்குவரும்படி என்னைக் கூப்பிட்டார்கள். நானும் கூட்டத்திற்குப் போனேன். எதிர்க்கட்சிகளைச் சார்ந்த அங்கத்தினர்களைப் பொறுத்தவரையில்தான் இவ்வாறு செய்யப்படுகிறதா அல்லது எல்லோருக்குமே இம்மாதிரியான நிலைமைதான்

16th March 1959] [Sri K. Ramachandran]

என்று அறிய விரும்புகிறேன். இம்மாதிரியான சீர்திருத்தங்கள் நடக்கும் இடங்களிலெல்லாம் மற்றவர்களையும் கலந்துகொண்டால் நல்லது என்று நினைக்கிறேன். பள்ளிக்கூடங்கள் அபிவிருத்தி அடையவேண்டும், பிள்ளைகள் நன்றாக வாசிக்கவேண்டும் என்பதைப் பொறுத்தவரையில் யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருக்காது. எனவே எல்லோரையும் கலந்தாலோசிக்கவேண்டும். இத்திட்டம் நல்ல திட்டம். ஆனால் மக்களின் ஒத்துழைப்பு அதிகமாகக் கிடைக்கக்கூடிய விதத்தில் திட்டம் வகுக்கப்படவில்லை. மக்களின் ஒத்துழைப்பு இன்னும் அதிகமாகக் கிடைக்கக்கூடிய விதத்தில் இதை வகுத்திருக்கலாம். உபாத்தியாயர்கள் பிரம்மாண்டமான சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். மற்றவர்களின் ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் அவர்களாகவே இவ்வளவு செய்திருந்ததைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். பரமக்குடி வட்டாரத்தைப் பொறுத்த வரையில் உபாத்தியாயர்களின் காண்பெரென்ஸ் அங்கே நடந்தது, அதாவது அது பரமக்குடியில் நடக்கவில்லை. காரணம், இந்த வட்டாரத்திலேயே அதற்கு இடம் கிடைக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். இது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. உண்மையிலேயே, மற்றப் பிரதிநிதிகளைக் கலந்துகொள்கின்றிருந்தால் அந்த வட்டாரத்திலேயே இடம் கிடைத்திருக்கும், உபாத்தியாயர்கள் வண்டிகளைக் கட்டிக்கொண்டும் சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டும் 20-25 மைல் தூரம் வந்திருக்க வேண்டாம். ஸ்கூல் இம்ப்ரூவ்மென்ட் காண்பெரென்ஸில் சட்டபை அங்கத்தினர்களும் மற்றப் பிரதிநிதிகளும் கலந்துகொள்வதற்கு வகை செய்ய வேண்டும். இந்த காண்பெரென்ஸ் நடத்துவது நமது மாநிலத்திலேயே சிறந்த திட்டம்.

அடுத்தபடியாக கம்பல்ஸரி எஜுகேஷனைப் பற்றிப் பேச விரும்புகிறேன். ப்ளாக் டெவலப்மென்ட் பிரதேசங்களில் டீரைவகள் நடத்தப்படுகின்றன. 1959-60-ல் ஜூன் மாதத்தில் ஒரு டீரைவ் நடத்தலாம். அதற்கு வேண்டிய சிப்பந்திகள் ப்ளாக் டெவலப்மென்ட் பிரதேசத்தில் இருக்கிறார்கள்.

மத்தியான உணவுத் திட்டம் பல இடங்களில் சரியாக நடக்கவில்லை என்று சொன்னால் கனம் அமைச்சர் கோப்படுவார். அருமையான திட்டம். இதற்கு மக்களும் “காண்ட்ரிப்பூஷன்” கொடுக்கிறார்கள். அனால் இது நடைமுறையில் சரியாக நடக்கவில்லை. அதிகாரிகளும் மந்திரிகளும் வரும்போது நன்றாக நடத்துகிறார்கள். பிறகு சரியாக நடத்துவதில்லை. ஒருசில பள்ளிக்கூடங்கள்தான் எப்போதும் நன்றாக நடத்துகின்றன. நான் பார்த்தவரையில் கிராமங்களிலும் சரி, நகரங்களிலும் சரி இத்திட்டம் சரிவர நடப்பதில்லை. பசியால் வாடும் ஏழைக் குழந்தைகளுக்காக நடத்தப்படுவது இத் திட்டம். இதைத் சீர்திருத்த ஆவன செய்யவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI S. NAGARAJA MONIGAR : இத் திட்டம் நன்றாக நடக்க வேண்டுமென்று விரும்பிய கனம் அங்கத்தினர் இது நன்றாக நடப்பதற்கு சர்க்காரின் உதவியை எதிர்பார்க்கிறார். நாம் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்துவிட்டோமா என்று கனம் அங்கத்தினரைக் கேட்கிறேன்.

SRI A. VEDARATHNAM : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியக் கோரிக்கையை முழுமனதோடு ஆதரிக்கும் முகத்தான் சில வார்த்தைகள் கூறவிரும்புகிறேன். “இனி ஒரு விதி செய்வோம், அதை எந்த நாளும் காப்போம்” என்று பாரதியார் சொன்னார். அதற்கிணங்க நமது அரசியல் நிர்ணய சபை, இந்த நாட்டில் 1960-ம் ஆண்டிற்குள் கல்வி அறிவு இல்லாதவர்களை இல்லாது செய்துவிட வேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருந்தது. அவ்விஷயம் நீங்கலாக மற்ற எத்தனையோ விஷயங்களில் வகுத்த திட்டத்தை திட்ட காலத்திற்கு முன்பே நிறைவேற்றிய நாம் இந்தக் கல்வி விஷயத்தில் மாதிரம் குறித்த காலத்திற்குள் திட்டத்தை நிறைவேற்றத் தவறிவிட்டோம். ஆனால் இன்று காலையில் இவ்விஷயமாக நமது கனம் கல்வி அமைச்சர் கூறிய பதில் நமக்கு ஓரளவு திருப்தி அளிப்பதாக இருக்கிறது. இத் திட்டத்தை 1960-ம் வருஷத்திற்குள் நிறைவேற்ற முடியாது போய்விட்டாலும் கூட, 1965-ம் வருஷத்திற்குள் நிறைவேற்றுவதற்காக கட்டாய ஆரம்பக் கல்வித்

[Sri A. Vedarathnam]

[16th March 1959]

திட்டம் அமலுக்குக் கொண்டுவரப்படும் என்று அவர் கூறினார். இது பெரு மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. இதை தவறாமல் நிறைவேற்ற வேண்டுமானால் திட்டவட்டமான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இப்போது எல்லாப்பயிற்சிப் பள்ளிகளையும் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திற்குள் ஆதாரப்பயிற்சிப் பள்ளிகளாக மாற்றுவதற்கு திட்டவட்டமாகத் திட்டமிட்டு அதன்படி எவ்வாறு தவறாமல் நடத்தி வந்திருக்கிறோமோ அவ்வாறே இந்த விஷயத்திலும் திட்டமிட்டுச் செயலாற்ற வேண்டும். 1965-ம் ஆண்டுக்குள் முடிக்க வேண்டுமானால் வேலைகளை ஆறு பங்காகப் பிரிக்க வேண்டும், ஆறு வருடங்களுக்குப் பிரிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் இப்போதிருந்து ஆறு வருடங்களில் 1965-ம் வருடம் வந்துவிடும். எனவே ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்தை ஒவ்வொரு ஜில்லாவைப் பொறுத்த வரையிலும் ஆறு பகுதிகளாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு வருடத்திலும் ஒரு பகுதியை நிறைவேற்ற வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால்தான் 1965-ம் வருடத்திற்குள் இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற முடியும். இல்லாவிட்டால் 1965-க்குப் பிறகு இன்னும் 5 வருட காலத்திற்கு திட்டத்தைத் தள்ளிப் போட வேண்டியிருக்கும். இலங்கை போன்ற நாடுகளில்கூட எழுத்தறி வற்றவர்களை இல்லாமல் செய்திருக்கிறார்கள். நம் நாடு பெரிய நாடு, ஜனத்தொகையிலும் பெரிய நாடு, வறுமையில் முதல் பரிசு பெறத்தக்க நாடு. சுதந்திரமடைந்துள்ள இந்த நாடு இந்த ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள்ளாவது நாட்டில் எல்லோரும் கல்வியறிவு உடையவர்களாக இருக்கும்படி செய்ய வேண்டும். அது இந்த நாட்டு அரசாங்கத்தின் தலையாய கடமை. கட்டாயக் கல்விமுறையைக் கொண்டுவரும்போது, இப்போதைய கல்வி முறைப்படி கட்டாயக் கல்வியைப் புகுத்தி அதற்குப் பிறகு அதே கல்வியை பிற்காலத்தில் ஆதாரக் கல்வியாக மாற்றுவதைக் காட்டிலும் ஆரம்பிக்கும் போதே ஆதாரக் கல்வியாகத் துவக்கிவிடலாம். அவ்வாறு செய்தால் பிற்காலத்தில் அதை ஆதாரக் கல்வியாக மாற்ற வேண்டிய, ஆதாரக் கல்வி முறைக்குக் கொண்டுவர வேண்டிய, சிரமம் இருக்காது என்றும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

11
a.m.

எனினும் நம் நாட்டில் மாத் திரமல்ல, அகில இந்தியா முழுவதும் நமது எதிர்காலத் கல்வித்திட்டம் ஆதாரக் கல்வி என்று வந்த பிறகு நாம் இன்னும் பழைய முறையை, புதிதாகத் துவங்கும் பள்ளிக்கூடங்களில் புகுத்தினால் அது நமது லட்சியத்தை அடைவதற்கு உபயோகமாக இருக்காது என்பதை நான் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆதாரக் கல்வியைப் பற்றி நான் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். ஆதாரக் கல்வியைப் பற்றி குறை கூறும்போது, ஆரம்பப் பள்ளியில் அது திருப்திகரமாக, எதிர்பாத்தளவு நல்லமுறையில் நடைபெறவில்லை என்ற குறை இருக்கத்தான் இருக்கிறது. அதில் ஓரளவு உண்மையிருக்கிறது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆகவே, ஆரம்ப பள்ளிகளில் ஆதாரக் கல்வி முறையில் நல்ல பயிற்சி கொடுப்பதற்கு வேண்டிய வகைகள் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆகவே, கல்வி இலாகா இதில் கொஞ்சம் கூடுதல் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நமது கல்வி இலாகா டையரக்டர் அவர்கள் தொழில் மூலம் கல்வியைப் பெறும் காலத்தில் அவர்கள் செய்யும் தொழில், சுயதேவை அடிப்படையில் அந்த லட்சியத்தை அடையவேண்டுமென்பதற்காக குறைந்த பட்ச அளவு வருமானம் எவ்வளவு இருக்க வேண்டுமென்று ஒரு திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள். முதல் வகுப்பில் ஒரு மாணவன் மாதம் ஒரு அணுவாவது பெற வேண்டும், எட்டாவது வகுப்பை அடையும்போது மூன்று ரூபாயாக இருக்கவேண்டுமென்று திட்டத்தில் கூறப் பட்டிருக்கிறது. சராசரி ஒரு மாணவனுக்கு மாதம் ஒரு ரூபாய் வருகிறது என்றிருந்தால் அந்த வகுப்பில் 30 மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள் என்றால் மாதம் 30 ரூபாய் வருமானம் வருகிறது, மாணவர்களிடமிருந்து அப்படி மாணவர்கள் கல்வி பெறும்போதே தொழில் மூலம் இந்த வருமானத்தை அடைய முடிகிறது. இதுதான் ஆதாரக் கல்வியிலுள்ள ஒரு சிறந்த அம்சம். மற்றவர்களின் தயவை எதிர் பார்க்காமல் தானே தன் காலில் நிற்க முடிகிறது. இதுதான் இதிலுள்ள ஒரு சிறந்த அம்சம். உலகத்தில் எந்த நாடுக் கல்வித் திட்டத்திலும் இல்லாத ஒரு சிறந்த அம்சம் இந்த ஆதாரக் கல்வித்

16th March 1959] [Sri A. Vedarathnam]

திட்டத்தில் இருக்கிறது. இதைக் குறை கூறுகிறவர்களுக்கு நான் ஒரு சான்று கூற முடியும். மேலை நாட்டார் இதைப் பாராட்டிப் பேசியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்வதில், மேல் நாட்டார் சொல்லிவிட்டால் அது சிறப்பாகத்தான் இருக்கும் என்ற பெருமையை நான் அவர்களுக்கு கொடுக்க தயாராயில்லை. மஹாத்மா காந்தியடிகள் எவ்வளவு அடக்கம் உள்ளவர் என்பதைப் பற்றி நான் இங்கு சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை. ஆனால் அவர் கூறியிருக்கும் ஒரு வாசகத்தினால் இந்த ஆதாரக் கல்வியின் சிறப்பை புரிந்து கொள்ள முடியும். காந்தியடிகள் எவ்வளவோ மகத்தான காரியங்களை செய்திருந்தபோதிலும் கூட, தனக்கு திருப்தியளிக்கும் ஒரு காரியத்தை இந்த நாட்டில் செய்திருக்கிறார்கள் என்றால், அது எது என்று அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள் என்று கேட்டால், இந்த நாட்டில் ஆதாரக் கல்வி முறையைப் புகுத்தியதைத்தான் இந்த நாட்டிற்கு சதந்திரம் தேடித்தந்ததைவிட ஒரு சிறந்த தொண்டாக நான் கருதுகிறேன் என்று மஹாத்மா அவர்களே கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த ஆதாரக் கல்வித் திட்டத்தைப் பற்றி குறை கூறுகிறவர்களுக்கு நான் பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இந்த கல்வித் திட்டம் பிற மாகாணங்களை விட நமது மாகாணத்தில் நன்கு, சிறந்த முறையில் நடக்கிறது என்று இருந்தபோதிலும்கூட அதைக்கண்டு நாம் திருப்தி அடைந்துவருவதற்கில்லை. அது எந்தளவு நன்கு நடக்க வேண்டுமோ அந்தளவு நடப்பதற்கு நாம் போதிய ஊக்கம் செலுத்த வேண்டும். எந்தளவு பயிற்சிப் பள்ளிகளில் நாம் இந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் ஒரு முன்னேற்றக் கட்டத்தை எட்டிப் பிடித்திருக்கிறோமோ அந்தளவு ஆரம்பப் பள்ளிகளில் ஆதாரக் கல்விமுறை பரப்பப்படவில்லை. ஆகவே, இதில் கல்வி இலாகா மேலும் அதிக கவனம் செலுத்த கட்டமைப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் கூட விரைவில் செய்தாக வேண்டும். இந்த நாட்டிலிருக்கும் நூற்றுக்கு நூறு பேரும் எழுத்தறிவு பெற்றவர்களாக விளங்கவேண்டுமென்ற லட்சியத்தை நாம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது பழையமுறையில் கல்வியைப் புகட்டுவது என்பதை நாம் பெருக்கிக் கொண்டு போனால் இன்றுள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்ற பூதம் நம்மையே விழுங்கிவிடக்கூடும் என்பதில் யாருக்கும் ஒருவித ஐயமும் இருக்க முடியாது. எம்னாய் மென்ட் எக்ஸ்சேன்சில் போய் பார்த்தால், இரண்டு மூன்று வருடங்களாக அப்ளிக்கேஷன்ஸ்-ஐ புதுப்பித்துக் கொண்டிருக்கும் பேர்கள் மூன்று, நான்கு டிஜிட்டுகளுக்கு மேல் இருப்பதைப் பார்க்க முடியும். அப்படி வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நம் நாட்டில் பெருகியிருக்கும்போது, நாம் பழைய முறைக் கல்வியை மேலும் கையாண்டுக்கொண்டிருந்தால் அதை விட வேறு ஒரு தீமை நமக்கு வேண்டியதில்லை. ஆகவே, அந்நிலை ஏற்படாமல் இருக்க ஆதாரக் கல்வியைத் தவிர வேறு ஒன்றுமே கிடையாது; என்பதை நான் இங்கு வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். இப்பொழுது கிராமத்திலுள்ள, ஒரு கிராமவாசி தான் சம்பாதிக்கிற நாலு அணுவை விட அதே குடும்பத்தில் உள்ள கல்வி பயின்ற ஒருவன் நாலேகால் அணு இன்று சம்பாதிப்பதற்கு பழைய கல்வி முறை அவனுக்கு உபகாரப்படுவதில்லை. நாலு அணுகூட சம்பாதிக்கமுடியாத சக்தியற்ற நிலையில்தான் கொண்டு விடுகிறது, விவசாயக் குடும்பத்தில் கல்வி பயின்றிருக்கும் ஒரு வனது நிலை. ஆகவே பழைய கல்வி முறையை இன்னும் விரைத்தி செய்து கொண்டு, அதை கட்டாயமாக்கினால் அது இந்த மாகாணத்திற்கு கெடுதலைத்தான் உண்டுபண்ணும்.

ஒன்றிரண்டு முக்கியமான விஷயங்களைப் பற்றி மட்டும் சொல்லிக் கொண்டு முடித்து விடுகிறேன். ஆரம்பக் கல்வியை ஆதாரக் கல்வியாக மாற்ற வேண்டும். ஊரல்கூலில் எட்டாவது வகுப்பு வரை சீனியர் பேவிக்காக மாற்றவேண்டுமென்று திட்டமிருக்கிறது, ஆனால் அது இன்னும் அமுலுக்குவரவில்லை. அதை அமுலுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். பி.டி. ஆசிரியர்களின் பற்றாக்குறை இருப்பதால் ஒவ்வொரு பி.டி. கல்லூரியிலும் ஆதாரக் கல்வியை ஆரம்பக் கல்விக்கு மாற்றுவதற்கு இடம் கொடுக்கப்படவேண்டும். ஓரத்தநாட்டில், பி.டி. கல்லூரியில் அங்குள்ள மாணவர்களுக்கு ஸ்டைபன்ட் கொடுக்க வேண்டும், விவசாயம் கற்றுக்கொள்ள நிலம் இல்லை, ஆகவே அதற்கு உடனடியாக நிலம் கொடுக்கவேண்டும், அங்கு கட்டிடங்கள் இல்லை, அதற்கு கட்டிடங்கள்

[Sri A. Vedarathnam]

[16th March 1959]

கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும். அடுத்தபடியாக, கல்வி இலாகா டைரக்டர் அவர்கள் பல கூட்டங்களில் பேசி வந்திருக்கிறார்கள், ஹைஸ்கூல்களில் இப்பொழுது இருக்கும் செலக்ஷன் எக்ஸ்ஸாமினேஷனை ஒழித்துவிடப் போவதாக. அதை இந்த வருடத்திலிருந்தே, ஏன் இப்பொழுதிருந்தே ஒழித்துவிட்டால் நன்றாயிருக்கும். செலக்ஷனில் செலக்ட் செய்வர்களில் 50 சதவீதம் கூட தேறுவதில்லை. செலக்ஷன் கிடைக்காமல் இருப்பவர்களுக்கு ஒரு பரீட்சை வைத்தால் அதில் 10 சதவீதம் ஆவது தேறுபவர்கள் இல்லையென்று சொல்ல முடியாது. ஆகவே, செலக்ஷன் எக்ஸ்ஸாமினேஷனை உடனடியாக நீக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும் பேசுவதற்கு எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருந்தபோதிலும்கூட அவகாசம் இல்லாத காரணத்தினால் இந்தியைப் பற்றி மட்டும் ஒரு வார்த்தை கூறிக்கொண்டு முடித்துவிடுகிறேன். பேரறிஞர் அன்பழகன் அவர்கள் தன் கட்சிக் கொள்கைக்காக பேசியிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்; எப்படியிருந்தபோதிலும் கட்சிக் கொள்கையை வைத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும்கூட, அவர்களின் திராவிட நாட்டின் எல்லைக்குள் இருக்கிற கேரளம், ஆந்திரா, மைசூர் இந்தப் பகுதிகளில் இந்தியை கட்டாய பாடமாக்கியிருப்பதோடு மட்டுமில்லாமல், மைசூரை எடுத்துக்கொண்டால் அங்குள்ள அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் எல்லோரும் “மத்தியமா” வாஸ்து தேறினால் ஒழி. சர்க்கார் உத்தியோகம் கிடையாது என்று சொல்லும் அளவிற்கு இந்தியை துரிதமாக நடத்திப்போகிறபோது நமது தமிழ் நாட்டில் மட்டும் இந்தி விஷயத்தில் பின்தங்கியிருந்தால் இன்று தாங்கள் கூறுகிற திராவிட நாட்டின் எல்லைக்குள்ளேயே இந்த வித்தியாசம் இருக்கலாமா என்று அவர்கள் உண்பிப்பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தி வேண்டாமென்று கட்சிக்கொள்கை காரணமாக சொன்னபோதிலும், ஒரு காலத்தில் நாம் படிக்கவேண்டிய காலத்தில் இந்தி படிக்காமல் விட்டு விட்டோமே என்று அழுது கண்ணீர் வடிக்கிற நிலை வந்தே தீரும். அந்தப் பாவத்திற்கு இவர்கள் ஆளாகாமல் இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனது அவகாசம் முடிந்து விட்ட காரணத்தினால் இந்த கல்வி மான்யக் கோரிக்கையை முழு மனதோடு நான் ஆதரித்துக்கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*SRIMATHI KOLANTHAI AMMAL : தலைவர் அவர்களே, இன்று இந்த அவையில் நிதியமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற கல்வி மான்யத்தை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்று நம் நாட்டில், நாம் சுதந்திரம் அடைந்து குறைந்த ஆண்டுகளானாலும் உண்மையிலேயே எல்லாத் துறைகளிலும் நாம் நல்ல முன்னேற்றத்தைக் கண்டிருக்கிறோம். கல்வித் துறையிலும் நாம் நல்ல முன்னேற்றத்தைக் கண்டிருக்கிறோம். அதற்குக் காரணம், நாம் திட்டம் போட்டு செய்கிற வேலைகள் என்ன என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் கொண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஓரளவு நல்ல முன்னேற்றம் பெற்றிருக்கிறோம். இப்பொழுது குறிப்பிட்ட முன்னேற்றத்தை இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பெற முடியாவிட்டாலும் 1965-ம் ஆண்டிற்குள் நானே முழுவதும் கட்டாயமாக எல்லோரும் எழுத்தறிவு படைத்தவர்களாக விளங்க வேண்டுமென்று திட்டம் வெற்றி பெறுவதற்கு நாம் அனைவரும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்ற முறையில் குறிப்பிடப் பட்டிருப்பதை பாராட்டுவதோடு கூட, எனக்கு முன் பேசிய எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் ஒருவர் குறிப்பிட்டதொரு கருத்து பற்றி நான் எனது கருத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

எனக்கு முன்பு எதிர்க்கட்சியிலே பேசிய ஒருவர் ஏதோ ஒரு திட்டத்தைப் போட்டு முன்னேறிவிட்டதாக பாராட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள், ஆங்கிலேயர் காலத்தில் நம் நாட்டில் கல்வி அபிவிருத்தி அடைந்தது என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் நம்முடைய நாட்டை ஆண்டவந்த காலத்திலே மிகக் குறைந்த அளவுதான் மக்கள் கல்வி அறிவு பெற்றிருந்தார்கள். நம்முடைய நாட்டில் இப்பொழுது கட்டாய இலவசக் கல்வித் திட்டம் பரவிவருவதற்குக் காரணம், இப்பொழுது இருக்கும் மத்தியான உணவுத் திட்டம். அதோடுகூட, மாணவர்களுக்கு புத்தகம் முதலியவை வாங்கிக்

16th March 1959] [Srimathi Kolanthai Ammal]

கொடுப்பதன் காரணமாகவும் ஓரளவுக்கு அதிகம் பேர்கள் படிப்பதற்கு முன்வருகிறார்கள் என்பதைத் தான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே, நாம் போட்டிருக்கிற திட்டம் நல்ல திட்டம் என்பதை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அதற்கு மேல் நான் ஒன்று வற்புறுத்திக்கூறு விரும்புகிறேன். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வகுப்பு வரையிலும் நம்முடைய நாட்டிலே “பாக்வேர்டு, பார்வேர்டு” என்று பிரித்து “பாக்வேர்டு” வகுப்பினருக்கு இலவசக் கல்வி அளிப்பது என்பது கூடாது. குறைந்த வருவாய் பெறுகின்றவர்களுக்கு இலவசக் கல்வி அளிக்கப்படவேண்டும், அது ஜாதிமத அடிப்படையில் இருக்கக்கூடாது என்பதை நான் வற்புறுத்திக்கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். “பாக் வேர்டு” கம்யூனிடிசைச் சேர்ந்தவர்கள் ஓரளவுக்கு வருமானம் படைத்தவர்களாக இருந்தாலும், அரசாங்கம் அவர்களுக்கு உதவி செய்கிறது என்ற நிலைமை இருக்கக்கூடாது.. அவர்களை விடக் குறைந்த வருமானம் படைத்த, வறுமையால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள், அவர்கள் “பார்வேர்டு” கம்யூனிடி என்ற காரணத்தினால் தங்களுடைய கல்வியைப் பெறமுடியாத அளவுக்கு வருந்துகிறார்கள். இந்த நிலைமை உயர் நிலைப்பள்ளி, கல்லூரிகளிலும் வருகின்ற ஒரு நிலைமை இருக்கின்ற காரணத்தினால், வருமான அடிப்படையில் இந்தக் கட்டாயக் கல்வியை உயர்நிலைப்பள்ளி வகுப்பு வரைக்கும் அமைக்க வேண்டும். அதற்குரிய திட்டம் வகுக்க வேண்டும் என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். நாம் ஜாதி அடிப்படையிலே இன்று நாட்டிலே எந்த விதத்திலும் காரியத்தைச் செய்யாவிட்டாலும், இந்தக் கல்வியைப் பரப்புகின்ற முறையிலே அதில் ஜாதியும் இல்லை என்பதை நாம் பல இலக்கியங்கள் மூலம் படித்திருக்கிறோம். ஜாதி முறையில் இலவசக் கல்வியை பரப்பாமல், எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரை ஆன், பெண் இருபாலாருக்கும் பொருளாதார அடிப்படையில், குறைந்த வருவாய் படைத்த குடும்பத்தில் இருக்கிற எல்லா மாணவர்களுக்கும் கட்டாய இலவசக் கல்வி அளிக்க வேண்டும் என்ற திட்டத்தை நாம் கொண்டுவரவேண்டும் என்பதை நான் மிகவும் வலியுறுத்துகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஆரம்ப ஆசிரியர்களைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூறிக்கொள்ளுகிறேன். சிறப்பாக பெண் ஆசிரியர்களுக்கு வீடு கட்டும் திட்டத்தை அமைத்திருக்கிறார்கள். பெண் ஆசிரியர்களுக்கு இவ்வளவு சலுகை கொடுத்ததற்கு, பெண் அங்கத்தினர் என்ற முறையில் என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுவதோடு, ஆண் பெண் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல் ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் நிலையிலே ஓரளவு நல்ல சம்பளம் இல்லை என்பதை நாம் உறுதியாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் என்றப் முறையில் எல்லோருக்கும் அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக பணத்தைப் நல்ல முறையில் செலவழித்து அவர்களுக்கு சலுகை காட்ட வேண்டுமென்று நான் இங்கே ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். எனக்கு முன்பு பேசிய அங்கத்தினர் ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் கல்விச் சீரமைப்புத் திட்டத்தின் கீழே பொருள் சேகரிப்பதற்காக பிச்சை எடுக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள். அது மிகவும் தவறுடையது என்பதை நான் இந்தச் சபையில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஏனென்று கேட்டால், என்னுடைய வட்டாரத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும் ஆசிரியர்களோடு நாங்களும் சென்று பல பொருள்களைக் கேட்டிருக்கிறோம். அவர்களும் இயன்ற அளவுக்கு உதவி செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். ஏதோ ஆசிரியர்கள் வற்புறுத்தி நன்கொடை கேட்பதாக இவர்கள் கனவு காண்பது போல் சொல்லுகிறார்கள். உண்மையிலேயே பொருள் வளம் படைத்தவர்கள், கொடுக்கவேண்டுமென்ற மனப்பான்மை கொண்டவர்கள், கல்வித்துறையில் மக்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்ற நல்லெண்ணம் படைத்தவர்கள் இவர்களிடம் சென்று தரன் குறிப்பாக கேட்கிறோம்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

அதிலே ஆரம்ப ஆசிரியர்களோடு மற்ற அங்கத்தினர்களும் பங்கு கொள்கிறார்கள். அதை நல்ல முறையில் செய்யவேண்டுமென்று கருதி, ஆங்காங்கு வட்டாரத்தில் இருக்கிற எம்.எல்.ஏ.க்களும், மற்ற உறுப்பினர்

[Srimathi Kolanthai Ammal] [16th March 1959]

களும் பங்கு கொண்டு நல்ல முறையில் தான் இந்தத் திட்டம் நடந்து கொண்டு வருகிறது என்பதை இங்கே ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் கொள்விக்கப்படவில்லை, மதிக்கப்படவில்லை என்று அவர்கள் மிகைப்படுத்திக் சொல்லுகிறார்கள் என்பதை இந்த இடத்திலே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் கிராமப்புறங்களிலே கேவலமாகக் கருதப்படுகிறார்கள் என்று நினைப்பது தவறு என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அதற்கு மேல், இன்று நம்முடைய இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கீழ் ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து என்று சொல்லக்கூடிய இடத்திலே, 10,000 ரூபாய் செலவழிக்கப்படுகின்ற இடங்களிலே இந்தத் திட்டத்திற்கு மேலும் பணம் கொடுப்பது நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் இன்னொரு 300 பேர்களுக்கு பாடசாலைகள் வேண்டுமென்ற முறையில், ஆரம்பக் கல்வியை அபிவிருத்தி செய்கிறோம் என்று சொன்னால், கல்வியைப் பொறுத்த வரைக்கும் இந்த சட்டம் தளர்த்தப்பட வேண்டும் என்று நான் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏழை மக்கள் வாழ்கின்ற இடத்திலே 1½ மைல், 2 மைல் தூரம் சென்று படிக்கவேண்டுமென்று விரும்பினால், அது முடியாமல் இருக்கிறது. ஆகவே, ஆரம்பக் கல்வியைப் பரப்ப வேண்டுமென்று சொன்னால், எஸ்.டி. வொர்க்ஸ் வேலை நடக்கும் இடத்தில் கூடாது இலவசக் கல்வியைப் பரப்புவதற்காக ஆரம்ப பாடசாலைகளைக் கட்டுவதற்காகவாவது வேண்டிய தொகையை ஒதுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அதுமாதிரமல்ல, எதிர்க்கட்சியில் ஒருவர் சம்பளச் சலுகையைப் பற்றி குறிப்பிடும்பொழுது, அதிகமாக பணக்காரர்கள்தான் இந்தச் சலுகையைப் பெறுகிறார்கள் என்று உண்மைக்கு மாறாக ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். மாணவர்கள் சம்பளச் சலுகை பெறுவதானால், பணக்காரர்கள்தான் பெறுகிறார்கள் என்ற எண்ணம் மிகத் தவறுடையது என்பதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஏழை மாணவர்கள்தான் அதிகமாக இந்தச் சலுகையைப் பெறுகிறார்கள். ஏதோ ஒரு சில மாணவர்கள் செல்வம் படைத்தவர்கள் இம்மாதிரி சலுகைகளை பெற்றிருக்கலாம் என்பது தான்.

அதற்கு மேல், தமிழ் ஆசிரியர்களைப்பற்றி பல முறை நான் இந்தச் சபையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அதை மீண்டும் இப்பொழுது வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். உயர்நிலைப் பள்ளியில் வேலை பார்க்கும் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு சம்பள விகிதம் குறைவு. செகண்டரி கிரேடு டிரெயினிங் ஆசிரியர்களுக்கு ஆரம்ப சம்பளம் ரூ. 45 அதே சம்பளம்தான் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுக்கப்படுகிறது. அவர்கள் பண்டிட் டிரெயினிங் படித்தவர்களானால் 85 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியிலே 3 தமிழ் ஆசிரியர்கள் வைக்கக்கூடிய அளவுக்கு தமிழ் வகுப்புக்கள் இருந்தாலும்கூட, ஒரு உயர் நிலைப்பள்ளியில் ஒரு பண்டிட் டிரெயினிங் படித்த தமிழ் ஆசிரியரை வைத்துக்கொண்டு 2 தமிழ் ஆசிரியர்களுக்குப் பதிலாக ஒரு அன்டிடிரெயினிங் வித்வானையும், ஒரு செகண்டரி கிரேடு வாத்தியாரையும் வைத்துக்கொண்டு எப்படியாவது தமிழைச் சொல்லிக்கொடுத்து விடலாம் என்ற அளவுக்கு உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே பல இடங்களிலே செய்து வருகிறார்கள். நல்ல தமிழைப் படித்த தமிழ் ஆசிரியர்கள் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தாலேயே சில மாணவர்களுக்கு அவ்வளவு தூரம் தமிழ் அபிவிருத்தி அடைவது கிடையாது. ஆகையினாலே முதல் பாரத்திலிருந்து எஸ்.எஸ்.எஸ்.ஸி. வரைக்கும் தமிழ் பாடத்தை எடுக்கக்கூடியவர்கள் டிரெயினிங் பெற்ற தமிழ் ஆசிரியர்களாக இருக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு 85 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். நான்கு ஆண்டு பல்சலக் கழகத்தில் தமிழ் பயிற்சி பெற்று உயர்நிலைப்பள்ளியில் ஆசிரியராக இருக்கக்கூடிய தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு, அம்மாதிரி பயிற்சி பெறாத ஆசிரியர்களுக்கு அளிக்கப்படும் 45 ரூபாய் சம்பளம் அளிக்கப்படுமானால் நாம் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு தீங்கு விளைவிக்கக்கூடியவர்களாக இருக்கிறோம் என்பதையும் இந்த இடத்தில் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

16th March 1959] [Srimathi Kolanthai Ammal]

இதற்கு மேல், கல்லூரிகளை எடுத்துக்கொண்டாலும், கல்லூரி தமிழ் ஆசிரியர்களிடையேயும் பல வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. அதாவது முதல் கிரேடு லெக்சர், இரண்டாவது கிரேடு லெக்சர் என்னெல்லாம் பிரிக்கப்பட்டு பாடுபாடு இருக்கிறது. அவர்களுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்பொழுது தமிழ் வித்வானை இருக்கக்கூடியவர் எம்.எ. வகுப்பு வரைக்கும் தொல்காப்பியம் சொல்லிக்கொடுக்கக்கூடிய தகுதி இருக்கிறது. அதை மாதிரி தான் பி.ஏ., பி.ஒ.எல். படித்தவர்களுக்கும் தொல்காப்பியம் சொல்லிக்கொடுக்கும் தகுதி இருக்கிறது. அவர்களுக்கு மட்டும் சம்பளம் ரூ. 75 அல்லது 85—ஆக இருக்கிறது. ஏன் இந்த நிலைமை இருக்கிறது என்றால், பி.ஏ., பி.ஒ.எல். படித்த தமிழ் வித்வான்களுக்கு எம்.எ. படிக்கிறவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்க தகுதி இருக்கிறது என்று பல்கலைக் கழகம் சொல்லும்பொழுது, அரசாங்கம் அவர்களுக்கு சம்பளம் கொடுப்பதற்கு மட்டும் அவர்களுக்கு தகுதி குறைவு என்பதை எடுத்துக்காட்டுவது பாரபட்சமாக நடந்துகொள்ளக்கூடியதுதான் என்பதை நான் இந்த இடத்திலே ஞாபகப்படுத்திச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். பி.ஏ. வகுப்பு, பி.எஸ்.ஸி. வகுப்பு, பிரி-யுனிவர்ஸிடி வகுப்புக்கு தமிழ் எடுக்கின்ற வித்வான் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கும், தமிழ் எம்.எ. படித்த தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கும் உள்ள பாட திட்டத்தை அமைச்சர் அவர்கள் வாங்கிப்பார்ப்பார் களையானால், அவர்களும் தான் 32 புல்தகங்களை உருப்போடுகிறார்கள், இவர்களும் தான் அதே புல்தகங்களை உருப்போட்டுத்தான் ஆக வேண்டியிருக்கிறது. இப்படி பாடதிட்டத்தில் வேறுபாடு இல்லாமல் இருக்கும் பொழுது, அவர்களிடையே சம்பளத்தில் வேறுபாடு இருக்கக்கூடாது. வேலையை மட்டும் வாங்குவது சரியல்ல. சம்பளமும் கொடுத்து, வேலையையும் வாங்கவேண்டுமென்பதையும் நான் வற்புறுத்திக் கூறிக்கொள்ளுகிறேன்.

மேலும், தமிழ்மொழியில் எம்.எ. தேறின பிறகு ரிஸர்ச் செய்து “தேவினை” ஆங்கிலத்தில்தான் எழுத வேண்டும் என்றிருக்கிறது. தமிழில் ஆராய்ச்சி செய்து, அவற்றையெல்லாம் எவ்வாறு எழுத வேண்டுமென்று கருதுகிறார்களோ அந்த அளவுக்கு—தமிழில் எழுதுவது போன்று—ஆங்கிலத்தில் எழுத முடியாது. இப்பொது இருக்கின்ற 9 பேப்பர்களில் ஆறு பேப்பர்கள் ஆங்கிலத்தில் தான் எழுத வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதன் மூலமாக தமிழை அபிவிருத்தி செய்ய முடியாது என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகவே இதை ஆங்கிலத்தில் எழுதவேண்டும் என்று சொல்வது தவறு என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அதற்கு மேல், மற்ற பாடங்கள்—ஸயன்ஸ், ஆர்ட்ஸ் போன்ற விஷயங்களை—போதிக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் சம்பளம், மொழி ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அவர்களும் ஐந்து வருடங்கள் படித்து கொண்டு தான் வருகிறார்கள், மொழி ஆசிரியர்களும் ஐந்து வருடம் கஷ்டப்பட்டு படித்துக்கொண்டுதான் வருகிறார்கள். பாடங்களை சொல்லிக்கொடுப்பதில் இரண்டு பேர்களும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் சொல்லிக்கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே இரண்டு பேர்களுடைய சம்பள விதிமும் சமமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். அதற்கு மேல், கிராமப் புறங்களில் இருக்கின்றவர்கள், இப்போது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற கல்வி புனரமைப்பு திட்டத்தின்கீழ், நல்ல பயனை அடைந்து வருகிறார்கள். நம்முடைய அரசாங்கம் பொது மக்களுடைய ஆதரவை திரட்டி இந்த திட்டத்தை கொண்டுவர முயற்சி எடுத்துவருவதற்கு நான் அரசாங்கத்தை பாராட்டிக்கொள்கிறேன். அதிலும் அரசாங்கத்தினுடைய வற்புறுத்தல் இல்லாமல் பொதுமக்களின் ஆதரவு பல பகுதிகளிலும் இருந்து வருகின்றன. அதன் காரணமாக இப்போதுள்ள திட்டம் வெற்றியும் அடைந்து வருகிறது என்பதை சொல்லிக் கொண்டு மேலும் இந்தத் திட்டத்தை அபிவிருத்தி அடைய செய்வதற்கு நல்ல வாய்ப்பையம், சந்தர்ப்பங்களையும் கொடுக்க வேண்டுமென்று கட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதற்கு மேல், நம்முடைய அரசாங்கமானது, மத்தியான உணவு கொடுப்பதற்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட திட்டத்தின் மூலமாக அநேக ஏழை குழந்தைகள் பயனடைகிறார்கள். அதில் ஒரு சில குறைகள் இருக்கலாம். அவ்விதம் ஒரு சில குறைகள் இருந்தாலும் அதை

[Srimathi Kolanthai Ammal] [16th March 1959]

நல்ல முறையில் நீடித்து நடத்த வேண்டும் என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். குறைபாடுகள் இல்லாத திட்டங்களை கிடையாது என்று தான் சொல்ல வேண்டும். ஒன்றிரண்டு குறைபாடுகள் ஆங்காங்கே ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்கிற காரணத்திற்காக இந்த திட்டமே மோசம் என்று கூறுவது தகுதியுடையதன்று என்பதையும் சொல்லிக்கொண்டு இந்த கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மூலமாக பல திட்டங்களை நிறைவேற்றப்போகிற அரசாங்கத்தை நான் பாராட்டுகிறேன். அதோடு 10 ஆண்டுகளில் கிராமப்புறங்களில் இருக்கின்ற மக்கள் எல்லாம் கல்வியறிவு பெற்றிருக்கவேண்டும் என்ற சிறந்த நோக்கத்தோடு இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்து அதற்காக செயல்பட்டு வரும் அதிகாரிகளையும், அமைச்சர் அவர்களையும் பாராட்டிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI N. K. PALANISAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் மந்திரி அவர்கள் பேச்சினுடைய பிரதிகளிலிருந்து நம்முடைய அடிப்படையான நோக்கம் “ கிளாஸ்ஸெஸ் அண்ட் காஸ்ஸெஸ் ” ஸொஸைட்டியை ஏற்படுத்துவது என்பதும் அதனுடைய அடிப்படையில் இந்தியாவை தொழில்வளமாக்கவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் தான் இந்த கல்வித்திட்டங்களை அமைத்திருக்கிறோம் என்று அவர்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள். அது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதுதான். ஆனால் இதன் மூலம் அதிகப்படியான அளவில் கல்விக்காக செலவிடப்படுவதையும், மேலும் பல மாற்றங்களை செய்வதையும் நாம் வரவேற்கிறோம். ஆனால் இவ்வளவு பெரிய தொகை செலவு செய்திருந்தும் எந்த அளவுக்கு கல்வியில் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்பதை அவசியம் நாம் கவனித்தாக வேண்டும். இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய கல்வி முறை பிரிட்டிஷ் காலத்தில் இருந்த முறையிலே இருந்து வருகிறதே தவிர அதைவிட போதுமான அளவுக்கு மாற்றம் எதுவும் ஏற்படவில்லை என்பதை சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். வேஸ்டேஜை எடுத்துக்கொண்டாலும் அதிகமாகத்தான் இருந்து வருகிறது. மத்திய மந்திரி சமீபத்தில் பார்லிமெண்டில் இன்னும் காஜேஜில் 50 சதமானம் வேஸ்டேஜை ஏற்பட்டிருக்கிறது (பாதிபேர்கள் fail ஆகி விடுகிறார்கள்) என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் கல்விக்காக அதிகப்படியான அளவில் செலவு செய்ய வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் பள்ளிக்கூடங்களில் மாணவர்கள் படித்துவிட்டு வெளியே வரும்போது மேற்கொண்டு என்ன செய்வது என்று ஆலோசிக்கின்ற நிலைதான் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்போது படிக்கின்ற படிப்பை வைத்துக் கொண்டு ஏதாவது தொழிலில் ஈடுபட முடியும் என்ற நம்பிக்கை மாணவர்களுக்கு வரவில்லை. வேறு ஏதாவது உத்தியோகத்தை எதிர்பார்க்கின்ற நிலைமையில்தான் இன்னும் இருந்து வருகிறார்கள். ஒரு பக்கத்தில் நாம் கல்வியை அபிவிருத்தி செய்து “ ஸோஷியலிஸ்ட் பாட்டர்ன் ஆப் ஸொஸைட்டி ” யை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற முறையில் தான் நாம் திட்டமிட்டிருக்கிறோம். அந்த அடிப்படையில் நம்முடைய கல்வி முறை மாற்றப்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்த்தால் அவ்விதம் மாற்றப்படவில்லை. உதாரணமாக பேஸிக் கல்வி முறை இந்தியாவெங்கும் ஏற்படவேண்டும் என்று நாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் சமீபகாலத்தில் என்ன நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை பார்த்தால் சட்டசபை கமிட்டியினுடைய அறிக்கையிலும், வெள்ளை அறிக்கையிலும் இண்டஸ்ட்ரியல் முறையில் பேஸிக் கல்வி கற்பிக்கப்படவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இப்போது அந்த முறையில் லிஸ்பஸ் இருந்து வருவதாகத் தெரியவில்லை. இப்பொழுது பள்ளிக்கூடங்களில் பேஸிக் லிஸ்பஸ் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது இப்போது நான்—பேஸிக் ஸைலபஸ் தான் இருக்கின்றது. ஆதாரக் கல்வியில், கிராப்ட் என்று சொல்லப்படுகிற கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால் இப்போது தக்கனியைத் தவிர வேறு ஒன்றும் கிடையாது. இன்று தொழில் துறையை பலப் படுத்துவது என்று சொல்லிவிட்டு தக்கனியில் நூற்பதை சொல்லி கொடுப்பதால் என்ன பிரயோஜனம்? இன்றைய தினம் நாட்டில் இருக்கின்ற பள்ளிக்கூடங்களில் அதுவும் குறிப்பாக எலிமெண்டரி பள்ளிக் கூடங்களிலிருந்து இந்த படிப்பை அதாவது மாடர்ன் லேஸ் லிஸ்பயிற்சி

16th March 1959] [Sri N. K. Palanisami]

பெறுவதற்கு வழி வகை செய்து கொடுத்தால்தான் இப்போது இருக்கின்ற மாணவர்கள் நல்ல முறையில் பின்னால் விஞ்ஞான அறிவை பெற முடியும். இப்போது இண்டஸ்ட்ரியல் பயாஸ் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பல பள்ளிக்கூடங்களிலும் இதற்கு வேண்டிய சாமான்களை கிடைப்பது எலிமெண்டரி கிளாஸ் முதற்கொண்டு இந்த பயிற்சிகள் எல்லாம் கொடுக்க வேண்டும். அது மட்டுமல்ல, பள்ளிக்கூடங்களில் மற்ற வாத்தியார்களுக்கு கொடுக்கப்படும் சம்பளத்தை விட இண்டஸ்ட்ரியல் பாடங்களை சொல்லிக்கொடுக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்கு சம்பளம் குறைவாக இருக்கிறது. இதை அரசாங்கம் கவனித்து அவர்களுக்கு இப்போது இருக்கக் கூடிய சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும் ஹையர் எலிமெண்டரி படிப்பை எட்டு வருஷத்திலிருந்து இப்போது ஏழு வருஷமாக குறைத்திருக்கிறார்கள். இப்போது இவ்விதம் கொண்டுவருவதின் காரணமாக ஏழு வருடம் படிக்கும் மாணவர்களுடைய தரம் எவ்விதம் இருக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். இப்போது மாணவர்களுடைய தரம் குறைந்துதான் இருக்கிறது. அதோடு ஆசிரியர்களை அமர்த்துவதில் 1:35 என்று இருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் நகரத்தை எடுத்துக்கொண்டால் 50, 60 என்று மாணவர்கள் இருக்கக்கூடிய இடங்களில் சரியான விதத்திலும் இன்னும் சர்க்காருடைய உத்தரவு அமுல் செய்யப்படவில்லை. இவ்விதம் மாணவர்கள் அதிகமாக இருக்கக்கூடிய இடங்களில் ஒரே ஆசிரியர் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதோடு கிராமப்புறங்களில் இருக்கக்கூடிய பள்ளிக்கூடங்களில் இரண்டு மூன்று கிளாஸ் இருந்தாலும் அதற்கு ஒரு ஆசிரியர் தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறார். இதனால் பிள்ளைகளுடைய படிப்பின் தரம் மிகவும் குறைந்துவிடுகிறது. பிரிட்டிஷ் காலத்தில் கூட சில பள்ளிக்கூடங்களில் ஆசிரியர்களுக்கு, மாணேஜ்மெண்டின் கீழ் இருந்த பள்ளிக்கூடங்களில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஆசிரியர்களுக்கு இருந்த சம்பள விதித்திலிருந்து வித்தியாசம் இன்னும் தொடர்ந்திருக்கிறது. இதை போக்குவதற்கு சர்க்கார் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. இன்று கார்ப்பரேஷன் பள்ளிக்கூடங்களில் வேலை செய்யும் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 35—60 என்ற முறையில் சம்பளம் கொடுத்து வருகிறார்கள். இவர்களுக்கு வீட்டு வாடகையும் கொடுக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் பிரைவேட் ஸ்கூல்களில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களுக்கு அதே கிரேட்டில் உள்ளவர்களுக்கு ரூ. 30—33 என்று சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அதோடு வீட்டு வாடகை கிடையாது. கார்ப்பரேஷன் பள்ளிக்கூடங்களில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களுக்கு லிங்க் லீவ், பிரிவினாஜ் லீவ் முதலியவை உண்டு. எய்ட் ஸ்கூல்களில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களுக்கு இந்த வசதி கிடையாது. இந்த மாதிரியாக இருந்து வரும் வித்தியாசங்களை எல்லாம் நீக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்னும் பிரைவேட் பள்ளிக்கூடங்களில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களுக்கு நிரந்தரமான உத்தியோகம் கிடைப்பது அவர்கள் உத்தியோகத்தில் சேரும்போது ராஜினாமா கடிதத்தையும் சேர்த்து வாங்கி விடுகிறார்கள். சம்பளம் கூடுதலாகக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்ற காரணத்திற்காக இவர்களை நிரந்தரமாக வைத்துக்கொள்வதில்லை. ஆகவே ஒவ்வொரு வருடமும் வெளியே இவர்களை அனுப்பிவிட்டாலும் கேட்பதற்கு ஆள் கிடையாது. சர்க்கார் மேனேஜ்மெண்டுக்கு வேலையிலிருந்து நீக்கின் ஆசிரியர்களை திரும்ப எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று உத்தரவு போடவேண்டும். இவ்விதம் இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான பேர்கள் வெளியே இருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்களை திரும்ப எடுப்பதில்லை. இந்த நிலைமையில் நடத்தகிற பள்ளிக்கூடங்களுக்கு சர்க்கார் ஏன் பண உதவி செய்யவேண்டும் என்று தெரியவில்லை. இதை தவிர மத்தியான உணவு என்ற முறையில் பல இடங்களிலும் இந்த முறை நடந்து வருவது வரவேற்கத்தக்கது தான். வட சென்னையை (நாந்த் டெட்ராஸ்) எடுத்துக்கொண்டால் இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னால் இத்திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மறுபடி இப்போது இது சரியான முறையில் நடைபெறவில்லை. பொதுவாக இத்திட்டம் காதெத்தில் தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறதே ஒழிய நடைமுறையில் சரியாக நடைபெறுவதில்லை. ஆகவே இந்த மத்தியான உணவு கொடுக்கும் திட்டத்தை சரியான முறையில் செயல்படுத்த வேண்டும். இந்த பொறுப்பை அந்தந்த இடத்தி

[Sri N. K. Palanisami] [16th March 1959]

11-30
a.m.

ஆள்ள மக்களிடம் விட்டுவிடக்கூடாது. சர்க்காரே ஏற்றெடுத்து எல்லோருக்கும் மத்தியான உணவு கொடுக்கக்கூடிய ஒரு முறையில் ஒரு தொகையை இதற்காக ஒதுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும், சமீபத்தில், எடுக்கவேண்டி இம்பர்வெமெண்ட் என்ற திட்டத்தின்கீழ், ஆசிரியர்களை தொல்லை கொடுக்கிறார்கள். சமீபத்தில், கோயமுத்தூரில், முனிசிபல் கமிஷனர், அங்கு இருக்கக்கூடிய பள்ளி ஆசிரியர்கள் பெப்ரவரி 3-ம் தேதிக்குள் ஆளுக்கு 5,000 ரூபாய் கலெக்ஷன் செய்யாவிட்டால் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்ற முறையிலே அவர்களுக்கு ஒரு உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். எடுக்கவேண்டி ஈடுகனிலேயே இருக்கிறது, இம்மாதிரி உபாத்தியாயங்கள் வசூலிக்கக் கூடாது என்று. முனிசிபல் கமிஷனர் எப்படி உத்தரவு இடலாம் என்பது தெரியவில்லை. இம்மாதிரியான ஊழல்கள் பல இருக்கின்றன.

இதில் இன்னொன்று என்னவென்றால், ஒரு உத்தரவில் இந்த திட்டம், டைரக்டர் ஆப் பப்ளிக் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் அவர்களது திட்டம், அதற்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. பொதுக்காரியமாக இருக்கிறபோது இதில் ஏன் ஒரு தனிப்பட்ட இலாகாத் தலைவரின் பெயரைப் போடவேண்டுமென்று தெரியவில்லை. இம்மாதிரி பல குறைகள் இருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் பரிசீலித்து, நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI T. M. NALLASWAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே கனம் நிதியமைச்சர் கொண்டு வந்துள்ள மானியக் கோரிக்கையை, ஆதரித்து, ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த மானியக் கோரிக்கையானது, எந்த லட்சியத்தை நிறைவேற்ற கொண்டு வரப்பட்டுள்ளதோ, அந்த லட்சியமானது நல்ல முறையிலே நிறைவேற்றப் படவேண்டுமானால் நம் நிர்வாகத்திலுள்ள பல குறைகளைத் திருத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆரம்பப் பள்ளிக் கூடங்களுக்கு என்று சமாய் ரூபாய் 6 கோடிக்கு மேல் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது மிகவும் பாராட்ட தக்கது. 300 பேர் ஆனத்தொகைகொண்ட ஊர்களில்லாம், ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருக்கவேண்டும் என்று திட்டம் போட்டிருக்கிறோம். இது நாட்டிலுள்ள அறியாமையைப் போக்க எடுத்துக் கொள்ளப்படும் அறிய முயற்சி. அப்படிப் பள்ளிக்கூடங்கள் கொடுக்கும் போது, ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடு ஏற்பட்டுத் தொல்லை ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக, நிறையப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படும் என்ற காரணத்தால், நிறைய ஆசிரியர்களைப் பயிற்சுவாக்க, பயிற்சிப் பள்ளிகளை நாம் ஆரம்பித்தோம். இப்பொழுது நாட்டில், இருக்கும் நிலைமை என்னவென்றால், பள்ளிக்கூடங்களின் தேவைக்கு அதிகமான ஆசிரியர்கள் இருப்பதால், ஆசிரியர்களிடையே, வேலையில்லாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது சர்க்கார் கவனிக்கத்தக்க விஷயம். இந்த நிலையிலே, இன்னும் அதிகமாக பள்ளிக்கூடங்களை அதிகரிக்க இருக்கும்போது, எந்த அளவுக்கு ஆசிரியர்களை அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். ரொம்ப அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதில் உபயோகம் இல்லை. என்னையோ போன்ற பிரதிநிதிகள் அதிகப்படியான வேலையில்லாத ஆசிரியர்களைப் பார்க்கிறோம். ஆசிரியர்களிடையே வேலையில்லாத என்ற குறையைச் சொல்லுகிறோம். இந்த பயிற்சிப் பள்ளிக்கூடங்களையே மூடவேண்டியிருக்கும். வேலை கொடுக்கும் அளவுக்கே பள்ளிகளை அதிகப்படுத்த வேண்டும். அம்மாதிரிப் பொறுப்பான முறையிலே இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

இந்தப் பயிற்சிப் பள்ளிகளில், தேர்தல்கள் ஆண்டுதோறும், நடைபெறுகிறது. பல கனம் அங்கத்தினர்கள் இந்தத் தேர்தல் நல்ல முறையிலே நடைபெறவில்லை என்று குறை கூறினார்கள். என்னையோ பொறுத்த வரையில்—நான் ஒரு தேர்தல் கமிட்டி அங்கத்தினன்—நான் சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால், இந்த தேர்தல்கள் கூடுமானவரையில் நியாயமான முறையிலேயே நடைபெறுகிறது என்றுதான். ஒரு பள்ளிக்கு 50 பேர் வேண்டுமென்றால், வரக்கூடிய மனுக்கள் 500, ஆகவே,

16th March 1959] [Sri T. M. Nallaswami]

தேவைக்கு மேல் மனுக்கள் வரும்போது, பல மனுக்கள் தள்ளப் படுகின்றன. இந்த நிலையில் புகார்களுக்கும் இடம் கொடுக்காமல் செய்தாலும், குறைபாடுகள் ஏற்படவது இயல்பு. அதையேதான் புகார்களாகக் கூறுகிறார்கள் என்று எண்ணுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பள்ளி அபிவிருத்திக்காக கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய திட்டம், ஒரு நல்ல திட்டம். சமீப காலத்தில், மூன்று நான்கு ஆண்டுகளில், ஏராளமான பள்ளிகளை நாம் திறந்திருக்கிறோம். இவைகள், சர்க்காரே, கட்டிடம் அமைத்துக் கொடுப்பதானால், அதிகப்படியான பள்ளிகள் வந்திருக்க முடியாது. மக்களே முன்வந்து உதவி செய்ததனால்தான் அதிகப்படியான பள்ளிகள் வரமுடிந்தது. பொது மக்கள் அபிவிருத்தி திட்டத்தை ஆர்வத்துடன் செயல்படுத்துகிறார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். அது வெற்றிகரமாக நடைபெறுகிறது; நடைபெறும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

எங்கள் கிராமத் தலைமை ஆசிரியர் ஒரு நாள் என்னிடம் வந்து சொன்னார்கள். “வேணி காலம் வந்துவிட்டது; கிணற்றில் தண்ணீர் அதிகப்படியானதாக இல்லை. மாணவர்களுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கக் காணாது” என்று. தண்ணீர் கொடுக்க வழி செய்ய வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். அது ஜில்லா போர்டு பள்ளி. அவர்களுக்கு எழுதினால் தண்ணீர் கிடைக்காது. கிடைத்தாலும், அதற்குள் வேணிற்காலம் போய் விடலாம் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆகவே, உள்ளூரிலேயே முயற்சி செய்தார்கள். அந்த முயற்சியின் பலனாக, வேறு பகுதியிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வரப்பட்டு வேலை செம்மையாக நடந்தது. அதேமாதிரி, ஒரு ஆரம்ப பள்ளி தலைமை ஆசிரியர், என்னிடத்தில் வந்து, “எங்கள் பள்ளிக்கூடக் கட்டிடத்தை பாருங்கள். தலைமில் விழுந்து விடுமோ என்ற நிலையில் இருக்கிறது.” என்று சொன்னார். எங்கள், எல்லோரையும் அழைத்துக் காட்டினார்கள். உண்மையாகவே, கட்டிடம் மோசமாக இருந்தது. அவர் செய்த முயற்சியின் பலனாக, இன்று, அந்தக் கட்டிடம் புதிப்பிக்கப்பட இருக்கிறது. பல பொது மக்கள் முன்வந்து உதவினார்கள். ஆசிரியர்கள் பொதுவாக எந்த அரசியல் கட்சி சார்பிலும் இல்லாமல், நேர்மையாகச் செயலாற்றி வரக்கூடியவர்களாக இருந்தால், நல்ல மதிப்புக்குப் பர்த்திரமானவர்கள். ஆகவே, இந்த பள்ளி அபிவிருத்தித் திட்டம் நன்றாக செயல்படும் என்ற நம்பிக்கையைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

மூ அன்பழகன் சொன்னது போல் அவர்கள் மிச்சை எடுக்கும் நிலையில் இல்லை. ஆசிரியர்கள், மதிப்புடன்தான் வாழ்கிறார்கள், செயல்படுகிறார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கிராமங்களிலே, ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள பள்ளிகளில், நடைமுறையில் உள்ள குறைகளை, கல்வித்துறை தலைவர் அவர்களும், அமைச்சர் அவர்களும் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கிராமங்களிலே, இரண்டு ஆசிரியர்கள் உள்ள பள்ளிக்கூடமாக இருந்தால் அதில் ஒருவர் பெண்ணை இருந்தால், மருத்துவ காலத்தில், சில மாதங்களுக்கு அது ஓராசிரியர் பள்ளியாகவே இருந்துவிடுகிறது. சுமார் 80 பிள்ளைகளை ஒரே ஆசிரியர் கவனிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. இவை இதிகாறும் ஜில்லா போர்டு, பெரிய நிர்வாகமாக இருந்த காரணத்தால் இவை ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், பஞ்சாயத்து யூனியன் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, கவனிக்க ஆரம்பித்தால், இந்தக் குறைகள் நிவர்த்திக்கப்படலாம் என்று எண்ணுகிறேன்.

பள்ளிகளை அதிகப்படுத்துகிறோமே தவிர, அவைகளைக் கண்காணிக்கப் போதிய அளவு அதிகாரிகளை அதிகப்படுத்தவில்லை. என் தாலுகாவான கரூர் தாலுகாவில், இரண்டு டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர்கள். ஒரு லீனியர், அவருக்கு கீழ் ஒரு உதவி இன்ஸ்பெக்டர் என்று இருந்தார்கள். இது மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு. தாலுகாவில் 87 பள்ளிகள் இருந்த போது இருந்த நிலை. இப்பொழுது, 300 பள்ளிக்கூடங்களுக்கு மேல் இருக்கின்றன. ஆனாலும், இப்போதும் அதே இரண்டு டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர்கள்

[Sri T. M. Nallaswami] [16th March 1959]

இருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களால், இந்த 300-க்கு மேற்பட்ட பள்ளிகளையும் செவ்வனே கண்காணிக்க முடியவில்லை. ஆகவே, இந்த உத்தியோகஸ்தர்களை, தேவைக்கு ஏற்றவாறு அதிகப்படுத்தவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பாட புத்தகங்கள் விஷயமாக சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப் புத்தகங்களைப் பல்வேறு தனியார்கள், கம்பெனியார்கள் வெளியிட்டு, டெக்ஸ்ட் புக் கமிட்டியில் அப்ரூவல் வாங்கி, பள்ளிகளில் வைக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல இலாபம் கிடைக்கிறது. இலாபம் கிடைக்கிறதா இல்லையா என்பதைப்பற்றி சந்தேகமே இல்லை. ஆகவே, இந்த இலாபம், சர்க்காருக்கு வரக்கூடாது என்று சொல்ல முடியாது. அந்த மாதிரி எண்ணம் தவறானது அல்ல. ஆனால் சிலர் தவறான எண்ணத்தில் இருக்கிறார்கள். 10-வது வகுப்பிற்கு, உயர்நிலை பள்ளிப் பரீட்சைக்கு, எஸ்.எஸ்.எல்.சி.-க்கு சர்க்கார் வெளியிட்ட புத்தகத்தில் தவறுகள் அதிகமாக இருந்ததால், சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டால் எல்லாமே இப்படித்தான் ஆகும் என்று பயப்படுகிறார்கள்.

ஆகவே இம்மாதிரி திட்டங்களை சர்க்கார் எடுத்து நடத்தும்போது அவைகள் நல்ல திட்டங்களாக இருந்தால் அவைகளில் நல்ல முறையில் கவனம் செலுத்தி அமுல் நடத்தவேண்டும். நல்ல திட்டங்களில் தவறுகள் இருந்தாலும் அந்த திட்டமே தோல்வி அடைந்து விட்டதாகக் கருதப் படுவதும். ஆகவே நல்ல திட்டங்களில் அதிகப்படியான கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது உயர் நிலைப்பள்ளிகளில் பல நோக்குப் பள்ளிகளாக மாற்றி அமைக்கப்பட்டு வருகிறது. அது ரொம்பவும் வரவேற்கத்தக்கது. சாதாரண பள்ளிகளில் மாணவர்கள் படித்து விட்டு வெளியே வந்தால் அவர்கள் சாதாரணமான களார்க்குகள் வேலைக்குத்தான், அதாவது, வேறும் எழுத்தாளர்களாகத்தான் வேலைப் பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. வேறு எந்த உத்தியோகத்திற்கும் அவர்கள் லாயக்கு இல்லாதவர்களாகி விடுகிறார்கள். அவர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்த பிறகு வெளியே வந்தால் அவர்களுக்கு உத்தியோகம் பார்க்கத்தான் முடியுமே தவிர வேறு எந்த விதமான தொழிலும் பார்க்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையைப் போக்குவதற்காகத்தான் இப்பொழுது பல நோக்குப் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இதன் மூலம் படிப்பு முடிந்த பிறகு ஏதாவது ஒரு தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கு லாயக்குள்ளவர்களாக மாணவர்கள் ஆகிவிடுகிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் தான் இப்படிப்பட்ட பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வருஷத்தில் கூட தமிழ் நாட்டில் பூராவுக்கும் 50 பள்ளிக்கூடங்களில் அத்திட்டம் விஸ்தரிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட பல நோக்குப் பள்ளிகள் வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கிறது. அப்படி ஆரம்பிக்குபோது அதில் இஞ்சினியர் பகுதி, செகரடேரியல் பகுதி, விவசாயப் பகுதி இப்படியெல்லாம் பல பகுதிகளை ஆரம்பிக்கப்போகிறார்கள். ஆனால் இஞ்சினியர் பகுதிக்கு வேண்டிய ஆசிரியர்கள் கிடைக்கவில்லை. சில பள்ளிக்கூடங்களில் இந்தப் பகுதி இருந்தும் அந்த வகுப்பில் ஆசிரியர்கள் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சை வரப்போகிறது. அப்படி ஆசிரியர்கள் இல்லாமல் இருந்து மாணவர்கள் அந்தப் பகுதிக்கு சேர்ந்திருந்தவர்கள் எப்படி பரீட்சை எழுதப்போகிறார்கள் என்பதுதான் தெரியவில்லை.

பைபர்கேட் கோர்ஸ், அதாவது பல்நோக்குப் பள்ளிகளை அமைக்க வேண்டும் என்று நாம் ஜில்லா போர்டுகளுக்கு கிரான்டு கொடுத்தால் அந்தப் பணத்தை அவர்கள் சரியான முறையில் செலவு செய்யாததால் அது வீணாக்கப்பட்டிருக்கிறது. கட்டிடங்களைக் கட்டாமலேயே பணத்தை பயன்படுத்திக்கொள்ளாமல் விட்டுவிடுகின்றார்கள். கட்டிடங்கள் கட்டப்படாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் அவர்கள் கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்கு கண்ட்ராக்டர்களுக்கு விடப்போனால் கண்ட்ராக்டர்கள் கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்கு ஏற்றுக்கொள்வது இல்லை. காரணம் அவர்களுக்கு சரிவர ஜில்லா போர்டிலிருந்து பணம் வராமல் இருப்பதால் அவர்கள் கான்ட்ராக்ட் எடுத்துக்

16th March 1959] [Sri T. M. Nallaswami]

கொள்ள முன் வரமாட்டேன் என்று சொல்லுகிற காரணத்தால் பல கட்டிடங்கள் கட்டப்படாமலேயே இருக்கின்றன. அதன் காரணமாக அரசாங்கத்திலிருந்து கொடுக்கப்பட்ட கிராண்ட்கள் எல்லாம் விரயமாக்கப் பட்டிருக்கிறது. மாணவர்களுக்கு அந்த கிராண்ட் பணம் உபயோகப் பட முடியாத நிலைமையில் போய் விடுகிறது.

(Mr. Speaker rang the bell.)

Sri T. M. Nallaswami : One minute more, Sir.

இன்னும் அதிகப்படியான கருத்துக்களை இந்த மானிய கோரிக்கை யின்கீழ் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. தலைவர் அவர்கள் முடித்து விடவேண்டும் என்று சொல்வதால் இதை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆகவே இம்மாதிரியான குறைகளை நிவர்த்திக்க வேண்டிய நடவடிக்கை களை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இதுபோன்று பல யோசனைகளை என்னைக் கேட்டால் அவைகளைச் சொல்வதற்கு தயாராக இருக்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. SPEAKER : ஒரு விண்ணப்பம். கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசுவதை சபாநாயகர் நிறுத்த வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. இந்த மானியத்திற்கு என்று கொடுக்கப்பட்ட நேரம் நான்கு மணிகள்தான். பதில் சொல்வதற்கு கனம் அமைச்சருக்கு ஒரு மணி நேரம் வேண்டியதாக இருக்கிறது. எதிர் கட்சி தலைவர்களுக்கு அரை மணி நேரம் வேண்டியதாக இருக்கிறது. கால்கிரஸ் கட்சியில் பதினைந்து பேர்கள் பேசவேண்டுமென்று பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே இருக்கக்கூடிய நேரத்தை எப்படி பிரிப்பது என்பது தெரியவில்லை. ஆகவே தவறு என் பேரில் இல்லை. அரசாங்கம் கொடுத்திருக்கக்கூடிய நேரம் நான்கு மணிகள்தான். காலத்தை அதிகமாகக் கொடுத்து பேசச் சொன்னால் எனக்கு ஆட்சேபம் இல்லை. அதிகமாக அங்கத்தினர்கள் பேசவேண்டும் என்று பெயரைக் கொடுத்துவிட்டு நேரத்தை குறைவாகக் கொடுத்தால் சபாநாயக ரால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. ஒன்று நேரத்தை அதிகமாக்க வேண்டும், இல்லாவிட்டால் அங்கத்தினர்கள் குறைவாக பேச முன் வரவேண்டும். அதனால் சபாநாயகர் பேரில் குற்றம் சொல்லி பிரயோசனம் இல்லை.

SRI T. M. NALLASWAMI : கனம் சபாநாயகர் மன்னிக்கவேண்டும். நான் குற்றம் சொல்லவில்லை. எப்பொழுதாவது அபூர்வமாக பேசுகிறவர்களுக்கு அதிகப்படியாக பேசுவதற்கு நேரம் கொடுக்கவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய கோரிக்கை. அதனால் தான் கொஞ்சம் அதிகப் படியான நேரம் கேட்கிறேன்.

MR. SPEAKER : அதற்கு 1½ மணிக்கு முடிக்காமல் 2 மணி வரையில் உட்காருவதற்கு அனுமதித்தால் அதிகப்படியான நேரம் கொடுப்பதற்கு எனக்கு ஆட்சேபம் இல்லை. நேரம் குறைவாக இருப்பதால்தான் பேசும் நேரத்தை குறைக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.

SRI T. M. NALLASWAMI : நிறுத்தவேண்டும் என்று சொல்வதானது பேசுவதை தடை செய்கிற மாதிரி இருக்கிறது என்று தான் நினைக்கிறேன்.

MR. SPEAKER : அது சபாநாயகருடைய குற்றம் அல்ல. கொரடா குறைவான பெயர்களைக் கொடுத்தால் அதற்குத்தக்கபடி பேசுவதற்கு அனுமதிக்கலாம். அதிகப்படியான பெயர்களைக் கொடுத்தால் என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இப்பொழுது இருக்கிற நிலையில் கடைசியில் பேசக்கூடியவருக்கு ஐந்து நிமிஷங்கள்தான் வருமோ என்று கூடத் தோன்றுகிறது.

[16th March 1959]

SRI S. RAMASAMI NAIDU : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழ் என்ற பழம் தமிழ் இலக்கியம், தொல்காப்பியம் போன்றவைகள் இவைகள் தமிழ் பற்றுக்கொண்டுள்ளவை என்பது பராட்டத்தக்கது. சொல் காப்பியம், புறநானூறு, அகநானூறு, சிலப்பதிகாரம் போன்றவைகள் இருந்த காலம் வேறு, இன்றைக்கு நாம் இருக்கக்கூடிய காலம் வேறு. என்பதை முதலில் நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். பழைய நூல்கள் ஆராய்ச்சிக் குறியவைகள் என்றும் பழங்காலத்தில் தமிழர் எந்த வகையில் பயனடைந்தார்கள் என்பதும் அந்த நூல்கள் அந்தக் காலத்திற்கு ஆதாரமானது. அதை இந்தக் காலத்து கல்விக்கு எடுத்துக் காட்டவேண்டும் என்று சொல்வது ஒரு வகையிலும் பொருந்தாது என்பதை முதலில் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கல்வியானது தமிழில் இருக்கவேண்டுமா, அல்லது இருக்க வேண்டாமா தமிழ் கல்வியாக இருக்க வேண்டுமா என்பதை நாம் ஆராய்ந்து ஓர் முடிவுக்கு வரவேண்டும். இந்தக் கல்வி தமிழிலேயே போதிக்கப்பட வேண்டும் என்றுதான் சத்தம் போடப்படுவதாக இருக்கிறதே தவிர தமிழிலேயே கல்வி இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுவதாகத் தெரிய வல்லை. இன்றைக்கு சர்வ கலாசாலைகளில் உயர்ந்த படிப்புப் படிக்கிறவர்கள் பி.எ., எம்.எ., என்று சொல்லிக்கொண்டு பட்டம் பெற்று வருகிறார்கள். சாதாரணமாக அந்தப் பட்டங்களைக் குறிப்பிடும்போது அவைகள் ஆங்கில பி.எ., ஆங்கில எம்.எ. என்றுதான் கருதக்கூடியதாக இருக்கிறது. அதைப்போலவே தமிழ் பி.எ. தமிழ் எம்.எ., என்று சொல்லக்கூடிய அளவில் இருக்கவேண்டும். மேல்நாடுகளில் சாதாரணமாக ஆங்கிலத்தில் தான் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது. அதனால் சாதாரணமாக பி.எ. என்று சொல்லி விட்டால் அது ஆங்கில பி.எ.வைத்தான் குறிப்பிடும். அப்படி இல்லாமல், பி.எ., எம்.எ. என்று சொன்னவுடனேயே அது தமிழ் பி.எ., தமிழ் எம்.எ.யைக் குறிப்பிடுவது போன்ற முறையில் கல்வி அமையவேண்டும். அதை அனுசரித்து அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும். ஆகவே இன்றைக்கு ஆங்கிலக் கல்விக்கு ஆதரவு கொடுப்பதுபோன்று தமிழ் கல்விக்கும் ஆதரவு கொடுக்கவேண்டும். அது ஒரு வகையில் பொருந்தாது என்றும் அதனால் ஆங்கிலத்திலேயே போதிக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்; அது வேறு விஷயம். தமிழிலேயே எல்லா விஷயங்களும் போதிக்கப்பட வேண்டும், அது தமிழ் கல்வியாக இருக்கவேண்டும், இதற்கு எல்லோரும் பாடுபட வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஆரம்பக் கல்விக்கும் மற்றும் அதற்கு மேற்படும் உள்ள கல்விக்குத் தொடர்பு என்பது இன்றைக்கு இருக்கிறது என்பதை நாம் ஆராயவேண்டும். சர்க்காருடைய அறிக்கையை படித்துப் பார்த்தால் இவைகளுக்குள் ஒரு தொடர்பு இருக்கவேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு தொடர்பை முழு மூச்சுடன் புகுத்துவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லாத காரணத்தால் ஏழாவது வகுப்பு ஆரம்பக் கல்வியிலிருந்து 8 முதல் 11 வரையிலுள்ள உயர்நிலைக் கல்விக்கு ஒரே மூச்சாக எல்லா பள்ளிக்கூடங்களிலும் ஏழாவது வகுப்புக்குமேல் 8 முதல் 11-வது வகுப்பு வரையில் வைக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையில் ஒரு முன்னேற்றம் அடையலாம் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த அடிப்படையில் எட்டாவது வகுப்பு முதற்கொண்டு பள்ளிகளில் குழந்தைகள் இல்லாமல் திண்டாடுகிற நிலைமையில் இருக்கிறது. ஆகவே ஒன்று முதல் பாரம் முதற்கொண்டு தொடர்பாக இருக்கவேண்டும் அல்லது ஏழாவது வகுப்பு வரையில் படித்து விட்டு எட்டாவது வகுப்பிலிருந்து படிக்க உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இந்த முறையை இந்தக் கல்வி வருஷ ஆரம்பித்திலிருந்தே ஆரம்பித்து விட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஆசிரியர்களைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. சில ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பெற்ற பிறகு கூட அவர்களுக்குத் தொழில் கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு இடமே இல்லை. சென்ற வருஷத்தை விட, அதற்கு முந்திய வருஷத்தை விட இந்த வருஷம்

16th March 1959] [Sri S. Ramasami Naidu]

பள்ளிகளில் பிள்ளைகள் இரண்டு பங்கு அதிகமாகச் சேர்ந்து படித்து வருகிறார்கள். இப்பொழுது குழந்தைகளுக்குப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கிராமங்களிலுள்ள பெற்றோர்களுக்கும் பிள்ளைகளைப் படிக்க வைக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஏற்பட்டிருப்பதால் அதிகப்படியான பிள்ளைகள் இப்பொழுது படிக்க முன்வந்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுதுள்ள நிலைமையில் இருபது பிள்ளைகளுக்குக் குறையாமலும் 35 பிள்ளைகளுக்கு அதிகமாக இல்லாமலும் இருந்தால் அந்த வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த 35-க்கு மேல் இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தாலும் அதிகப்படியான ஒரு ஆசிரியரை நியமிக்கலாம் என்ற வாய்ப்பு இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே முன்னிலை இப்பொழுது அதிகப்படியான ஆசிரியர்களை நியமிக்க நல்ல வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஒரு ஆசிரியர் இருந்த இடத்தில் இப்பொழுது இரண்டு ஆசிரியர்கள் வேலை செய்யக்கூடிய வாய்ப்பை சர்க்கார் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆகவே ஆசிரியர்களுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை என்ற குறையிலே. ஏனென்றால் கிராமங்களில் குழந்தைகளும் அதிகப்படியாகப் பள்ளிகளில் சேர்ந்து படிக்க முற்பட்டிருக்கிறார்கள்.

மற்றும் ஆசிரியர்களுடைய கவனக் குறைவாலும், பெற்றோர்களுடைய கவனக் குறைவாலும் முதல் வகுப்பில் 35 பிள்ளைகள் இருந்தால் ஏழாவது வகுப்பில் ஐந்தாவது பிள்ளைகள் தான் இருக்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. ஒரு ஊரிலுள்ள ஆசிரியரும் பெற்றோர்களும் ஒத்தழைத்தால் இப்படிப் பட்ட நிலை ஏற்படாமல் ஏழாவது வகுப்பில் கூட 35 பிள்ளைகளுக்கு 30 பிள்ளைகளாவது இருக்கக்கூடிய நிலையை உண்டு பண்ணலாம். அதற்கு வேண்டிய முயற்சி எடுத்துக்கொள்வதற்கும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. முன்பு இருபது பிள்ளைகள் இருந்தால் ஐந்தாவது வகுப்பில் இப்பொழுது முப்பது பிள்ளைகள் இருக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதேபோல் அந்தப் பள்ளியில் 80 பிள்ளைகள் இருந்தால் இப்பொழுது 140 பிள்ளைகள் இருக்கக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆகவே இரண்டு மூன்று ஆசிரியர்கள் அதிகமாக வேலை செய்யக்கூடிய வாய்ப்பு இப்பொழுது இருக்கிறது. இதை நல்ல முறையில் பயன்படுத்திக்கொள்ள ஆசிரியர்களும் பெற்றோர்களும் அறிவாளிகளாகி ஒத்துழைக்க முற்படவேண்டும். இப்படி அவர்கள் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டால் அவர்களுக்குப் போதுமான வேலையும் ஊதியமும் கிடைத்துக்கொண்டே இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. சர்க்காருடைய நோக்கமும் அதுதான். இன்றைக்கு ஆசிரியர்கள் முயற்சி செய்து பிள்ளைகளைப் பள்ளிகளாகி ஒத்துழைத்தல் சேர்க்கவேண்டும். அவர்களுடைய தொழில் என்ற எண்ணத்தில்தான் இன்றைக்கு இந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை ஆசிரியர்கள் உணர்ந்து பாடுபடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களுக்கு இன்னொரு வேண்டுகோள் விரைக்க விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு உயர்நிலைப் பள்ளியை எடுத்துக்கொண்டால் 150 நாட்கள் தான் வேலை நாட்கள். வருஷத்தில் மூன்று முறை பரீட்சை நடக்கிறது. அதற்குப் பிறகு விடுமுறை நாட்கள். பள்ளி ஆரம்பத்தில் புத்தகம் வாங்குவதற்குள் 10 நாட்கள் கழிந்துவிடும். இப்படிப் பல நாட்கள் கழிந்த பிறகு 120 நாட்கள் தான் படிப்புக்குத் தேறும். ஒரு ஆசிரியர் ஒரு நாளைக்கு 3 மணி நேரம் வீதம் ஆண்டொன்றுக்கு 360 மணி நேரத் தான் வேலை செய்யவேண்டி இருக்கும். ஆரம்பப் பள்ளிகளாக இருந்தால் 420 மணி நேரம் வேலை செய்யவேண்டியிருக்கும். இவ்வளவு குறைந்த அளவில் வேலை செய்யும் இவர்கள் ஓய்வு நேரங்களில் மக்களிடம் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தாங்கள் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றித் தீர ஆலோசித்து நல்ல முறையில் பாடங்களைக் கற்றுத் தர பாடுபடவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நம்முடைய சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி பூரணமாகப் பலன் பெறும். அப்பொழுதுதான் அதனால் பிரயோஜனம் ஏற்படும். ஆசிரியர்கள் தாங்கள் பள்ளியில் வேலை செய்யக்கூடிய நேரத்தைத் தவிர மீதி நேரங்களில் தாங்கள் ஊரககுச்சேவகர்கள் என்பதை மறந்து, ஊரகக்காக உலாழக்கவேண்டியவர்கள் என்பதை மறந்து தங்களுடைய சமயமும் எழை மக்களிடம் இருந்து பெறுவது என்பதை மறந்து மணிக் கணக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதானது, இன்னும் அவர்கள் தங்கள் தொழிலைச் சரியானபடி ஊக்கத்

[Sri S. Ramasami Naidu] [16th March 1959]

துடன் செய்யவில்லை என்பதைத்தான் காட்டுகிறது. ஆசிரியர்கள் அவ்வாறு இருப்பது அவர்கள் தாங்களாகவே தங்கள் நிலையைத் தாழ்த்திக்கொள்ளுகிறார்கள் என்பதைத்தான் காட்டுகிறது என்பதை வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

மத்தியான உணவைப் பற்றி ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்லவிரும்புகிறேன். சில ஊர்களில் சில தனவந்தர்கள் சாதாரணமாகச் செய்து கொண்டிருந்த திட்டம் இன்று பரவலாக எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. ஒரு நல்ல திட்டத்தை உருவாக்கி செயலாற்றிக் கொண்டு வருவதென்றால் அது விசேஷமான காரியந்தான். எல்லோரும் பல நல்ல திட்டங்களைப் பற்றி எண்ணுவர். ஆனால் அதைச் செய்ய முடியுமோ முடியாதோ என்று சந்தேகப்பட்டுக்கொண்டே இருப்பர். கல்வித் துறை டைரக்டர் அவர்களும், கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் சேர்ந்து கொண்டு வந்த இந்தத் திட்டம் மிகவும் போற்றத்தக்கது. இன்று பல பள்ளிக்கூடங்களில் மத்தியான உணவு ஏழைப் பிள்ளைகளுக்காக கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்த வகையில் கிராமங்களுக்கும் சிறிது வசதி செய்து கொடுக்கச் சர்க்கார் கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எப்படி முடியும் என்று கேட்கலாம். உச்ச வரம்பு வரும் காலத்தில் அதன் மூலமாகக் கிடைக்கும் உபரி நிலங்களில் இருந்து கிடைக்கும் உணவுப் பண்டங்களை முதலில் ஏழை மாணவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஒரு பிரிவைச் சட்டத்தில் சேர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இரண்டாவதாக இன்று எல்லா ஊர்களிலும் பஞ்சாயத்துக்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. அந்தப் பஞ்சாயத்துக்கள் மத்தியான உணவுக்காக ஏதாவது வரி விதிக்க வேண்டுமென்றால் இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய சட்டப்படி அவ்வாறு செய்வதற்கு வழி இல்லை. அந்தப் பஞ்சாயத்துக்கள் மத்தியான உணவுக்காக வரி விதிக்க அனுமதி கொடுக்கும் வகையில் சட்டத்திலே திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்பொழுது பள்ளிச் சீரமைப்புத் திட்டம் நடக்கிறது. அந்தச் சீரமைப்புத் திட்டம் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் கலந்து கொள்ளாமல் நடக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அது ஒன்றும் பெரிய காரியமல்ல. உண்மை ஊழியர்கள் அவர்களாகவே சேர்ந்துகொள்ளுவார்கள். நம் மக்கள் எவ்வளவு தாராளமாகப் பள்ளிகளின் குறைகளைத் தீர்க்க முன் வருகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது ஒருவர் இருவர் கொடுத்ததை வைத்துக்கொண்டு இந்தத் திட்டத்தைப் பரவலாக ஆக்கி மக்களுடைய ஆர்வத்தைத் தூண்டினால் மேலும் பள்ளிகளுக்கு வேண்டிய வசதிகளை நாம் பெற முடியும். இந்தத் திட்டத்தை நடத்தி வருகிற இலாகாவுக்கும், அமைச்சர் அவர்களுக்கும் என்னுடைய பாராட்டுக்கள். லட்சக்கணக்கான பொருள்கள் பள்ளிக் கட்டிடங்களுக்காக தாராளமாக கிராம மக்கள் கொடுத்து வருகிறார்கள். வருஷம் ஒரு தடவை இந்த இயக்கத்தை மேற்கொண்டு கிராமத்தில் குறைகள் இருக்கும் பள்ளிகளைச் சீரமைப்பு செய்ய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கட்டிடங்கள் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கட்டிடங்கள் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ஆசிரியர்கள் கூடியிருக்க கட்டாயம் கட்டிடங்கள் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டும். பாதித் தொகை மானியமாகக் கொடுத்தால் கட்டிடம் கொடுக்க முடியும். ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் கட்டிடம் கட்ட வேண்டுமென்றால் அவர்கள் ஒரு பகுதி ரூபாய் கொடுக்கவேண்டி இருக்கிறது. அது முடியாத காரணத்தால் சர்க்காரிடம் மானியம் வாங்கத் தயங்குகின்றனர். கிராமங்களில் தனிப்பட்டவர்கள் தங்களிடம் இருக்கும் ஸ்தல ஸ்தாபன நிலங்களில் கட்டிடம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பள்ளிகளுக்கு மானியம் கொடுக்கப்படவில்லை. முடிவிலே (Mr. Speaker rang the bell).

SRI S. RAMASAMI NAIDU : One minute more, Sir.

MR. SPEAKER : மன்னிக்கவேண்டும். மணி அடித்தவுடன் உட்கார்ந்து விடவேண்டும். இன்னும் 3 அங்கத்தினர்கள் பேசலாம். ஒவ்வொருவருக்கும் 7 நிமிஷம் கொடுக்கிறேன்.

16th March 1950]

SRI M. P. SUBRAMANIAM : அவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியத்தின் மீது கொடுக்கப்பட்ட வெட்டுப் பிரரேபணையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“இந்தக் கல்வித் திட்டம் அமைப்பதன் நோக்கம் ஜாதியற்ற, வர்க்க மற்ற சமுதாயத்தை அமைப்பது” என்று சென்ற ஆண்டும் இந்த ஆண்டும் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது வரவேற்கத் தக்கது. அதற்குத் தகுந்த வகையில் அப்படிப்பட்ட திட்டங்கள் அமைந்திருக்கின்றதா என்பது சிந்தனைக்குரிய விஷயம். இரண்டாவதாக, இந்தக் கல்விக்காக ஒதுக்கப் பட்ட தொகை ஆண்டுதோறும் கூடுதலாகக் கொண்டிருக்கிறதா என்று பார்த்தால் சென்ற ஆண்டு 20 சத விதிகமாக இருந்தது, 9 சத விதிகமாகக் குறைந்திருக்கிறது. ஆரம்பக் கல்விக்குக் கடந்த ஆண்டை விட 4 லட்சம் ரூபாய் குறைவாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் இங்கே பார்த்தேன். அதற்கு என்ன காரணம் என்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

குறிப்பாக ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்துவிட்டது என்று சொல்லுவதில் தவறில்லை. அவ்வாறு இருப்பதற்கு முக்கியமாக இருக்கும்படியான காரணம் மாணவர்கள் எண்ணிக்கையையும் ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கையையும் விகிதாசாரப்படி பார்த்தால் ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள். ஒரு ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர் 35 மாணவர்களைக் கண்காணிக்க வேண்டி இருக்கிறது. வீட்டில் 5 பிள்ளைகளை வைத்துக்கொண்டு சமாளிப்பதே பெரிய காரியமாக இருக்கும்போது ஒரு ஆசிரியர் 35 மாணவர்களைக் கண்காணிக்க வேண்டுமென்றால் உண்மையிலேயே அது மிகவும் கஷ்டமான காரியம். அவர்களைக் கண்காணிப்பதுதான் பெரிய பிரச்சனையாக இருக்குமே தவிர பாடம் ஒன்றும் சரியான முறையில் சொல்லிக் கொடுக்க முடியாது. ஆகவே நல்ல முறையில் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் நடைபெற பள்ளி ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று நான் கூற விரும்புகிறேன்.

மற்றும் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தில் செகண்டரி கிரேடு பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களும், ஹையர் கிரேடு பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களும் வேலை பார்த்து வருகிறார்கள். நாடாண்மைக் கழகப் பள்ளிக்கூடங்களில் பல ஹையர் கிரேடு பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் 2, 3 வருஷ காலமாக வேலை பார்த்து வந்தார்கள். ஆனால் புதிதாக செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் வந்து விட்டால் அவர்களை மாற்றி விடுகிறார்கள். பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்களை மாற்றுவதை ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் செய்தால் நல்லது. ஒரு ஆண்டு முடிந்தவுடன் அவர்களை மாற்றுவது நல்லது. இடையில் மாற்றவேண்டுமானால் அவர்கள் கல்வி இலாகாவைக் கலந்துகொண்டு செய்ய வேண்டும் என்ற புகார் எங்கள் மாவட்டத்தில் கூறப்பட்டது. அது பற்றி ஆலோசனை செய்து இறுதியில் கல்வி இலாகாவைக் கலந்து கொள்ளாமலேயே கூட இடையில் அவர்களை மாற்றலாம் என்று சொல்லி விட்டார்கள். அதனால் பள்ளிகள் நல்ல முறையில் நடக்காது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக உயர்நிலைப் பள்ளிகளில், எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பரீட்சைக்குப் போவதற்கு தேர்வுப் பரீட்சை நடத்தி மாணவர்களை நிறுத்தி விடுவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். பல பள்ளிகளில் இம்முறை இல்லை. சில பள்ளிகளில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இது சரியல்ல என்று கல்வி இலாகா டைரெக்டர் கூட அடிக்கடி வெளியில் பேசி வருகிறார்கள். வெளியில் பேசுவதைவிட அமைச்சர் அவர்களும், கல்வி இலாகா அதிகாரி அவர்களும் இதைப்பற்றிக் கலந்து கொண்டு இது அவசியமா, என்று பார்த்து அவசியம் இல்லையென்றால் இம்முறையை அடியோடு ஒழித்து விடுவதற்குத் தக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஆசிரியர்களுக்கு வீடு கட்டித் தரும் திட்டத்தின்கீழ் மத்திய அரசாங்கம் மொத்தச் செலவில் 75 பர் சென்ட் ஒத்துக்கொள்ளக் கூடிய திட்டம் ஒன்று வகுக்கப்பட்டு, அதன் கீழ் கட்டப்படுகிற வீடுகள் கிராமாந்திரங்களிலே இருக்கக் கூடிய ஜில்லா போர்டு பெண் ஆசிரியர்களுக்கு ஒதுக்கப்படும் என்பதாகத் தெரிகிறது. குறிப்பாக 1958-59-ம்

13
noon.

[Sri M. P. Subramaniam] [16th March 1959]

வருஷத்திற்கு மத்திய சர்க்கார் 4.95 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருப்பதாகவும் இந்த இனத்திற்கு நமது மாநில சர்க்கார் 1.65 லட்சம் ஒதுக்கியிருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த இனத்தில் இதுவரை எவ்வளவு வீடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன என்கிற புள்ளி விவரம் எதுவும் கொடுக்கப்படவில்லை. சேலம் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் இந்த மாதிரியான திட்டத்தின்கீழ் எந்த இடத்திலும் வீடுகள் கட்டப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே இனத்தில் எத்தனை வீடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன, எந்த எந்த மாவட்டத்திலே கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்கிற விஷயத்தையும் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் விளக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக மலைப்பிராந்தியங்களில் உள்ள பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் சென்று வேலை செய்ய ஆசிரியர்கள் விரும்புவதில்லை. அங்கே பல கஷ்டங்கள் அவர்களுக்கு இருக்கின்றன. ஆகவே ஹில் அலவன்சு என்றவது அந்த ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தமட்டில் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக உயர்நிலைப் பள்ளிகள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றால் அதற்குப் பக்கா கட்டிடம் இருந்தால்தான் அனுமதி அளிக்கப்படுகிறது, அதற்காக இருபதாயிரம், நாற்பதாயிரம் என்று ஏராளமாகச் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அதன் காரணமாக அதிகமான பள்ளிகளை ஏற்படுத்துவதற்கு முடியவில்லை. ஆகவே உயர்நிலைப் பள்ளி கூரைக் கொட்டகையில் ஆரம்பிப்பதாக இருந்தாலும் மாணவர்கள் தங்கிப் படிப்பதற்குப் போதுமான இடம் இருக்கிறது என்றால் போதுமானது என்று செய்தால் நல்லது என்று இங்கே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக கல்லூரிகளில் தமிழ் மொழியின் மூம் போதிப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டும். சட்டங்கள் கல்லூரிக்கு ஒரு விநிதி கட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கல்லூரிக்கு இரண்டு லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட வருமானம் கிடைக்கிறது. செல்லினம் ஒன்றரை லட்சம்தான் ஆகிறது. அந்தக் கல்லூரிக்கு ஒரு விநிதி கட்ட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை அமைச்சர் அவர்களிடத்திலும் வந்திருக்கிறது. ஆகவே அடுத்த ஆண்டிலாவது இந்த விநிதியைக் கட்டுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

முப்பத்தெட்டு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட ஜனத் தொகை கொண்ட சேலம் மாவட்டத்தில் இரண்டாவது கல்லூரி இல்லை. இருக்கக் கூடிய ஒரு கல்லூரியும் முனிசிபல் கல்லூரியாக இயங்கி வருகிறது. இதைச் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய யோசனை என்ன ஆயிற்று என்று தெரியவில்லை. உடனடியாக இந்த முனிசிபல் கல்லூரியை அரசாங்கக் கல்லூரியாக எடுத்துக் கொள்வதோடுகூட இன்னொரு கல்லூரி—குறிப்பாக பெண்கள் கல்லூரியாக ஏற்படுத்துவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI K. P. PALANISWAMI : தலைவர் அவர்களே, இன்று நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கல்வித் துறைக்காகக் கோரியிருக்கும் மானியத்தை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் பேச ஆசைப்படுகிறேன். நமது ராஜ்யத்தில் கடந்த பத்தாண்டு காலத்தில் கல்வித் துறையில் அதிக முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொண்டாலும் விவாதத்திற்காக சிலர் குறை கூறுகிறார்கள். இன்றையதினம் பார்த்தால் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பள்ளிக்கூடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பத்து ஆண்டு காலங்களுக்கு முன்னால் ஒரு ஊரில் உள்ள பையன் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படிக்க வேண்டுமென்றால், ஐந்து மைல், பத்து மைல் சைக்கிளில் போய் வரும்படி இருக்கும். அல்லது நடந்து போய் படித்து வரும்படியாக இருக்கும். ஆனால் இன்றையதினம் மூன்று மைல் விஸ்தீர்ணத்திற்குள்ளேயே படிப்பதற்கு வசதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்றையதினம் இந்தக் கல்வித் துறையின் வளர்ச்சிக்காக நமது ராஜ்ய பட்ஜெட்டில் 5-ல் ஒரு பங்கு இதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால் அதை நாம் எல்லோரும் மிக்க

16th March 1959] [Sri K. P. Palaniswami]

பெருமையுடன் வரவேற்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். உண்மையிலேயே நாடு முன்னேற்றம் அடைய வேண்டுமென்றால்—இன்னினியரிங் கல்லூரியில் படித்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம், எம்.பி.பி.எஸ். படித்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம் என்பதால் மட்டும்—நாடு முன்னேற்றம் அடைந்துவிட்டதாக எண்ண முடியாது. இந்த நாட்டிலுள்ள மக்கள் எல்லோருக்கும் எழுதப் படிக்கவாவது தெரிய வேண்டும். இந்த லட்சியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே நமது அரசாங்கம் பல திட்டங்களை வகுத்திருக்கிறார்கள். எல்லாவற்றையும் அரசாங்கமே எடுத்துச் செய்வது என்பது சாத்தியமல்ல. அதற்காகவே அரசாங்கம் பள்ளிச் சீரமைப்புத் திட்டத்தை வகுத்திருக்கிறார்கள். இதற்காக மாவட்டங்களில் மகாநாடுகள் கூட்டிய போது பொதுமக்களிடத்திலிருந்து இதற்கு ஏராளமான ஆதரவு கிடைத்திருக்கிறது. கணம் அன்புமக்கள் கூடச் சொன்னார்கள்—இப்படி ஆசிரியர்களைப் போய்ச் கேட்கச் சொல்வது சரியல்ல என்பதாக. இதில் என்ன தவறு இருக்கிறதென்றுதான் தெரியவில்லை. பிச்சை பிடியும் கற்கை நன்றே என்றுதான் சொன்னார்கள். எப்படியாவது மக்களுக்குப் பலபல வசதிகளைச் செய்து கொடுத்து எல்லோரையும் படித்தவர்களாகச் செய்ய வேண்டுமென்ற லட்சியத்தை அடைவதற்கு—என் இப்படி அந்த ஊர்களில் உள்ளவர்கள் கேட்கக் கூடாது, அப்படிக்கேட்பதற்கும் மக்களிடத்திலிருந்து அதிகமான ஆதரவு வருடபோது, இதில் ஒன்றும் தவறில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே மக்களிடத்தில் போய் இப்படிக்கேட்குகிறோம் என்று சொல்வது மிகவும் நன்றாக இல்லையென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் ஒரு வகுப்பில் 35 மாணவர்களுக்குப் பதிலாக 25 மாணவர்கள் இருந்தால்தான் நல்லது என்கிற கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். முப்பத்து ஐந்து என்று இருப்பதே நல்லது. ஆசிரியர்கள் நல்ல முறையில் தான் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்து வருகிறார்கள். இப்படி இருப்பதால் அதிக மாணவர்கள் படிக்கவும் வசதி ஏற்படுகிறது. 5-ல், ஒரு பாகம் செலவும் குறைகிறது. ஆகவே இப்போது 35 என்று வைத்திருப்பதை அதிகம் இல்லை, இப்படியே இருக்கலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

அது மாத்திரமல்ல. இப்போது ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு 66 ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கிறோம், செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கு 84 ரூபாய் கொடுக்கிறோம். இது அவர்களுக்குப் போதவில்லை என்று சொல்லலாம். ஆனால் நான் ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாய் கூட வருமானம் இல்லாதவர்கள் இருக்கக்கூடிய கிராமத்திலே அவர்களுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக, அவர்கள் குழந்தைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக உருவாக்கி இருக்கக்கூடிய திட்டம் இது. ஆகவே புணம் போதவில்லை என்ற வெறுங் கூக்குரலை எழுப்பாது இருப்பது நலம். அவர்களுடைய நிலைமையை அரசாங்கம் நிதி நிலைமைக் கேற்ப கவனித்துக்கொள்ளும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதோடு கிராமங்களில் உள்ள ஹரிஜன மக்கள் முன்னேற வேண்டும் என்று பல ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கிறோம். ஐம்பது சத விதிக் மார்க்கு வாங்கியிருக்கிற பிள்ளைகளுக்குத் தான் அந்தச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் ஸ்காலர்ஷிப் வழங்குவது என்கிற கொள்கையை வகுத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அப்படி இருப்பது தவறு. தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களிடத்தில்—மிகவும் பிற்போக்காக பொருளாதாரத் துறையில், அறிவுத் துறையில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு 50 சத விதிக் மார்க்கு வேண்டுமென்று நிர்ணயிப்பது கூடாது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதை நீக்க வேண்டும். அதோடு மத்தியான உணவு கொடுக்கிறார்கள். இது நல்ல முறையில் நடக்கிறது. இது வரவேற்க வேண்டிய விஷயமாகும். அதோடு 100 ரூபாய்க்கு மேல் இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களிடையே குழந்தைகளுக்குச் சம்பளம் உண்டு. குறைந்தவர்களுக்கு இல்லை என்று இருக்கிறது. நூறு ரூபாய் உடையவனுக்கு 5 குழந்தைகள் படிக்கும்படியாக இருக்கும். தொண்ணூற்று ஒன்பது ரூபாய் உடையவனுக்கு ஒரு குழந்தைதான் இருக்கும். இவனுக்குச் சம்பளம் இல்லை, அவனுடைய 5 குழந்தைகளுக்கும் சம்பளம் உண்டு என்பது சரியல்ல. இதைமீட்டும் கவனித்துத் தக்க முறையில் இதைச் சீர்திருத்தி அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Sri K. P. Palaniswami] [16th March 1959]

12 10
a.m.

கிராமப் பகுதியிலே பெண் ஆசிரியர்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக அவர்களுக்கு நல்ல முறையில் வீடு கட்டிக் கொடுப்பதற்கு வழி வகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்குப் பொது மக்களாலும் பணம் கொடுக்கப்படுகிறது. கிராமங்களிலிருந்து பல ரிபோர்டுகள் வருகின்றன. பள்ளிக்கூடத்தின் பக்கத்தில் அவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுத்தால், அவர்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போவதற்கும் வருவதற்கும் சௌகரியமாக இருக்கும். பள்ளிக்கூடங்களில் ஸ்பெஷல் பீஸ் இன்னும் கேட்கப்பட்டு வருகிறது. இந்த ஸ்பெஷல் பீஸ் கொடுப்பதற்கு மாணவர்களின் பெற்றோர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இன்னும் மத்தியான உணவிற்கு வேண்டிய வசதிகளை எல்லாம் உடனடியாகச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* SRI T. S. RAMASWAMY PILLAI : கனம் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய அரசியல் சட்டதிலும் சரி, அதன் பின்னர் வந்த அரசு நக்சு சட்டத்திலும் சரி நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம் பத்து வருஷங்களுக்குள்ளாக 14 வயது வரையில் இலவசக் கல்வி அளித்தாக வேண்டுமென்பதை நமது நோக்கமாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் 10 வருஷம் ஆகும்போது இன்னும் இந்த லட்சியம் கடைசுவில்லையே என்று கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களில் நானும் ஒருவன். இதைப்பற்றிப் பல கேள்விகள் கேட்போதுகூட அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள், குந்தா ராஜ்யத்தில் சமீபத்தில் எல்லா இடங்களிலும் கட்டாயக் கல்வியை அமுல் நடத்த முடியாது, இப்பொழுதுள்ள நிதி நிலைமையால், அன்று பிளானிங் கமிஷனுக்கு அளித்த பெருமை எங்களுக்கு உண்டு என்றும், இதற்கு பெருமைபட என்ன இருக்கிறது என்று நான் கூறியதாக ரூபகம் இருக்கிறது. இதைப் பற்றி வருத்தம் கொண்டிருந்த நான் இந்த அறிக்கையைப் பார்த்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். மூன்றில் ஒரு பங்கு கட்டாயக் கல்வி பெறக்கூடிய பகுதியாக இருக்கும் என்பதும், 5-வதுவரை கட்டாயமாகப் படிக்க வேண்டும் என்றும், அதன் பின்னர் வயது வந்த குழந்தைகள் எல்லோரும் படித்தாக வேண்டுமென்ற சட்டம் வருவதாக அறிந்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இதற்காக அமைச்சர் அவர்களை நிச்சயமாகப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஜனநாயகம் வளர பல பிரச்சனைகளை நன்றாக ஆராய்ந்து செயல்பட எழுத்தறிவு நிச்சயம் வேண்டும். அதுவும் சென்னை ராஜ்யம் கல்வித் துறையில் மிகவும் பின் தங்கி இருக்கிறது. நிச்சயம் கட்டாயக் கல்வி அவசியம் என்று உணர்ந்து எத்தனையோ முயற்சிகள் செய்திருக்கிறோம். அவைகளை எல்லாம் சமாளித்து, இன்றையதினம் இருக்கக் கூடிய நிலைமையில் படிப்படியாகச் செய்ய நம் ராஜ்யத்தில் 3-ல் ஒரு பகுதியில் உடனடியாக ஆரம்பிக்கப் போகிறோம் என்ற செய்தி மட்டற்ற மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. நாம் எடுத்துக்கொள்ளும் முதல் நடவடிக்கை ஜனநாயகத்திற்கு முன்னோடியான பாதை என்று ஒத்துக்கொள்கிறேன். அதற்காக நான் அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன். அடுத்து இன்னொரு விஷயத்தையும் சொல்ல நினைக்கிறேன். இப்பொழுது கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அறிக்கையைப் பார்த்தால் பெரு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. முக்கியமாகக் கன்யாகுமரி ஜில்லா மக்களுக்கு இன்று பாலி டெக்னிக் இல்லை, மற்ற எல்லா ஜில்லாக்களிலும் இருக்கிறது. கன்யாகுமரியில் இல்லை. ஹிந்து கல்லூரியை ஜனங்களாகவே ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சி எடுக்கலாம் என்ற முயற்சி ஒரு பக்கம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த வருஷம் வருமோ வராது என்று ஐயப்பாடு இருக்கும் நேரத்தில் அரசாங்கமே மத்திய சர்க்காருடைய உதவியோடு ஒரு பாலி டெக்னிக்கை அங்கே ஆரம்பிக்கப் போகிறார்கள் என்று அறிந்து கன்யாகுமரி ஜனங்களின் சார்பாக நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இன்னொரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும். தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களைப் பொறுத்த வரையில் பீஸ் சலுகை, ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கிற அளவிலே எங்களுடைய அநுபவம் கன்யாகுமரி பகுதியிலே, ரீ ஆர்கனைசேஷனுக்கு முன்னால் பள்ளிக்கூடம் திறந்த ஒரு மாதத்திற்கு Special Fees கிடைத்து வந்திருக்கிறது. ஆர்கனைசேஷனுக்குப் பின்னால் இங்கு எதன் காரணமாக அதற்குப் பின்னால் கிடைக்கவில்லை என்று தெரியவில்லை. கலெக்டரிடம் நிர்வாகம் இருப்பதினாலே அந்தப் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள்

16th March 1959] [Sri T. S. Ramaswami Pillai]

ஸ்பெஷல் பீஸ் கட்டாததினால் எத்தனையோ பேர்கள் விலக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய பணம் அதன் பிறகு வந்திருக்கிறது. இதனால் ஏழை மாணவர்களுக்குப் பிரயோசனப்படுவது கிடையாது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்னொரு விஷயத்தை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர நினைக்கிறேன். அவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய பணத்தை ஹரிஜன இலாகா மூலமாகக் கொடுக்காமல் கல்வி இலாகாவிலிருந்து நேரடியாகக் கொடுத்தால் மிகவும் நல்லதாக இருக்கும், இல்லை என்றால் இதனால் அதிக நாளாகிவிடுகிறது.

அதோடு இன்னொரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும். இந்த அறிக்கையிலே கூறியிருக்கிறார்கள் என்ஜினீயரிங்—அதாவது தொழிலியல் கல்லூரிகளில்

“In order to select the best material for admission to all the colleges, both private and Government, in the State to eliminate the inconvenience caused to the students in having to seek admission to all the colleges in the State in order to ensure a seat in any one, a Common Selection Committee was constituted last year for the selection of candidates for admission to the colleges affiliated to the Madras University.”

அதைப் புதிதாக ஏற்படுத்துவதைப் பற்றி சந்தோஷம், பிரைவேட் கல்லூரிகளுக்குக் கூட ஏதாவது செய்ய வேண்டும். தனியார், “பெஸ்ட் மெடிரியல்” செலக்ட் செய்வதற்கான வழி வகைகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : கடைசியாக கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பி. எஸ். சின்னதுரை அவர்களுக்கு 15 நிமிஷம் கொடுக்கிறேன்.

***SRI P. S. CHINNADURAI :** மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ஆண்டிலே கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற 13 கோடி சொச்சம் ரூபாய் போதாது என்று வற்புறுத்துகிற முனையில் இப்பொழுது கொண்டு வந்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரேபீணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்விக்காக சென்ற ஆண்டைவிட இந்த ஆண்டு சற்று அதிகமாக ஒதுக்கிவைத்திருப்பது உண்மையேயானாலும் எந்த அளவிற்கு நம் ராஜ்யத்திலுள்ள குழந்தைகளுக்குக் கல்வியைக் கொடுக்கவேண்டுமோ அந்த அளவிற்குக் கல்வி வளர்ச்சி அடைவதற்கு போதாது என்பதுதான் இங்கே பல அங்கத்தினர்கள் வெளியிட்ட கருத்துக்களிலிருந்து புலனாகிறது. எத்தனையோ கோடி ரூபாய் செலவழித்த பாகிலும் இன்னும் அதிகமாகச் செலவழிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் இருந்த போதிலும் எல்லோருக்கும் கல்வி வழங்குவதில் ஒன்றும் அதிகமாகக் கவனம் செலுத்தப்படவில்லை.

எத்தகைய கல்வியை நம் குழந்தைகளுக்கு வழங்குகிறோம்? எத்தகைய கல்வியை நாம் வழங்கவேண்டும். நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற சமூகம் கருத்திற்கேற்ப நல்ல திறமையான மாணவர்களை நாட்டுக்கு நல்கிற கல்வி முறை அமைந்திருக்கிறதா? திறமையான மாணவர்களைத் தோற்றுவித்தால் மட்டும் போதாது. நல்ல குடிமக்களாகத் திகழும் முறையில் நம் அடிப்படைக் கல்வி அமைந்திருக்கவேண்டும். நாட்டுக்கு நல்ல குடிமக்களைத் தோற்றுவிக்கும் முறையில் அமையாத கல்வித் திட்டங்கள், கல்வி முறைகள், எத்தனை கோடி ரூபாய் செலவழித்தாலும் ஒரு பலனையும் அளிக்காது என்று நான் இங்கே எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இதைத்தான் பல தேசங்களிலும் பல அறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டி இருக்கிறார்கள். ஆச்சாரியா நரேந்திர தேவ் அவர்கள் கல்வித் துறையில் தலை சிறந்த பணி புரிந்தவர்கள். இதனைத்தான் ஒரு இடத்திலே “It is not enough to turn out efficient men, but it is also necessary that we should produce good citizens, who have a strong civic sense

[Sri P. S. Chinnadurai] [16th March 1959]

and high social aims, who believe in international peace and understanding and who are passionately attached to the democratic ideal of life” என்று ஆச்சாரியா நேரந்திர தேவ் அவர்கள் கூட ஒரு கட்டுரை யிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இது போன்று ஏன் பலரும் வற்புறுத்தி வருகிறார்கள் என்றால் நாம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய லட்சியத்திற்குத் தகுந்த மாணவர்கள் கல்விச்சாலைகளிலிருந்து வெளிவரவில்லையானால், நாம் கல்விக்காகச் செலவிறும் பணத்துக்குப் பலன் கிடையாது. புதிய கருத்துக்களைக் கொண்டு பாடங்களைத் தயாரிக்கும் பட்சத்தில் வருங்காலத்தில் மாணவர்கள் சிறந்த முறையில் முன்னேறுவார்கள் என்பதை நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

12-20
p.m

நான் இங்கே இன்னொன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். முதலாளித்துவத்தை நாட்டிலிருந்து அகற்றிவிட்டு சமுதாயத்தில் முதலாளித்துவ அமைப்பை மாற்றிவிட்டு; அந்த இடத்தில் சமதர்ம சமுதாயத்தை உண்டாக்க வேண்டுமென்ற விஷயத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள் என்று நாம் நம்மைப்பற்றிக் கூறிக்கொள்கிறோம். அது உண்மையானால். முதலாளித்துவத்தின் குறைகளும், முதலாளித்துவ முறைகள் எவ்வளவு பாபகரமானவை என்பதையும் சுட்டிக்காட்டும் பாடங்கள் நம் பாடப் புத்தகங்களில் இருக்கச் செய்ய வேண்டாமா என்றும், சரண்டல் என்பது, பல பேர்களிடமிருந்து பணத்தையும் பொருளாதார ரீதியில் உழைப்பையும் சரண்டுவது என்பது—மிகவும் பாபகரமான குற்றம், சமூகத்தில் செய்யக்கூடிய மிகப் பெரிய குற்றம், என்று போதிக்கும் பாடப் புத்தகங்கள் கல்வித் திட்டத்தில் இடம் பெறச் செய்ய வேண்டாமா என்றும் கேட்க விரும்புகிறேன். அதே போல ஜாதி சமய வேறுபாடுகள் நீங்குவதற்கும் மக்கள் மனதில் ஜாதி சமய வேறுபாடுகள் தோன்றி திருக்கச் செய்வதற்கும் அடிகோலக்கூடிய பாடங்கள் நமது பாடப் புத்தகங்களில் இடம் பெற வேண்டாமா? அதே போல நாட்டில் பிரிவினை சக்திகளுக்கு இடமளிக்காத முறையில் உள்ள பாடங்கள், நாட்டில் பிரிவினை சக்திக்கு தோன்றாமலிருக்க அடிகோலும் பாடங்கள், நமது பாடப் புத்தகங்களில் இடம் பெற வேண்டாமா? நம் நாடு என்றால் என்ன என்று ஒரு குழந்தையை—சாதாரண சிறிய மாணவனைக்—கேட்டால் “பாரதம்” என்று அவன் பதில் சொல்லக்கூடிய அளவிற்கு நமது பாடப் புத்தகங்கள் அமைய வேண்டும். “நம் தாய் மொழி—தமிழ்,” நம் நாட்டுப் பொது மொழி—இந்தி என்று இவ்வாறாக நம் மொழிகளைப் பற்றியும் நம் மக்களைப் பற்றியும் நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் லட்சியங்களைக் குறித்தும் நாம் அமைக்கலிருக்கும் சமுதாயம் சம்பந்தமான தத்துவங்களைக் குறித்தும் விஷயங்களையும் உண்மைகளையும் குழந்தைகளிடம் சிறு வயதிலிருந்தே போதிப்பதற்குரிய முறையில் நமது பாடப் புத்தகங்கள் அமைந்தாலொழிய நாம் நல்ல மனிதர்களை உருவாக்க முடியாது. நல்ல மனிதர்களை உருவாக்க முடியாதபோது நல்ல குடி மக்களை, நாம் அமைக்கலிருக்கும் சமுதாயத்தில் இருக்க வேண்டிய நல்ல குடி மக்களை, உருவாக்க முடியாது. பாடப் புத்தகங்களைத் தயாரிக்கும் விஷயத்தில் அரசாங்கம் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பாடப் புத்தகங்களை அரசாங்கமே தயாரித்து வெளியிட வேண்டுமா வேண்டாமா என்பதுபற்றி பல்வேறு கருத்துக்கள் வெளியிடப்படுகின்றன. அரசாங்கமே அவைகளை வெளியிட வேண்டும் என்பதில் எனக்கு அதிக அக்கறை உண்டு. அவைகளை அரசாங்கம் தவறுகள் இல்லாமல் வெளியிட வேண்டும். இந்த ஆண்டு கூட ஒரு ஆங்கிலப் பாடப் புத்தகத்தில் பல குறைகள் இருந்தாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டு, அது உண்மைதான் என்று இந்த மன்றத்திலேயே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பாடப் புத்தகங்களில் இப்படிப்பட்ட குற்றங்கள் இருப்பதால் பாடப் புத்தகங்களை அரசாங்கம் வெளியிடலாகாது என்ற அபிப்பிராயம் வெளியிடப்படும் அளவிற்கு ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த பயம் எல்லாத் துறைகளிலும் இருக்கிறது. எந்தத் தொழிலை அரசாங்கம் எடுத்து நடத்தினாலும் இந்த பயம் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறது. எதை தேசிய மயமாக்கினாலும் குற்றம் குறைகள் அதிகமாகும் என்ற எண்ணம் மறைமுகமாக சிருஷ்டிக்கப் படுகிறதோ என்று கூட சந்தேகப்படுகிறேன். அதே போல பாடப் புத்தகங்களை அரசாங்கம் வெளியிட்டால் சாதாரண மாகத் தவிர்க்கப்படக்கூடிய குற்றங்கள் கூட, குறைபாடுகள் கூட, வந்து

16th March 1959]

[Sri P. S. Chinnadurai]

விடும், எனவே அரசாங்கம் இத் தொழிலை எடுத்து நடத்தக்கூடாது" என்ற எண்ணம் மறைமுகமாகச் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறதோ என்று சந்தேகிக்கிறேன். பாடப் புத்தகங்களை தாங்களே வெளியிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இருக்குமானால் அரசாங்கம் இதில் அதிக அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நமது கல்வி இலாகாவைப் பொருத்தவரையில் இருதரு நல்ல சரியான இயக்குனர் இருக்கிறார் என்பதில் ஐயமில்லை. நல்ல திறமை வாய்ந்த, ஆர்வமிக்க அதிகாரிகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் அரசாங்கம் சாதாரணப் புத்தகங்களில் கூட ஏன் தவறுகள் இருக்கச் செய்ய வேண்டும்? அப்படிப்பட்ட தவறுகளால் பொது மக்களிடம் தவறான அபிப்பிராயங்கள் தோன்றுகின்றன. நான் இந்த விஷயத்தில் கடுமையாகக் கூட அபிப்பிராயம் தெரிவிப்பேன். நான் கடுமையான அபிப்பிராயம் தெரிவித்தால் கனம் அமைச்சர் கோபித்துக் கொள்வார். இருந்தாலும் சொல்கிறேன். இந்த ஒரு குற்றம் நேர்ந்ததற்காகவே, கனம் கல்வி அமைச்சர் தம் மந்திரிப் பதவியை ராஜிநாமாச் செய்திருக்க வேண்டும். அல்லது கல்வி இலாகாவை வேறொரு அமைச்சருக்கு மாற்றியிருக்கலாம்; அல்லது, கல்வி இலாகாவில் குறைகள் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்வதற்காக கல்வி இலாகா ஒன்றை மட்டுமே தம்மிடம் வைத்துக் கொள்ள அவர் முன் வந்திருக்க வேண்டும். இதுதான் என் அபிப்பிராயம்.

இந்த ஆண்டில் கலைக் கல்லூரிகளுக்கு வழக்கம்போலவே அதிகமான பணத் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கலைக் கல்லூரிகளை அதிகரிப்பதை விடுத்து தொழில் கல்விக்கு அதிகமாக வகை செய்ய வேண்டும் என்பது தான் என் விருப்பம். தொழில் கல்விக்கு அதிகமாகப் பணம் ஒதுக்க வேண்டும். தொழில் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், அதிகமாக என்ஜினியர்களையும் அதிகமாகத் தொழில் நிலையங்களையும் ஆசிரியர்களையும் உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்று நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. தொழில் கல்லூரியில் படித்துத்தேறி அக் கல்லூரியை விட்டு வெளியே வரும் மாணவன், வேறு ஒருவரிடம் சென்று தான் பணி செய்ய வேண்டுமென்ற நிலை இருக்கக்கூடாது; அவனாகவே தொழில் செய்து தன் ஜீவியத்தை நடத்திக் கொள்ளக் கூடியவனாக இருக்க வேண்டும்; அதற்கு ஏற்ற முறையில் கைத்தொழில் கல்வியை அவர்களுக்கு அளிக்க வேண்டும். அதற்சரிய கல்வித் திட்டங்கள் அமையவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அடிமை வேலை செய்வதற்கான அட்களைத் தயாரிப்போமே தவிர நாட்டில் பல திறைகளிலும் தொழில்கள் பெருகுவதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்த முடியாது.

ஆதாரக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், அது சரியானதா இல்லையா என்பதுபற்றி பலரும் பேசுகிறார்கள். நான் ஆதாரக் கல்வியை ஆதரிப்பவன். அதில் சில குறைபாடுகள் இருப்பதாக அடிக்கடி சனம் அங்கத் தினர்கள் கூறிவருகிறார்கள். அந்தக் குறைபாடுகளைக் களைந்தறிய அவை செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்போது ஆதாரக் பயிற்சிப் புள்ளிகளில் தமிழ்ப், பண்டிதர்கள் இல்லை. அங்கே தமிழ் பண்டிதர்கள் இருப்பதற்குரிய நிலையை உண்டாக்க வேண்டும்.

சரித்திரப் பாடப் புத்தகங்களைத் தயாரிக்கும் போது அரசாங்கம் அதிக அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சரித்திரப் பாடங்களில் திருப்பூர், குமாண, முத்தூரங்க முதலியார், சுப்ரமணிய சிவா, வ. எ. சிதம்பரன், சக்தியடமர்த்தி, என். ஜி. ராமசாமி, முதலியவர்களைப் பற்றிய விவரங்கள் இடம்பெற வேண்டும். 1857-ல் நடந்த சிப்பாய் புரட்சியை சரித்திரப் பாடப் புத்தகங்கள் சிப்பாய் சகைம் என்றே இன்னும் சொல்லி வருகின்றன. இக் குறைகளை மாற்ற வேண்டும். சரித்திரம், பொருளாதார சாஸ்திரம், சமூக இயல் நூல்கள் இவைகள் சம்பந்தமின் பாடங்கள் நாம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் திட்டங்களுக்கும் விடையங்களுக்கும் கொள்கைகளுக்கும் தக்கவாறு அமையவேண்டுமே. சலிர் வேறு விசமாக இருக்கக் கூடாது. பாடப் புத்தகங்களை நாம் வெளியிட்டாலும் பிறர் வெளியிட்டாலும் நாம் இதில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். இதில் அதிக செலவை செலுத்த வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[Sri P. S. Chinnadurai]

[16th March 1959]

ஆரம்பக் கல்விகளான சுமார் 6 கோடியே சொச்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு தொகை இதற்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும் பள்ளிகளுக்குச் செல்ல வேண்டிய குழந்தைகளில் பலர் இன்னும் பள்ளிகளுக்குச் செல்ல முடியவில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலை கிராமங்களில்தான் அதிகமாக இருக்கிறது. ஆரம்பக் கல்வியைக்கூட கற்றுக் கொள்ள வகையற்றவர்கள் கிராமங்களில்தான் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். இக் குறையை நீக்க வேண்டுமானால் கூட்டாயக் கல்வியை அமுலுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். அது அமலுக்குக் கொண்டுவரப்படும் என்ற நம்பிக்கை ஊட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதை அமலுக்குக் கொண்டுவரும்போது எஸ்.எஸ். எல்.சி. வரையாவது அதை அமலுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

கல்வியின் தரம் காக்கப்பட வேண்டுமானாலும் சரி, கல்வித் துறையில் நாம் மேலும் முன்னேற வேண்டுமானாலும் சரி, கல்வியை போதிக்கும் ஆசிரியர்களின் தரம் உயர்த்தப்பட வேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கும் அவர்களுக்கு மேலே உள்ள அதிகாரிகளுக்கும் இடையிலுள்ள பிளவுகள் நீக்கப்படவேண்டும். ஆசிரியர்கள் சொல்லும் கருத்துக்களை மேலதிகாரிகள் நிச்சயமாக ஆய்ந்து பார்க்கவேண்டும். கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாது. ஆசிரியர்கள் சாதாரண ஆசிரியர்கள் என்று அவர்களை அடையச் செய்து படுத்தக் கூடாது. அவர்கள் தான் பிள்ளைகளுடன் நேரிடையாகப் பழகுவார்கள். அவர்கள் அனுபவ ரீதியாக முடிவு செய்துள்ள ஆலோசனைகளைக் கூறுவார்கள். அந்த ஆலோசனைகளை வரவேற்க வேண்டும். அதற்கான செய்கிறார்களே—விவாத அரங்குகளை நடத்த வேண்டும். அதில் கூட ஆதாரக் கல்வி ஆசிரியர்களுக்கு சென்ற ஆண்டில் நடத்தப்பட்ட விவாத அரங்கிற்குரிய தொகை இந்த ஆண்டில் ஒதுக்கப்படவில்லை என்பதைக் காண்கிறேன். இதில் அரசாங்கத்தின் கவனம் குறைகிறது என்று நினைக்கிறேன். கல்வியைக் குறித்த எல்லா விஷயங்கள் சம்பந்தமாகவும் பல் வேறு ஆலோசனைகள் சொல்வதற்குரிய ஆலோசனைக் குழுவும் இப்போது அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

12-30
p.m.

எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பையும் பெற்று நல்லபடியாக இந்தக் கல்வித் துறை சரியான வளர்ச்சி அடைவதற்கு நாம் ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும். கடைசியாக ஒரு வார்த்தை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நாட்டில் பொதுமொழியாகிய ஹிந்தி சரியானபடி வளர்ச்சி அடைவதற்கு ஏற்ற முறையில் இந்த ராஜ்ய அரசாங்கமும் சரி, மத்திய அரசாங்கமும் சரி சரியான தொகைகளை ஒதுக்கவில்லை என்பதுதான் எனது குறை. மத்திய அரசாங்கத்தினிடமிருந்து போதுமான மான்யம் பெற்றுவது இந்த வளர்ச்சி அடையச் செய்வதற்கும், அதன் மூலம் நமது மானவர்கள் நல்ல பலன் அடைவதற்கும் ஏற்ற வழிவகைகள் காண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனது வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : தலைவர் அவர்களே, இந்த மான்யக் கோரிக்கையின் மீதுள்ள விவாதத்திலே கலந்து கொண்டு பல நல்ல கருத்துக்களை, நம்முடைய கல்வித் திட்டம் நல்ல முறையில் அமைய வேண்டுமென்ற முறையில், எடுத்துச் சொன்ன எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் எனது நன்றியைச் செலுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நான் பொது விவாதத்திற்குப் பதில் சொன்னது போல், குறைகளை எடுத்துச் சொல்வது நிலைமையை சீர்ப்படுத்தவதற்கு மிகவும் அவசியமாகும் என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதிலும் முக்கியமாக, கல்வித்துறை இயங்குவது என்பது எதோ ஒரு இடத்தில் மட்டுமல்ல. இன்று ஆரம்பக் கல்வி நிலையங்களை எடுத்துக்கொண்டால் 22,000-க்கு மேற்பட்ட கல்வி நிலையங்கள் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், ஒவ்வொரு பகுதியிலும் எல்லாம் சேர்ந்து இருக்கின்றன. ஆயிரத்திற்கு மேல் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. 58 கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. அதற்கு மேல் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள், ஆசிரியர் பயிற்சி கல்லூரிகள், தொழில் பள்ளிக்கூடங்கள், தொழில் கல்லூரிகள் இவைகள் எல்லாம் பாரந்த அளவில் இருக்கிற காரணத்தினால் எல்லாவிடங்களிலும் எல்லாம் சரியாக நடைபெறுகிறது என்று நாம் திருப்தி அடைந்து விட முடியாது.

16th March 1959] [Sri C. Subramaniam]

இவைகள் பரவலாக இருக்கும்போது நம்மையும் தெரியாமல் பல குறைகள் ஏற்பட்டுக்கொண்டே இருக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இருக்கமுடியாது. அக் குறைகள் நீக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், அவை உண்மையான குறைகள் என்று உணர்ந்து அவைகளை நீக்குவதற்கு நாம் எல்லாவிதமான முயற்சிகளும் எடுக்கவேண்டுமென்று ஒப்புக்கொள்கிறேன். சில சமயங்களில் தங்களுக்குள்ள குறைகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு சிலவற்றை மிகைப்படுத்திச் சொல்ல நாம் பார்க்கிறோம். ஆகவே, சில குறைகள் நம் கவனத்திற்கு வரப்போது உடனடியாக அவைகள் குறைகளாகத்தான் இருக்கும் என்ற அடிப்படையில் இந்தச் சபையில் பேசுவோ அல்லது பத்திரிகைகளில் எழுதவோ மேடைகளில் பேசுவோ ஆரம்பிக்கும்போது அது கல்வித் துறையில் நல்ல முறையில் காரியங்கள் நடைபெறுவதற்கு தடையாகியிருக்கும் என்பதை நாம் மனதில் கொள்ளவேண்டுமென்று அங்கத்தினர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆகவே, கல்வித் துறை வளர்ச்சியில் கனம் அங்கத்தினர்கள் நல்ல ஆக்கறை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பரவலான முறையில், ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் நாம் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்டால், குறைகள் என்னென்ன, எங்கெங்கு தவறுகள் நடக்கின்றன என்பதை சுலபமாகத் தெரிந்து கொண்டு அந்தக் குறைகளை நீக்குவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கமுடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். முதன் முதலாக, ஆரம்பக் கல்வி என்பது எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாக அமைந்திருக்கக்கூடியது. நாட்டிலுள்ள எல்லோரும் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களாகியிருக்கவேண்டுமென்று சொல்வது, ஜனநாயக அடிப்படையில் நாம் அரசாங்க நிர்வாகத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும்போது, அதைப்பற்றி நாம் அதிகமாக வற்புறுத்த வேண்டியதில்லை. அதனால் தான் அரசியல் சட்டத்திலேயே எல்லோருக்கும், ஆறு வயது முதற்கொண்டு 14 வயது வரையில் படிப்பு, கட்டாய இலவசப் படிப்பு சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒரு விதி விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் எவ்வாறு சட்டத்தில் கண்டிருந்தாலும் கூட நாம் அதை நடைமுறையில் நிறைவேற்ற முடியாது. அதாவது அந்தக் காலனவிற்குள் நிறைவேற்ற முடியாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருப்பதை நாம் உணருகிறோம். அதே காரணத்தால் தான் இந்தச் சபை ஏற்படுத்திய குழு நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்து இன்று ஒரு முடிவிற்கு வந்திருக்கிறது. 1960-ம் ஆண்டுக்குள்ளாக, அரசியல் சட்டம் அமுலுக்கு வந்த பத்து ஆண்டிற்குள்ளாக அதில் கொடுத்திருக்கும் 14 வயது வரையிலும் இலவசக் கட்டாயக் கல்வி கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதை நாம் நிறைவேற்ற முடியாதிருக்கிற காரணத்தினால் நிறைவேற்றக்கூடிய திட்டம் எது என்று பரிசீலனை செய்து பார்த்து, 65-66-க்குள்ளாக, அதாவது மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத்திட்ட இறுதிக்குள்ளாக ஆறு முதல் 11 வயது வரையிலும் ஐந்து வருடப் படிப்பு எல்லோருக்கும் கட்டாயமாகவும், இலவசமாகவும் கொடுக்க வேண்டியதற்குள்ள ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும், அதுதான் நடைமுறையில் முடியும் என்றதொரு முடிவிற்கு வந்தது. அதை அகில இந்தியாவிலுள்ள எல்லோரும் ஒத்துக் கொண்டு இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற முறையில் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதிலுள்ள கஷ்டங்கள் என்ன என்பதை நாம் கொஞ்சம் மனதில் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலையில், இப்பொழுது உபாத்தியாயர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய சம்பளத்தின் அடிப்படையில் வைத்துப் பார்க்கதால் 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற அடிப்படையில் எல்லாக் குழந்தைகளையும் இன்று பள்ளிக்கூடங்களுக்கு கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொன்னால் அதற்கு ஆகும் செலவை கொஞ்சம் மதிப்பிட்டுப் பார்த்தால் அதற்கு பிற்பாடு இதில் என்னென்ன மாறுதல்கள் செய்யவேண்டுமென்று நாம் முடிவு செய்வதற்கு நல்ல ஆதாரங்கள் இருக்கும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரவேண்டுமென்று சொல்லும்போது இன்று 213 பங்கு குழந்தைகள் தான் இன்று பள்ளிக்கூடங்களில் இருப்பதாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதில், ஆண்கள், பெண்கள் என்று பிரித்துப் பேசும்போது பள்ளிக்கூடத்திற்கும் வருவதில் 80 சதவிகிதம் ஆண்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். பாதி பெண் குழந்தைகள்தான் இன்று பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே பாதிக்கு மேற்பட்ட பெண் குழந்தைகள்

[Sri C. Subramaniam] [16th March 1959]

பள்ளிக்கூடங்களுக்கு வர வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிச் செய்வதற்கு, இப்பொழுது எடுத்திருப்பதை விட வேறு முக்கியமான சில நடவடிக்கைகளை நாம் அவர்களுக்காக எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. நாம் எல்லாக் குழந்தைகளையும் பள்ளிக்கூடத்திற்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, இன்னும் நாம் செலவழிக்க வேண்டிய தொகை எவ்வளவு என்பதையும் நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். 1960-61-லிருந்து 65-66 முடிய, இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கடைசி வருடமும், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் ஐந்து வருடங்களையும் கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால், நமது புள்ளி விவரங்கள் கொஞ்சம் மலைக்கச் செய்வதாக இருந்தாலும், புள்ளி விவரங்களை மறந்துவிட்டு திட்டமிட்டால் நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் லட்சியத்தை அடையமுடியாது போய் விடும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். 1960-61-ல் 29,54,000 ரூபாய் ரெக்கரிங் எக்ஸ்பென்டிச்சராகவும், இந்தத் தொகை ஆரம்ப காலமாக இருப்பதால், வருடாவருடம் செலவு செய்யவேண்டிய தொகை 29,54,000 ரூபாயும், நான்-ரெக்கரிங் எக்ஸ்பென்டிச்சர் 8,70,000 ரூபாயும் ஆகும் என்று கணக்கிடப் பட்டிருக்கிறது. இது குறைவாக இருக்கக் காரணம், ஆரம்ப கால நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்வதினால் தான். 1961-62-ல் 29 லட்சத்திற்குப் பதிலாக 88 லட்சத்திற்கு உயருகிறது, இந்த வருடம் செலவு செய்யுது. நான்-ரெக்கரிங் எக்ஸ்பென்டிச்சர் 17,40,000 ஆகிறது. 1962-63-ல், இவைகளை விட கூடிக் கொண்டே போகிறது, ரெக்கரிங் எக்ஸ்பென்டிச்சர் 177½ லட்சமாகிறது, வருடாவருடம் செலவழிக்கவேண்டியது. நான்-ரெக்கரிங் எக்ஸ்பென்டிச்சர் 26,10,000 ஆகிறது. 1963-64-ல் ரெக்கரிங் எக்ஸ்பென்டிச்சர், 265.99 லட்சம் ஆகிறது, வருடாவருடம் செலவழிக்க வேண்டியது. நான்-ரெக்கரிங் எக்ஸ்பென்டிச்சர் 26,10,000 ஆகிறது. 1964-65-ல் 354.65 லட்சம் வருடாவருடம் செலவாகியிருக்கிறது. நான்-ரெக்கரிங் எக்ஸ்பென்டிச்சர் 26,10,000 ஆகிறது. 1965-66-க்கு போகும்போது 413.76 லட்சம் வருடாவருடம் இப்பொழுது செலவழிப்பதைவிட அதிகமாகச் செலவு செய்யவேண்டியவரும். நான்-ரெக்கரிங் எக்ஸ்பென்டிச்சர் 17,40,000 ஆகும். ஆக, ஆறு வருடத்திற்குக் கணக்குபோடும் போது வருடாவருடம் செலவழிக்கக்கூடிய வகையில் 13 கோடி 30 லட்சத்தி 11 ஆயிரம் ரூபாய் செலவழிக்க வேண்டியிருக்கும். நான்-ரெக்கரிங் எக்ஸ்பென்டிச்சர் ஒரு கோடி 27 லட்சமாகிறது. அது ரொம்ப கம்மிதான். 1966-67-ல் இதை விடக் கூடுதலாக செலவழிக்க வேண்டியவரும். ஆக, இதையெல்லாம் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் இப்பொழுது 6½ கோடி செலவாகிறது என்ற சொன்னால் அதற்கு மேல் 4½ கோடி ரூபாய் கூடுதல் செலவாகும், 1965-66-ல். ஆறு, ஏழு, எட்டு வகுப்புகளில் மாணவர்கள் அதிகம் வந்து தேர்வுவார்கள். அதைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அதை எடுக்காமலேயே இவ்வளவு செலவாகும் என்று கணக்கு போடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் அடுத்த 1965-66-ம் ஆண்டுக்குப் போகும்பொழுது சாதாரணமாக ஆரம்பப் படிப்புக்கு மட்டும், முதல் வகுப்பு முதல் ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் மட்டும் 10 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு நாம் செலவழிக்கவேண்டியதாக இருக்கும். இது ஆசிரியர்களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்தாமல், ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள் விரிதத்தை மாற்றாமல், அதாவது 35 பேர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற விரிதத்தில் கணக்குப் போட வேண்டியது. இதை வைத்துக்கொண்டு நாம் ஒரு முடிவுக்கு வருகின்றபொழுது பலர் சில குறைகள் சொன்னார்கள். 35 மாணவர்களுக்கு எப்படி ஒரு ஆசிரியர் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க முடியும் என்று கேட்டார்கள். இன்னும் இந்த விரிதம் குறைவாக இருந்தால் கல்வித் தரம் உயரும் என்பதில் சந்தேகம் கிளப்பாது. ஆனால் நாம் எந்த லட்சியத்தின் அடிப்படையில் இந்த முடிவு எடுக்கிறார்களோம் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். ஒருவர் பாக்கி இல்லாமல் எல்லோரும் முதுகு வகுப்பு முதல் ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் படிப்பச் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற திட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்பொழுது, 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற லட்சியத்தை அடைவோமர் அல்லது 25 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற விரிதத்தை வைத்துக் கொள்ளுவது என்றால், இப்பொழுது நமக்கு இருக்கக்கூடிய வசதி இவ்வளவு தான். இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய மாணவர்களுக்குத் தயார்

12-40
p.m.

16th March 1953] [Sri C. Subramaniam]

நாம் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்க முடியும். மற்றவர்களுக்கு படிப்புச் சொல்லிக்கொடுப்பதைப்பற்றி பின்னால் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று விட்டுவிடுவதா என்பதைப் பற்றி யோசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இந்தச் சபை ஏற்படுத்திய ஒரு குழு உட்கார்ந்து, யோசனை செய்து, எந்தமுறையில் முடிவு எடுக்கவேண்டும் என்பதுபற்றி தீர் ஆலோசித்து, கடைசியில் 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற ஒரு விகிதத்தின் அடிப்படையில் எல்லோருக்கும் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட முடிவுக்குள் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தது. இதனால் கல்வித் தரம் கொஞ்சம் குறையும் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். தயாராக இருக்கிறேன். கல்வித் தரம் அந்த அளவுக்குக் கொஞ்சம் குறையத்தான் செய்யும். இந்த இரண்டில் எது நல்லது என்பது பற்றி யோசனை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வந்த பிற்பாடு, அந்த முடிவை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்த முடிவை நிறைவேற்றிவைக்க எல்லோரும் பாடுபடவேண்டுமே தவிர, திரும்பத் திரும்ப குறையைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் பிரயோஜனம் இல்லை. அது தெரியாத குறை அல்ல. தெரிந்த குறை தான். இருந்தாலும் அந்தக் குறையை ஏற்றுக்கொண்டு, எல்லோருக்கும் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டும் என்ற முடிவை எடுத்திருக்கிறோம். அப்படி ஒரு முடிவை எடுத்த பிற்பாடு, திரும்பத் திரும்ப குறையை சொல்லிக் கொண்டிருப்பதனால் ஒரு சமயம் இது நடக்காதோ என்று கூட மக்களிடையே குழப்பம் ஏற்படக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். இந்தச் சபையிலும் மறுபடியும் இந்த விஷயம் விவாதிக்கப்பட்டு சபையும் இந்த முடிவை ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அம்மாதிரி இந்தச் சபை ஏற்றுக்கொண்ட முடிவு தான் இது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே முறையில் ஆசிரியர்களுடைய சம்பள விகிதத்தைப் பற்றி குறிப்பிடப் பட்ட ஆசிரியர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயரவேண்டுமென்பதில் எல்லோரும் அக்கறை கொண்டிருக்கிறோம். இருந்தாலும், எந்த அளவுக்கு அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த முடியும் நமக்கு இருக்கக் கூடிய வசதிகளை வைத்துக்கொண்டு என்பதைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது, இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய அளவுக்கு மேல் எப்படி அவர்களுக்குச் சம்பளத்தை உயர்த்திக் கொடுக்க முடியும் என்பதை நாம் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். சமீபகாலத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு எவ்வளவு சம்பள உயர்வு கொடுத்திருக்கிறோம் என்பதையும் கொஞ்சம் மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். லேயர் எலிமென்டரி கிரேடு வாத்தியார்களைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். இனிமேல் புதியதாக அம்மாதிரி கிரேடு வாத்தியார்கள் சேரப்போவதில்லை. ரொம்ப நாளைக்கு முன்பிருந்து இவ்வளவு யிலும் இருந்துகொண்டிருப்பவர்கள் கொஞ்சம்பேர்கள்தான். அவர்களும் கூடிய சீக்கிரத்தில் கல்வித் துறையிலிருந்து நீங்கிவிடுவார்கள். அவர்களைப் பற்றி நாம் இப்பொழுது சொல்லவேண்டியது அவசியம் இல்லை. ஹையர் கிரேடு டீச்சர்ஸ் இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு இருக்கக்கூடியவர்கள். அவர்களுக்கு 30 ரூபாய் சம்பளம், அதற்கு மேல் 18 ரூபாய் பஞ்சப் படி என்று ஆக ரூ. 45 முன்பு இருந்தது. அவர்களுக்கு இதற்குமுன் 12 ரூபாய் உயர்வு கொடுத்திருக்கிறோம். இப்பொழுது 5 ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறோம். ஆகையினால் ஒவ்வொரு ஆசிரியருக்கும் ஆரம்ப காலத்தில் குறைந்தது 65 ரூபாய் கிடைக்கக்கூடிய அளவிலே இப்பொழுது ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதுவும் போதாது என்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் சொல்ல முடியும். இங்கு மேலும் எவ்வளவு கொடுக்கமுடியும் என்பதைப்பற்றி ஆலோசித்துப் பார்த்து சிபார்சு செய்யும் என்று இந்த விஷயத்தை “பே சமிஷனுக்கு” விட்டுவிட்டோம். இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலைமையை வைத்துக்கொண்டு, மற்ற ராஜ்யங்களில் எவ்வளவு கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது, ஆரம்ப காலத்தில் நம் ராஜ்யத்தில் 65 ரூபாய் கிடைப்பது குறைவு அல்ல என்பதை தான் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்கு மேலும் இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய வசதிகளை வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு கூட கொடுக்க முடியும் என்று நாம் முடிவு செய்யும்பொழுது, இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் அல்ல, எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுப்பதற்கு எவ்வளவு ஆசிரியர்கள் தேவை

[Sri C. Subramaniam] [16th March 1959]

படுமோ அவ்வளவு ஆசிரியர்களுக்கும் எவ்வளவு தூரம் அதிகமாகப் பணத்தைக் கொடுக்க முடியும் என்பதைப் பற்றி ஒருமுடிவு எடுக்கவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

இதற்கு மத்தியில் ஒரு முக்கியமான முடிவு எடுக்கவேண்டியதாக இருந்தது. அந்த முடிவு என்னவென்றால் ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் இலவசமாக எல்லோருக்கும் படிப்பு கற்றுக்கொடுக்கவேண்டுமென்பதுதான். இந்த முடிவு அமுலுக்குக்கொண்டு வந்து 1965-66-க்குள்ளாக பூர்த்தி பண்ணவேண்டுமென்ற முறையிலே ஆலோசனை செய்து பார்த்து, முதல் வகுப்பிலிருந்து ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் உடனடியாகச் சம்பளம் இல்லாமல் இலவசப் படிப்பு அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டும் என்பதை உடனடியாக நடைமுறையில் கொண்டுவரவேண்டுமென்ற உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. அதன் காரணமாக, சில நிர்வாகஸ்தர்கள் இதிலே பல சிக்கல்கள், சங்கடங்கள் ஏற்படும், இது நடக்காது, அப்படி நடத்தினால் பல பள்ளிகள் மூடப்பட்டுவிடும், அதன் மூலம் கல்வித் துறையிலே ஒரு பெரிய நெருக்கடி ஏற்பட்டுவிடும் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். அதை ஆதரித்து பலரும் மேடையில் பேசினார்கள். பத்திரிகையிலே பலர் எழுதினார்கள். இங்கும்கூட ஒரு சிலர் அந்தக் கருத்தை பல சமயங்களில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதைப்பெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டியது அவசியம்தான். முதலிலே இந்த முடிவு அவசியமாக, இல்லையா என்பது பற்றி யோசித்துப் பார்க்கவேண்டியிருந்தது. அதன் காரணமாகத்தான் மறுபடியும் இந்த விஷயத்தை ஆலோசனைக் குழுவுக்கு விட்டு, அந்த ஆலோசனைக் குழுவின் முடிவை ஏற்பதாக முடிவு செய்தோம். அந்தக் குழுவின் முடிவுக்கு இந்த விஷயம் விடப்பட்டு, அவர்களும் இப்பொழுது ஒரு முடிவு எடுத்துவிட்டார்கள். அந்த முடிவை நான் இப்பொழுது சபையிலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகையினால் அதுபற்றி பல புள்ளி விவரங்களையும் சொல்லி, அதற்குமேலே அதிலே இருக்கக்கூடிய சில கருத்துக்களையும் இந்தச் சபை முன்பு வைக்க விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய ஆரம்பப்பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 21,803. அதிலே உதவி பெற்று தனிப்பட்டவர்களால் நடத்தப்படும் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 7,676. அதிலே எத்தனை பள்ளிகள் சம்பளம் வாங்கிப் பள்ளிக்கூடத்தை நடத்திவருகிறார்கள் என்று கணக்கு எடுக்குமப்பொழுது 1,033 பள்ளிகள், இந்த 21,803 பள்ளிகளில் 1,033 பள்ளிகள் சம்பளம் பெற்று நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. இந்தப் பள்ளிகள் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டிருந்தால் சர்க்கார் உதவி பெற முடியாது. சர்க்கார் உதவி வேண்டுமென்று சொன்னால் சம்பளம் வாங்கக்கூடாது. உங்களுடைய முடிவைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று மேற்படி உத்தரவு போட்ட பிற்பாடு கேடதற்கு, 1,033 பள்ளிகளில் 740 பள்ளிகள் நாங்கள் சம்பளம் வாங்காமல் சர்க்கார் உதவி பெற்று நடத்துவதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். பாக்கி இருக்கக்கூடிய 293 பள்ளிகளில், சில பேர்கள் முடியாது என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். சில பேர்கள் கொஞ்சம் உதவி அதிகமாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்று எழுதியிருக்கிறார்கள், பதிலே எழுதாதவர்களும் இருக்கிறார்கள். இதிலே முக்கியமான பிரச்சனை நம்முடைய சென்னை நகரத்திலேதான். அதிலே சில புள்ளி விவரங்கள் தருகிறேன். சென்னை நகரத்தில் இருக்கக்கூடிய மொத்த ஆரம்பப்பள்ளிகள் 228. அதிலே சம்பளம் வாங்கக்கூடிய பள்ளிகள் 188. அதிலே 38 பேர்கள் நாங்கள் சம்பளம் வாங்காமல் நடத்துவதற்குத் தயார் என்று சொல்லுகிறார்கள். 6 பேர்கள் எங்களுக்கு உதவி வேண்டாம், நாங்களே சம்பளம் வாங்கி நடத்தகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். 58 பேர்கள் இன்னும் கொஞ்சம் அதிகம் உதவி வேண்டும், அப்பொழுதுதான் நடத்தமுடியும் என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். 86 பேர்களிடமிருந்து பதிலே வரவில்லை. இந்த முறையில் புள்ளி விவரங்கள் இருக்கின்றன. இது ஏதோ ஒரு பெரிய பிரச்சனை, பெரிய நெருக்கடி ஏற்பட்டுவிடும் என்று நினைப்பதுபோல் நிலைமை இல்லை. இந்த 21,803 பள்ளிகளில் 293 பள்ளிகளைப் பொறுத்த

16th March 1959] [Sri C. Subramaniam]

நெருக்கடிதான் இது. இதுபற்றி சட்டமன்றக் குழு ஆராய்ச்சிசெய்து பார்த்து, நல்ல முறையில் பல்வேறு சங்கடங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்த பிற்பாடு, ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். அந்த முடிவை இப்பொழுது உங்கள் முன்னிலையில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இவ்வசப் படிப்பு எல்லோருக்கும் கொடுத்தாகவேண்டும்; ஆகையினாலே இரண்டு வித பள்ளிகள்தான் இருக்கவேண்டும். ஒன்று சர்க்காருடைய உதவி பெற்று சம்பளம் வாங்காமல் நடத்தக்கூடிய பள்ளிகள், இரண்டாவது சர்க்காருடைய உதவி பெறாமல் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுடைய காரியத்தை அவர்களே பார்த்துக்கொள்ளக்கூடிய பள்ளிகள், என்ற உத்தரவை, 1958-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 29-ந் தேதியிட்ட 2124 எண்ணுடைய உத்தரவை நடைமுறையில் கொண்டுவரவேண்டும். அதை வாபஸ் வாங்கவேண்டியது அவசியம் இல்லை என்ற ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறோம். மேலும் இப்பொழுது சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டிருக்கும் பள்ளிகளிலே ஒரு வருஷத்திற்கு சில மாறுதல்கள் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும், அவர்கள் உதவிக்காகச் சில மாறுதல்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும் இந்தக் குழு சிபார்சு செய்திருக்கிறது. அதாவது இப்பொழுது பள்ளி உபாத்தியாயர்கள் சம்பளத்திற்கு மேலாக 100-க்கு 15 சத விதிகம் கிராண்டு கொடுக்கிறோம். அவர்கள் நிர்வாகச் செலவுக்காகக் கொடுக்கப் படுகிறது இது. சில இடங்களில் இந்த நிர்வாகச் செலவு கொடும் அதிகமாக ஏற்படலாம். ஆகவே, இதை 15 சத விதிகத்திலிருந்து 20-ஆக உயர்த்தவேண்டும். இந்த 1,000 பள்ளிகளுக்கும், 293 பள்ளிகளுக்கு மட்டுமல்ல என்ற முடிவு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிர்வாகச் செலவு 15 சத விதிகத்திற்குக் கீழே இருக்குப்பொழுது ஜில்லா அதிகாரிகளே அதற்குக் கணக்குப் போட்டு கிராண்டு கொடுத்துவிடலாம். 15 சத விதிகத்திலிருந்து 20 சத விதிகம் கொடுக்கவேண்டும் என்ற கட்டம் வருகிறபொழுது டி.பி.ஐ-க்கு அதை அனுப்பி, அவருடைய உத்தரவைப்பெற்று 20 சத விதிகம் வரை இதை அதிகப்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்ற ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

இதில் இப்போது அவர்கள் என்ன சம்பளம் பெற்று வருகிறார்களோ அந்தச் சம்பளம் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது சில ஆசிரியர்கள் உயர்வாகச் சம்பளம் பெற்று வருகிறார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வளவு சம்பளம் வாங்கினதாக நிரூபிக்கப்பட்டால், அவ்வாறு நிரூபிக்கப்பட சம்பளம் சர்க்கார் பள்ளிக் கூடங்களில் ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு வரும் சம்பளம் இரண்டையும் பார்த்து அதில் எது குறைவாக இருக்கிறதோ அந்தச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. முக்கியமாக இன்னொரு முடிவையும் இந்தக் குழு ஆலோசனை செய்து முடிவு எடுத்திருக்கிறார்கள். அதாவது 1,933 பள்ளிக்கூடங்களில் உள்ள ஆசிரியர்களுக்கு சர்க்காரே நேரடியாகச் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும் என்பது. இதை வைத்துக் கொண்டு பின்னால் உதவி பெறுகின்ற எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் நேரடியாக சர்க்காரே சம்பளம் கொடுப்பதற்கு ஆலோசனை செய்து பார்ப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். இப்போதுள்ள முடிவுப் படி இந்த 1,933 பள்ளிக்கூடங்களிலுள்ள ஆசிரியர்களுக்கும் சர்க்காரே நேரடியாகச் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும். அதோடு நிர்வாகச் செலவில் 100-க்கு 15 பங்கு அல்லது 20 பங்கு கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் 15 பங்கிலிருந்து அதிகமாக உயர்த்துவதற்கு அங்கிருக்கக் கூடிய நிலைமைகளை, கணக்குகளை டி.பி.ஐ. அவர்கள் பரிசீலித்துப் பார்த்து அதற்கு வேண்டிய விதத்தில் முடிவு எடுப்பார்கள். இந்த அடிப்படையில் முடிவு எடுக்கப்பட்டு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இதைச் சபை ஏற்கவேண்டும் என்பதைதான் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏற்கனவே இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நெருக்கடியான நிலைமையை நாம் தீர்க்க வேண்டும். அதாவது சில இடங்களில் பள்ளிக்கூடங்களை நடத்திக்கொண்டிருப்பவர்கள் மேலால் நடத்துவதற்குத் தயாரில்லை என்றால் அதற்குப் பதிலாக அதே பள்ளிக்கூடத்தை எடுத்து நடத்துவதற்கு யாராவது முன் வருவார்களானால் அவர்களுடைய விண்ணப்பங்களைப் பெற்று அவர்கள் சரியான முறையில் நடத்துவார்களா என்பதைப் பரிசீலித்துப்பார்த்து அவர்களுக்கு பள்ளிக்கூடத்தை நடத்துவதற்கு உத்தரவு கொடுக்க

12-0
p.m.

[Sri C. Subramaniam] [16th March 1959]

வேண்டும் என்பது இன்னொரு முடிவு. இவ்விதம் ஒருவருமே முன்வரவில்லையென்றால் சர்க்காரே ஏற்றெடுத்து, சென்னை நகராபொறுத்தவரையில் கார்ப்பொருளும் மற்ற இடங்களில் டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டின் கீழோ, அல்லது லோக்கல் போர்டின் கீழோ அல்லது பஞ்சாயத்து போர்டின் கீழோ இந்தப் பள்ளிக்கூடங்களை எடுத்து நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதோடு இந்த ஏற்பாட்டின் காரணமாக வேலையில்லிருந்து எந்த ஆசிரியர்களைாவது நீக்கப்பட்டிருந்தால் அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கவேண்டும். மேலும் அவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களில் என்ன சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டிருந்தார்களோ அதைக் கவனித்து, அதற்கு தகுந்த பதவிக்கு சர்க்கார் என்ன கொடுத்துவருகிறதோ அதையாவது குறைந்த அளவுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற முடிவையும் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த அடிப்படையில் எடுத்த முடிவுகள் எல்லாம் சர்க்காரால் ஆலோசனை செய்யப்பட்டு வருகிறது. ஆகவே இந்த முடிவுகளை எல்லாம் சபை ஏற்று கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த முடிவு சட்ட சபையிலுள்ள எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் சேர்ந்து செய்த ஒரு முடிவு. எல்லாவிதமான பரிசீலனையும் செய்து செய்யப்பட்ட முடிவாகும். ஆகவே இந்த முடிவுகளை நிறைவேற்றுவதற்கு எல்லாக் கட்சி அங்கத்தினர்களும் தங்களுடைய ஒத்துழைப்பை தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதில் ஏதேனும் கஷ்டங்கள் ஏற்படுவதாக இருந்தால், இதன் மூலமாக இப்போது படித்துக்கொண்டிருக்கும் குழந்தைகள் படிப்பதற்கு வசதியில்லாமல் போய் விட்டதே என்று கருதாமல், அவசியமென்று கருதினால் புதுப்பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்தி நடத்துவதற்கும் ஏற்பாடு செய்ய முடியும். ஆகவே இந்த முறையில் முடிவு எடுத்திருக்கிறோம். இதை நல்ல முறையில் கொண்டு வருவதற்கு எல்லோரும் தங்கள் ஒத்துழைப்பைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக இன்னொரு விஷயத்தையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதாவது 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் வீதம் வைத்திருக்க வேண்டும் என்று வெள்ளையறிக்கை (வொயிட் பேப்பர்)-யில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதம் போட்டிருப்பது நம் நாட்டில் மட்டுமல்ல. கனம் அன்பழகன் அவர்கள் மற்ற நாடுகளில் எவ்விதம் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது என்பதையும் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பல நாடுகளிலும், அதாவது புதிதாக கட்டாயக் கல்வி ஏற்படுத்துகிற பொழுது 80 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற முறையில் ஏற்படுத்தித்தான் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல; இப்போதும் கூட பல இடங்களில் 60 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியரை ஏற்படுத்தி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னொன்றையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். பலர் நினைக்கிறார்கள், பத்து வருடமாகிவிட்டதே, இன்னும் சரியான முறையில் கட்டாயக் கல்வியை கொண்டு வர முடியவில்லையே என்று. நானும் கூட இதைப்பற்றி அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு. இவற்றைப்பற்றி யோசித்துப் பார்த்தால் மற்ற நாடுகளைவிட நம் நாடு குறைவாக இல்லை என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அகில இந்திய கல்வி மகாநாட்டில் நான் வரவேற்பு கமிட்டித் தலைவராக இருந்தேன். அப்போது அங்கு சொன்னதை நான் இங்கு படிப்பதற்கு அனுமதி கேட்டுக்கொண்டு அதைப் படிக்கிறேன். . . .

“ A few days ago, I saw in one of our newspapers an article which was reproduced from the ‘ London Economist ’. This article contained a discription of the process by which the educational system has been expanded and improved in Soviet Russia.” I am sure Mr. Palaniswami will be greatly interested in this. The Soviet Revolution, as you know, took place in 1917, exactly thirty years before we attained Independence. The article says that the first task was for the Soviet Government to teach the people to read and write and to set about this task with vigour. Further four-year education was not made compulsory till 1930.

16th March 1959] [Sri C. Subramaniam]

It was not until shortly before the Second World War that compulsory education was extended to seven years in the towns. The countryside was not covered by a network of schools providing seven year education until 1950. At the present moment, the article says, town children are now obliged to go to school for ten years and it is planned to spread the system to the whole country within the next few years."

ஆகவே நம்மைப் போலவே ஜனநாயக அடிப்படையில் நடந்து கொண்டிருக்கின்ற நாடுகளிலும் இம்மாதிரி ஒரு கல்வி முறையை கொண்டு வருவதற்கு எத்தனையோ ஆண்டுகளாயிற்று. நான்கு வருடப் படிப்பு, ஏழு வருடப் படிப்பு, பத்து வருடப் படிப்பு என்று படிப்படியாகத்தான் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அந்த முறையில் பார்த்தால் நாம் அவ்வளவாக ஒன்றும் குறைந்து போய்விடவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். குறைகளை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதுதான். அப்போது தான் நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நடப்பதற்கு முடியும். இவ்விதம் குறைகளை சொன்னால் தான் அதிலுள்ள பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து சரியான முறையில் தொடர்ந்து அதில் பணியாற்ற முடியும். ஆகவே இந்த விஷயத்தில் இந்த சபையின் முழு ஒத்தழைப்பும் வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதில் அடிப்படையாக இந்தத் திட்டத்தை அமுலாக்குவதற்கு மத்தியான உணவுத் திட்டம் அவசியம் என்பதையும் நாம் முடிவாக எடுத்திருக்கிறோம். இந்த சட்டசபைக்கு குழு இதைப்பற்றி நன்றாக ஆலோசனை செய்தது. இந்த மத்தியான உணவுத்திட்டம் வெற்றி பெற்றால்தான் கட்டாயக் கல்வி திட்டம் வெற்றி பெறுவதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்று முடிவு செய்திருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தை எல்லா இடங்களுக்கும் பரப்புவதற்கு முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இப்போது சுமார் 11 ஆயிரம் பள்ளிக்கூடங்களில் இவ்விதம் மத்தியான உணவுத் திட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இவ்விதம் 11 ஆயிரம் பள்ளிக்கூடங்களில் நடைபெறுகிறது என்று சொன்னால் சுமார் 11 ஆயிரம் கிராமங்களில் இந்தத் திட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று எடுத்துக்கொள்ளலாம். இந்த முறையில் பரவலாகத்தான் நடந்து கொண்டு வருகிறது. ஏதோ ஒன்றிரண்டு இடங்களில் இந்தத் தவறுகள் நடைபெறுகிறது என்றுசொன்னால் அதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. பல இடங்களிலும் பெருவாரியான அளவில் உற்சாகத்தோடு நல்ல முறையில் இந்தத் திட்டம் நடைபெற்று வருகிறது என்பதுதான் எனக்கு கிடைத்த தகவல். சில இடங்களில் தவறுகள் நடக்கின்றன என்று புகார்கள் வந்திருக்கின்றன. அதற்காக இந்தத் திட்டமே மோசம் என்று சொல்லுவது சரியல்ல என்பதைத்தான் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்தத் திட்டத்தின் காரணமாக பல இடங்களிலும் புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை மக்கள் உணருகிறார்கள். ஆகவே இந்த அடிப்படையில் நடந்து கொண்டிருக்கின்ற ஒரு திட்டத்தில் சில தவறுகள் ஏற்படுகின்றன. அவற்றை தவிர்பதற்கான கவனம் செலுத்தப்படவேண்டும். இதையெல்லாம் பார்க்காமல் இந்தத் திட்டத்தினால் என்ன பிரயோஜனம் என்று எண்ணக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் இதில் ஏற்படுகின்ற தவறுகளைச் சொல்லுவதை நான் வரவேற்கிறேன். கல்வி மந்திரி என்ற முறையில் அவைகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கும் முயற்சி செய்கின்றேன். இவ்விதம் சில இடங்களில் தவறுகள் நடக்கலாம், அவையையெல்லாம் தெரிந்து, அவைகளை நீக்குவதற்கு நாம் நடவடிக்கை எடுத்து வருகின்றோம். பொதுவாக இந்தத் திட்டம் வெற்றி பெறுவதற்கு சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் ஒத்தழைப்புக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். தவறுகளை எடுத்துச் சொன்னால் நான் கோபப்படுவேன் என்ற காரணத்திற்காகச் சொல்வதில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்விதம் நான் கோபப்படுவதில்லை. உண்மையில் தவறுகள் நடந்திருக்குமென்றால், அவைகளை எடுத்துச் சொல்வதாக இருந்தால் அவைகளை நான் வரவேற்கிறேன் என்பதை கனம் சின்னத்தரை அவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் எடுத்துச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தத் திட்டத்தை மேலும் மேலும் விரிவாக்குவதற்கு நாம் எல்லோரும் முயற்சி

[Sri C. Subramaniam]

[16th March 1959]

1-0
p.m.

எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதே அடிப்படையில் பள்ளிச் சீரமைப்புத் திட்டமும் உமைந்திருக்கிறது. கனம் அன்பழகன் சந்தேகத்துடன் குறிப்பிட்டார்கள். கனம் எம். பி. சுப்பிரமணியத்தைக் காணோம். (குறுக்கீடு.) இருக்கிறார்களா, சரி. இது காங்கிரஸ் கட்சிக்காரர்கள் இயக்கம், அது அவர்களுக்கு மட்டும்தான் என்பவர்களுக்கு ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கனம் எம். பி. சுப்பிரமணியம், அவர்கள் வட்டாரத்தில், அந்த இயக்கத்திற்குத் தலைவராக இருந்து, திட்டத்தை நடத்த ஏற்பாடு செய்தார்கள். கனம் அன்பழகன் அவர்கள் கொஞ்சம் தங்கள் கட்சி நண்பரைக் கலந்து இருந்தால், இது கட்சி ரீதியில் நடைபெறவில்லை, மக்கள் பிரதிநிதிகளே நடத்துகிறார்கள் என்று ஒத்தக்கொள்ளத் தயாராக இருப்பார்கள். உதை ஒப்புக் கொள்ளுவார்கள். இன்று ஆசிரியர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். சில இடங்களில் அம் மாதிரி நடந்திருக்கலாம். ஒரு முனிசிபல் கமிஷனர் கூட, ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் இவ்வளவு பணம் திரட்டவேண்டும் என்று உத்திரவு போட்டதாகச் செய்தி வந்தது. உடனடியாக, சர்க்கார் கவனத்திற்கு வந்தவுடனே, எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும், நிர்ப்பந்தம் கூடாது. அவரவர்கள் இஷ்டப்பட்டு இயங்க வேண்டும், பங்கு கொள்ள வேண்டும் என்று உத்திரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது திட்ட வட்டமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும், சில உத்தியோகஸ்தர்கள், தம்மையும் மீறி, அதிக உற்சாகத்தின் காரணமாக சில உத்திரவுகள் போட்டிருக்கலாம்; அதுதான் இப்படி நடந்திருக்கிறது. உவைகளையும் நிவர்த்திக்க முயற்சி செய்கிறோம். ஆகவே, இது உண்மையிலேயே, மக்களின் இயக்கம் என்பதை அங்கத்தினர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதே நான் பல மகாநாடுகளில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தை வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறேன். நேற்றும், அதற்கு முன் தினமும், மூன்று மகாநாடுகளில் நான் கலந்து கொண்டேன். அங்கே மக்கள் இந்த இயக்கத்தில் உற்சாகமாகப் பங்கு கொண்டார்கள். ஒரு புதிய உணர்ச்சியைக் காண்பித்தார்கள். ஸ்ரீ அன்பழகன் ஒரு மகாநாடாவது நடக்கும்போது பார்த்திருந்தால், நிர்ப்பந்தம், மற்றவை ஒன்றும் இல்லை, மக்கள் ஒரு புது உணர்ச்சியுடன் இயங்குகிறார்கள் என்பதை ஒப்புக் கொள்வார்கள். அந்த முறையில் தான் இந்த இயக்கம் வளர்ந்து வருகிறது. அந்த முறையிலே இதுவே விட்டுக்கொண்டு வருகிறது. இது அந்தந்தப் பள்ளிகளின் அடிப்படையான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய உதவுகிறது. இன்றைக்கு சர்க்கார், இவைகளுக்கான செலவினங்களைச் செய்கிறது. அதே நேரத்தில், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இருக்கக்கூடிய, பள்ளிக்கூடங்களுக்கு வேண்டிய பல வசதிகளையும் மக்களே செய்து கொள்வதனால் அது பெரிய லாபமாக இருக்கும். இப்பொழுது, சுமார் 22,000 பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன. அது இன்னும் பரவவேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். இதற்கு மேலும் பரவ வேண்டுமென்று நாம் நினைக்கும்போது எதோ சர்க்காரோ போய் எல்லா விடத்திலும் செய்வவேண்டும் என்று சொல்வதானால், அது ஆகக் கூடிய காரியம் அல்ல. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், அந்தந்த கிராம மக்கள், உடனடியாக அந்தப் பணியில் ஈடுபடுவார்களேயானால், அது ஒரு சிறந்த சீர்திருத்தம் மட்டுமல்ல, சீரமைப்பாகவும் அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. மக்களுக்கும், 'நம் பள்ளிக்கூடம், நம் பிள்ளைகள், குழந்தைகள் படிக்கும் பள்ளிக்கூடம்' என்ற அக்கறை தோன்றுகிறது. ஒரு நல்ல சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. ஆகவே, இந்த இயக்கத்தைக் குறை கூறாமல், குறைகள் இருந்தால் அவற்றை நீக்க யோசனைகள் சொல்லி, எல்லோரும் வரவேற்று, செயல் படவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எந்த இயக்கத்திலும் குறைகள் காண முடியும். குறைகளை எப்படித் சலிப்பது என்பதே நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். வேறு ரிவிஸ்யூ அதிகாரிகள், போலீஸ் அதிகாரிகள், மற்ற வரி வசூல் அதிகாரிகள் நிர்ப்பந்தம் எங்கெல்லாம் இருக்கிறதோ அவற்றை நீக்கிவிடமுடியும். ஆசிரியர்களையும் நிர்ப்பந்தம் செய்ய முடியவே முடியாது.

இன்னொன்று சொன்னார்கள். ஆசிரியர்கள் பிச்சை எடுப்பது பரவல் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். பிச்சை என்பது "எனக்கு" என்று கேட்பால், அது பிச்சையாகும். அன்றி, "இன்னொருவனுக்கு உதவுங்கள்"

16th March 1959] [Sri C. Subramaniam]

என்று கேட்டால், அது பெரிய பொது சேவையாகும். பிச்சை என்ன என்பதை உணர வேண்டும். ஆசிரியர்கள் பிச்சையா எடுக்கிறார்கள்? அவர்கள் தங்கள் ஊதியப் பெருக்கத்திற்காகவா செய்கிறார்கள்? “குழந்தைகள் நன்மைக்குத் தாருங்கள்” என்று கேட்கும்போது பிச்சையா அது. அது ஒரு பெரிய பொதுச் சேவையாகும். பொதுமக்கள் தொடர்பு கொள்வது பிச்சை எடுக்கும் முறையில் அல்ல. சில இடங்களிலே சில புகார்கள் வந்தன. இதெல்லாம் இம்மாதிரி இயக்கங்களில் வரக்கூடியவை. குழந்தைகள் இவ்வளவு கொண்டுவிடுவோம் என்று ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது என்று தெளிவான உத்தரவுகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன.

SRI K. ANBAZHAGAN : அமைச்சர் அவர்கள், நான் கூறிய சருத்தைக் கூட்டிப் பேசுகிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அதில் பங்கு கொள்ளவில்லை என்ற ஏன் அந்தக் சருத்தைத் தெரிவிக்கவில்லை. கல்வி அமைச்சர் கடைசி கட்டத்திலே, ஆரம்பப் பள்ளிக்கு உதவி அளித்தே தீரவேண்டும் என்று வலியுறுத்தியிருக்கிறார். அந்தப் பணியில் ஆசிரியர்களை பயன் படுத்துவது நியாயம் இல்லை, தரும் இல்லை. அவர்கள் தங்களுக்கென்று பிச்சை எடுக்கவில்லையென்றாலும், பலரைப் போய் கேட்கும்போது, தகுதி அதிகமில்லாத காரணத்தினால், பிச்சை எடுப்பவர்கள் போல் தான் இருக்கிறார்கள். மேலும் அமைச்சரவர்கள் நான் ஒரு மகா நாட்டையாவது பார்க்க வேண்டும் என்றார்கள். நான் தனியார் மகாநாட்டைப் பார்த்தேன். அதன் நடவடிக்கைகளை என்னிடம் தெரிவித்தார்கள். அமைச்சர் வருகிறபோது எல்லாம் உற்சாகமாக வைக்கப்படுகிறது. ஆனால், மறுநாள் பார்த்தால், அமைச்சர் சென்ற பின்னால் அங்கு ஒன்றுமில்லை. இதை நான் பொது மக்களோடு கலந்தே தெரிவிக்கிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இதிலே ஆசிரியர்கள் போய்க் கேட்பது சில இடங்களிலே தான். அவர்களுக்கு இன்னின்ன குறைகள் என்று சொல்ல வேண்டிய பொறுப்புத்தான். மற்றபடி, அதைத் தொடர்ந்து, குறைகளை நிவர்த்திக்க செய்ய வேண்டிய காரியங்களுக்கு அங்கங்கே பொது மக்கள் கமிட்டிகள் இருக்கின்றன. அவை தொடர்ந்து வேலை செய்கின்றன. சில இடங்களிலே, உற்சாகமுள்ள ஆசிரியர்கள் கமிட்டி கூடவும் வேலை செய்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் பொறுப்பு எல்லாம், சேவைகளைத் தெரிவிப்பதுதான். அவற்றைத் தீரக் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியது கிராம சேமைப்புக் கமிட்டி தான். வட்டாரக் கமிட்டி அடிப்படையில் இயக்கம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியர்களை நிர்ப்பந்தம் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. ஆசிரியர்களும் இன்னொருவரை நிர்ப்பந்தம் செய்வதற்கும் ஒன்றுமில்லை. எந்த நல்ல காரியத்திற்கும் ஒரு தூண்டுகோல் அவசியமாக இருக்கிறது. எப்படிச் செய்தாலும் சலிப்பு ஏற்படலாம். ஆனால் பலனை உடையும் போது பொது மக்கள் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். அப்படியில்லாமல் இருந்தால், இப்பொழுது எப்படி கல்வி இலாகாவிற்கு இந்த இயக்கத்தின் மூலமாக லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் வரமுடியும், பொருள்கள் வந்து குவிய முடியும்? நிர்ப்பந்தம் காரணமல்ல. வேறு காரணத்தால், அதுதான், இந்த இயக்கம் மக்களுடைய இயக்கம் என்ற காரணத்தால். மக்களிடம் ஏற்பட்டிருக்கும் புதிய உணர்ச்சி அடிப்படையில், புதிய ஆர்வ அடிப்படையில் இந்த இயக்கம் வளர்கிறது.

அது ஒரு புறமிருக்க, இந்த முறையில்தான் நாம் இன்றைக்குப் பள்ளிக் கூடங்களிலே இருக்கும் பல காரியங்களைச் செய்ய முடிகிறது. கட்டம் வேண்டுமானாலும் சரி, இதர கருவிகள் வேண்டுமானாலும் சரி இவையெல்லாம் மக்கள் உதவியால் செய்யப்படுகின்றன. சிறந்த பண்ணையும் அமைக்கிறோம். அது மட்டுமல்ல. பண்ணைகளில், புதிய விவசாய முறைகளைப்பின் பற்றி, அவைகளை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்து, பொது மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட முடிகிறது. உண்மையிலேயே, இந்தக் கல்விச் சேமைப்பு திட்டம், ஊர் சேமைப்புத் திட்டமாக, சமுதாய சேமைப்புத் திட்டமாக வளர்ந்து வருகிறது. ஆகவே, இந்த இயக்கத்திற்கு அங்கத்தினர்கள் உதவி மேன்மேலும் வேண்டும். உண்மையிலேயே குறைகளைச்

[Sri C. Subramaniam]

[16th March 1959]

சொன்னாலும், இயக்கத்திற்கு உதவ முடியும். இயக்கத்திற்கு ஆதரவு தந்தால் ஒரு சமயம் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு ஆதரவு ஆகிவிடுமோ என்று யாரும் நினைக்க வேண்டாம். உண்மையிலேயே, இது குழந்தைகளின் திட்டம். குழந்தைகளுக்கு உதவும், அதனால் மக்களுக்கு உதவும் திட்டம். இது காங்கிரஸ் கட்சிக் காரியம் அல்ல. ஆகவே எல்லோரும் இதில் பங்கு கொள்ள இடம் இருக்கிறது.

பள்ளிக்கூடம் என்று சொல்லும் போது, ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் பள்ளி வேண்டும். இப்பொழுது நாம் 300 ஜனத்தொகை உள்ள ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒரு பள்ளி என்று ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். அதைக் கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டியும் இருக்கிறது. 500-ஹிருந்து, 300 ஜனத்தொகை என்று செய்கிறோம். இந்த ஆண்டிற்குள்ளாக 300 ஜனத்தொகையுள்ள எல்லா கிராமத்திற்கும் பள்ளி என்று சொல்லுகிறோம். அந்த நிலைமை என்ன? 300 ஜனத்தொகையுள்ள ஒரு கிராமத்தில் அதிகமாக எவ்வளவு மாணவர்கள் வரமுடியும்.

30 அல்லது 35 ஆசிரியர்களைச் சேர்க்கலாம். ஒரு ஆசிரியர் இருந்து கொண்டு பள்ளியை நடத்த வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் தேவையாக இருக்கிறது. ஒரு ஆசிரியர் இருந்து கொண்டு ஐந்து வகுப்புகளை நடத்துவது என்பது முடியாது. இப்பொழுது ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் பள்ளிக்கூடம் வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். இதை நாம் கொஞ்சம் யோசனை செய்து பார்க்கவேண்டும். ஒரு திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை இந்தச் சபைக்கு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சிறு சிறு கிராமங்களில் ஒன்று முதல் மூன்றாம் வகுப்பு வரையில் படிக்கக்கூடிய பிள்ளைகள் இருக்கலாம். அவர்களுக்கு ஒரு மைல் சென்று பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்க முடியாது. அதனால் இப்படிப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு அந்தந்த கிராமங்களிலேயே பள்ளிக் கூடங்கள் இருக்க வேண்டியது அவசியம். மூன்றாவது வகுப்பு படித்து விட்டு அதற்கு மேல் படிக்க வேண்டுமென்றால் அப்படிப்பட்ட குழந்தைகள் ஒரு மைல் சென்று படித்து வரக்கூடிய நிலையில் இருப்பார்கள். ஆகவே பக்கத்தில் ஒரு பெரிய கிராமத்தில் பெரிய வகுப்பு வைத்து அங்கே அவர்களைப் படிக்கச் சொல்லலாம். இப்படி ஒரு மைல் நடக்கக் கூடிய பிள்ளைகள் அந்த பெரிய கிராமங்களிலுள்ள பள்ளிகளுக்குச் சென்று மேல்வகுப்புப் படிக்க முன்வரலாம். அப்படிப்பட்ட பெரிய பள்ளிகளுக்கு ஐந்து ஆசிரியர்களை நியமித்து வகுப்புகளை நடத்தச் சொல்லலாம். சிறு சிறு வகுப்புகளைக் கொண்ட பள்ளிகளுக்கு ஒரு ஆசிரியரைக்கொண்டு பள்ளிகளை நடத்தச் சொல்லலாம். இதற்கு ஒரு திட்டம் வகுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்படி ஐந்து வகுப்புகளை வைத்து நடத்தக்கூடிய பள்ளிகளில் வேண்டிய மாணவர்கள் இருக்க வேண்டும். இந்த முறையில் நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு முன்னதாக ஆரம்பக் கல்வி பலன் தரக்கூடிய கல்வியாக இருக்க வேண்டும். அப்படிப் படித்து விட்டு வெளியே வரக்கூடிய மக்களுக்கு ஐந்து வருஷப் படிப்பும் ஒரு பலன் தரக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். அந்தப் பலன் பெற்றோர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அளவில் ஆரம்பக் கல்வியை திட்டமிட்டுத் தயாரிக்க வேண்டும் என்று அடிப்படையில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

அதற்குப் பிறகு ஆறிலிருந்து பதினாறு வரையில் இருந்தது, அதாவது எட்டு வருஷமாக இருந்தது. அதை இப்பொழுது எழாக் குறைத்திருக்கிறோம். அதன் பிறகு நான்கு வருஷங்கள் உயர் நிலைப்பள்ளியில் படிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்த எட்டு வருஷங்களுக்கு மேல் ஒரு வருஷம் படிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இன்னொரு வருஷமும் கொடுக்க வேண்டியது என்ற முடிவு இன்னும் ஏற்படவில்லை. அதற்கு மேல் போகிறவர்களுக்குப் பரி யூனிவர்சிட்டி எடுக்கேஷன். அந்த முறையில் ஆரம்பக் கல்வி ஏழு வருஷமும், உயர்நிலைப்பள்ளி நான்கு வருஷங்களும் என்று சட்டசபையில் முடிவு செய்யப்பட்டது. அந்த முடிவையும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த முடிவை மற்ற ராஜ்யங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முதலில் மறுத்து விட்டார்கள். இன்றைக்குப் பார்த்தால் கேரளாவில் இதை முதலில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மைசூரில் 8 பள்ளி 4 என்று இருந்ததை 7 பள்ளி 4 என்ற திட்டத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

16th March 1959] [Sri C. Subramaniam]

ஆந்திராவிலும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே தென் மண்டலத்தில் இந்தத் திட்டத்தை எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அடிப்படையில் நம்முடைய கல்வி அமைப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த அளவில் உயர் நிலைப்பள்ளியிலிருந்து கல்லூரிப் படிப்புக்குப் போக வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதனால் ஆரம்பக் கல்வியை எல்லோருக்கும் விரிவாகக் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அது பலன் தரக்கூடிய அளவில் இருக்க வேண்டும். உயர் நிலை பள்ளிப்படிப்பு முடிந்த பிறகு தன்னுடைய வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு வேண்டிய தகுதியைப் பெற வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் இந்த நான்கு வருஷப் படிப்பு அமைய வேண்டியதாக இருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக பல முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டு அதற்கு என்று பல திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டு தொழில் கல்வி எந்த அளவு இருக்க வேண்டும் என்றும், ஒரு முடிவுக்கு வந்து அதையும் நிறைவேற்ற முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். இந்த வருஷத்திலிருந்து அந்த திருத்தப்பட்ட திட்டம் அமுலுக்குக்கொண்டு வர வேண்டும் என்று இருக்கிறோம். இப்படி அடுத்த வருஷம் அமுலுக்குக் கொண்டு வந்து இன்னும் நாலேந்து வருஷங்களுக்குள் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட திட்டத்தை ராஜ்யம் பூராவிற்கும் அமுலுக்குக் கொண்டு வர முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளப் வேண்டும். இந்த முறையில் புது கல்வித் திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டோம் என்பதை சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த நிலையில் என்ன என்ன காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமோ அதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம்.

இந்த அடிப்படையில் மொழிப் பிரச்சனையையும் நீக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக பல்வேறு கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டது. கனம் சின்னதுரை போன்றவர்கள் ஹிந்தி வரவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் கனம் அன்பழகன் போன்றவர்கள் ஹிந்தி வேண்டாம் என்றும் அது மறைமுகமாகக் கொண்டு வரப்படுகிறது என்றும் கருத்துப்பட தெரிவிக்கிறார்கள். இதற்கு ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் சட்ட சபை குழு ஒன்று உட்கார்ந்து ஆரம்பம் யோசனை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் ஹிந்தியானது மறை முகமாகக் கொண்டு வரப்படுகிறது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. எல்லாக் கட்சிகளுக்கும் ஒப்புக்கொண்ட பிறகு கல்வித் திட்டத்தில் குழப்பம் இருக்க வேண்டியதில்லை. குழப்பமும், கிளர்ச்சியும் இல்லாமல் இருந்தால் எவ்வளவோ முன்னேற்றமடையலாம். கல்வி விஷயத்தில் குழப்பம் இருக்க வேண்டியதில்லை. கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டும் என்றால் எப்பொழுதும் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டே இருக்கலாம். மற்றவர்களை நிர்ப்பந்திக்க கிளர்ச்சி செய்து கொண்டே இருக்கலாம். ஒரு முடிவு எடுத்துக்கொண்ட பிறகும் கிளர்ச்சி செய்வது என்றால் அதற்கு முடிவே இருக்காது. அப்படிச் செய்வதும் சரியல்ல. சிலர் ஒரு கோடியில் இருக்கிறார்கள். பலர் மற்றொரு கோடியில் இருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு கோடிக்கும் மத்தியில் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய அடிப்படையில் ஒரு முடிவு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முடிவின் பேரில் தான் மேற்கொண்டு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமெய்யொழிய திரும்பத் திரும்ப கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருப்பதில் பிரயோசனம் இல்லை. கிளர்ச்சி செய்வதாக இருந்தால் எந்த வகையிலும் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டே இருக்கலாம். ஆகவே ஒரு முடிவுக்கு வந்த பிறகு கிளர்ச்சி செய்வதில் பிரயோசனம் இல்லை என்பதை தி. மு. க. தலைவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள அங்கத்தினர்களுக்கும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆங்கிலத்தை ஐந்தாவது வகுப்பிலிருந்து கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்றும், ஹிந்தி எட்டாவது வகுப்பிலிருந்து கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்றும் இப்பொழுது திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஹிந்தியை என் ஆரம்பத்திலிருந்தே கொண்டு வரக்கூடாது என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். மற்றும் சிலர் ஹிந்தியே கூடாது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி மாறுபட்ட கருத்துக்கள் இருந்தால் எப்படி முன்னேற்றமடைவது? இப்படிப்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. இதில் ஒரு ஒற்றுமை இருக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. ஆகவே கிளர்ச்சி நடத்தாமல் முடிவு செய்யப்பட்ட திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வர எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று பணிந்து வலியுறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.

[Sri C. Subramaniam]

[16th March 1959]

மொழிப் பிரச்சனை சம்பந்தமாக சர்வகலாசாலை, கல்லூரிகளில் தமிழை எப்படிக் கொண்டு வரலாம் என்று முடிவு செய்வதற்காக இன்றைக்கு தமிழ் ஆராய்ச்சி வளர்ச்சி ஒன்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதிலுள்ள எல்லோருடைய அபிப்பிராயமும் என்ன என்பதைப் பார்த்து கடைசியில் தமிழ் மொழி நாட்டில் போதனு மொழியாக அமையும் என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்க முடியாது. கடைசியில் தமிழ் தான் போதனு மொழியாக வந்து சேரும். அப்படித் தமிழ் நாட்டில் தமிழும், மைசூரில் கன்னடமும், ஆந்திராவில் தெலுங்கும், கேரளாவில் மலையாளமும் போதனு மொழியாக வரும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. அப்படியேதான் வந்தும் சேரப்போகிறது. அதற்குப் போதிய வசதிகள் இல்லை, தமிழில் அதற்கு வேண்டிய சொற்கள் இல்லை, அவைகளை இன்னும் தயார் செய்யவில்லை என்றும் குறை கூறுகிறார்கள். இதை தாராளமாகச் செய்ய முடியும். இதைப்பற்றி தீவிரமாக ஆலோசனை செய்து நன்றாக பரிசீலனை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். வைஷ்ணவசுருஷ்ய ஆலோசனையையும் கேட்டு அதன் பிறகு முடிவு செய்ய வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவருடைய ஆலோசனையைக் கேட்டு எந்த அடிப்படையில் மாறுதல்கள் செய்ய வேண்டுமோ அதையும் செய்ய வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எதிர் கால திட்டத்தையும் சங்கத்தின் முன்வைத்து பல வேறு நடவடிக்கைகளும் எடுக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறோம். கல்லூரிகளில் போதனு மொழி எப்படி இருக்க வேண்டுமென்பதிலும் குழப்பம் இருக்க வேண்டியதில்லை. ஆங்கிலம் கூடாது. உடனடியாக தமிழ் வேண்டும் என்பதைக் கட்டாயமாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் கல்வித் துறையில் குழப்பத்தை உண்டாக்கி அதன் மூலம் தரம் குறைந்து விடக்கூடாது என்பதுதான் எங்களுடைய கோரிக்கை. அதனால் கருத்து வேற்றுமை உள்ளவர்கள் தங்களுடைய கருத்து வேற்றுமைகளை மாற்றிக்கொள்ளும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதை படிப்படியாகச் செய்வார்கள். அதற்கு வேண்டிய பல்வேறு நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. அதற்குப் பல உத்தரவுகளைப் போட்டு விடலாம். கல்வித் துறையில் அப்படி உத்தரவுகளைப் போட்டு நடவடிக்கைகளுக்குக் கொண்டு வரக்கூடாது என்பதற்காக வேண்டிய நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. நமக்குள்ள லட்சியத்தை குழப்பம் இல்லாத வகையில் அடைவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. இந்த முறையில் சர்வகலாசாலைகளில் பல திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது.

சர்வகலாசாலை சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் யூனிவர்சிட்டி கமிஷன் தலைவர் சி. டி. தேஷ்முக் அவர்கள் இந்தச் சர்க்காரைப்பற்றி குறை கூறியிருக்கிறார். 100-க்கு 50 அளவு ஆசிரியர்களுக்கு அதிமாகச் சம்பளம் கொடுக்க தயாராக இருக்கிறார்களா, பாக்கி இருக்கக்கூடிய 50-ல் பாதியாகிய 25-ஐ ராஜ்ய சர்க்காரும், பாக்கியை நிர்வாகத்தை நடத்தக்கூடிய மாணேஜ்மெண்டும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், இதற்கு ஒரு முடிவையும் இந்தச் சர்க்கார் சொல்லவில்லை. ஆரம்பத்திலிருந்தே மெளனமாக இருக்கிறார்கள் என்கிற முறையில் பக்கத்தில் பேசியிருக்கிறார். இந்த விஷயமும் சபைக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு ஆசிரியர்களுக்கு எல்லாக் கட்டத்திலும் ஆரம்ப ஆசிரியர்களிடமிருந்து கடைசியில் பேராசிரியர்கள் வரை போதுமான சம்பள விதிதம் இல்லையென்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அந்தச் சம்பள விதித்ததை அதிகப்படுத்தும்போது நான் விரும்புவது அதிலே எந்த விதக் குறையும் இல்லாமல் ஒவ்வொரு பேராசிரியர்களும், ஒவ்வொரு ஆரம்ப ஆசிரியர்களும் எந்தவிதக் குறையும் இல்லாமல் நல்ல முறையில் அந்தச் சம்பளம் முழுவதும் பயன்படக்கூடிய வகையில் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். ஆனால் அதற்கு மாறான சூழ்நிலை இன்றைக்குக் கல்லூரிகளில் இருக்கிறது. இன்றைக்கு நாம் 3 வருஷ பட்டப் படிப்பை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். அதன் காரணமாக இன்றைக்குப் பல கல்லூரிகளில் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைந்திருக்கிறது என்பதை வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். இப்

16th March 1959] [Sri C. Subramaniam]

பொழுது இரண்டாகப் பிரித்திருக்கிறோம். பி. ஏ. வில் சரித்திரம், பூகோளம், பொருளாதாரம் போன்ற பாடங்களைப் படிக்கவேண்டும். கணிதம், விஞ்ஞானம் போன்ற பாடங்களைப் பி. எஸ். சி. படிப்பவர்கள் படிக்கவேண்டும்.

ஒவ்வொரு கல்லூரிகளிலும் எத்தனை மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்பதைப் பற்றிச் சர்வகலாசாலை அந்தந்த கல்லூரிகளுக்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதன் பிரகாரம் 1957-58-ம் ஆண்டில் மொத்தமாகக் கொடுக்கப்பட்ட அனுமதி எவ்வளவு என்று பார்த்தால்—பி. ஏ.-ல் 4,651 இடங்கள் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் சேர்த்துக் கொள்ள அனுமதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். எத்தனை மாணவர்கள் வந்தார்கள் என்ற கணக்கைப் பார்த்தால்—எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் சேர்த்து 1,355 மாணவர்கள்தான் பி. ஏ. படிக்க வந்தார்கள். அதாவது 29.1 சத விதிக் மாணவர்கள்தான் படிக்க முன் வந்தார்கள். இந்த 29 சத விதிக் தினர் படிக்கவேண்டியவர்கள்தான். ஆனால் இவர்கள் எல்லோரும் ஒரு வகுப்பில் 30 பேர் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இந்த 1,355 மாணவர்களும் பரவலாக 55 காலேஜுகளில் இருக்கிறார்கள். அதன் காரணமாக என்ன நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது? ஒரே ஒரு மாணவன் ஒரு வகுப்பில் இருந்தாலும் அதனால் ஆசிரியர் எண்ணிக்கையைக் குறைக்க முடியாது. ஒரு மாணவனை இருந்தாலும் அந்த ஒரு மாணவனுக்குகாக ஒரு ஆசிரியரை ஏற்பாடு செய்யவேண்டித்தான் இருக்கிறது. இந்த முறையில் 4,651 மாணவர்கள் என்ற கணக்கில் நியமிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் 1,355 பேருக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். இந்த அளவுக்கு ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

அதே மாதிரி பி.எஸ்.ஸி.யை எடுத்துக்கொண்டால், அனுமதிக்கப்பட்ட இடங்கள் 4,587. அதில் எத்தனை மாணவர்கள் 1957-58-ல் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால் 2,912 பேர்தான் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். 63.4 சத விதிக். 36 சத விதிக் குறைவு. பல கல்லூரிகளில் 40-க்கு 12, 120-க்கு 92, 120-க்கு 70 என்ற எண்ணிக்கையில்தான் மாணவர்கள் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். சில கல்லூரிகளில்—அதுவும் பிரசித்தி பெற்ற கல்லூரிகளில், லயோலா காலேஜில் கூட 240-க்கு 33 பேர்தான் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். போட்டி போட்டுக்கொண்டு சேருகிற கல்லூரிகளிலேயே இந்த நிலைமை இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

இதைப் பற்றி ஆராய்வதற்காக கல்லூரி முதல்வர்களைக் கூட்டி மாநாடு நடத்தி, “இந்த நிலைமையைத் தவிர்க்க என்ன செய்வது?” என்று கேட்டேன். “ஒரு வருஷந்தான் இந்த நிலைமை இருக்கும், அடுத்த வருஷம் இந்த நிலைமை மாறிவிடும். அப்பொழுது செப்டம்பர் பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணினவர்களும் இருப்பார்கள். ஆகவே மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அடுத்த ஆண்டில் அதிகரிக்கும். ஆகவே இந்தப் பிரச்சினையை அடுத்த ஆண்டு வரை ஒத்தி வைப்புகள்” என்று அந்தக் கல்லூரி முதல்வர்கள் சொன்னார்கள். “ஒரு வருஷம் பொறுத்துப் பார்க்கலாம்” என்று நான் சொன்னேன்.

அதற்குப் பிறகு இன்றைய நிலைமை என்ன? 1958-59-ல் பி.ஏ.யில் அனுமதிக்கப்பட்ட இடங்கள் 4,651 இருந்து 5,206 ஆக உயர்ந்தது. எத்தனை மாணவர்கள் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால் 1,831 மாணவர்கள்தான் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். மார்க், செப்டம்பர் பரீட்சைகள் எல்லாம் முடிந்ததும் அத்தனை மாணவர்கள்தான் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி பி.எஸ்.ஸி.-யில் அனுமதிக்கப்பட்ட இடங்கள் 1958-59-ல் 4,587 இருந்து 5,243 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் சேர்ந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 3,915 தான். 74.7 சத விதிக்.

இந்த நிலைமை இருக்கின்ற காரணத்தினால்தான் நான் கல்லூரி முதல்வர்கள் எல்லாம் கூட்டி இருக்கின்ற நிலைமையை எடுத்துச் சொன்னேன். 5,000 பேருக்கு ஆசிரியர்களை வைத்துக்கொண்டு, 2,000 மாணவர்களுக்கு மட்டுமே பரவலாக அவர்கள் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள்.

[Sri C. Subramaniam] [16th March 1959]

அவர்கள் எல்லோருக்கும் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை இருந்து வருகிறது. ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால் இந்த முறையில் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பளம் விரயமாவதை யாரும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. இதைப் பற்றி “நீங்களாகவே ஒரு கமிட்டியை நியமித்து இதை எப்படித் தீர்ப்பது என்பதற்கான யோசனைகளைக் கூறினால் பரிசீலனை செய்து பார்க்கிறேன்” என்று அந்தக் கல்லூரி முதல்வர்கள் மாநாட்டில் சொன்னேன். இதுவரை எந்தவித யோசனையும் வரவில்லை. ரூபகப்படுத்தி எழுதினேன். அதற்கும் பதில் வரவில்லை. அதற்குப் பதிலாக “இந்த 25 சத விகிதம் மானியம் கொடுப்பது பற்றி சர்க்கார் முடிவு என்ன?” என்று கேட்டுக் கடிதம் வந்திருக்கிறது. ஆனால் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான எந்த வித யோசனையும் வரவில்லை. யூனிவர்ஸிடி கிராண்ட் கமிஷன் 50 சத விகிதம் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கும்போது சர்க்கார் 25 சத விகிதம் கொடுக்கத் தயங்கவில்லை. ஆனால் இப்படி விரயமாகும் நிலையில் இன்னும் அதிகப்படுத்துவது சரியாகத் தோன்றவில்லை. “அதனால் பரவாயில்லை; 5,000 மாணவர்களுக்கு இடம் இருக்கும்போது 2,000 மாணவர்கள் மட்டுமே இருந்தாலும் பரவாயில்லை” என்று நீங்கள் முடிவு செய்தால் அது பற்றி எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லை. கடைசியாக முடிவு செய்ய வேண்டியவர்கள் நீங்கள் தான். பணம் விரயமாகாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பு நம்மிடம் இருக்கிறது. ஆகவே இந்த மூன்று வருஷப் படிப்பு என்ற திட்டப்படி நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்து எந்தெந்தக் கல்லூரிகளில் எத்தனை மாணவர்கள் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் என்று பங்கு போட்டுக்கொள்வார்களா, இது கொஞ்சம் நல்ல முறையில் நடக்க வழி உண்டாகும். இப்பொழுது 5,000 மாணவர்கள் என்ற கணக்கை வைத்துக்கொண்டு அந்த அளவில் கட்டிடங்கள் கட்ட ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அந்த அளவுக்கு “லாபமரி” ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். நூலகங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். ஆகவே, இதில் கொஞ்சம் விரயமாக இடம் இருந்துள்ளது என்பதை நம்மால் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது. அப்படி விரயம் ஆகிற நிலைமை இருக்கிற காரணத்தினால், தான் சர்க்கார் கிராண்ட் கொடுக்க முன்வரவில்லை. ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளத்தை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்கக் கூடாது என்ற மனப்பான்மை ஆட்சியிலுள்ள எங்களுக்குக் கிடையாது. தனிப்பட்டவர்கள் கொடுக்கும்போது சர்க்காரின் கீழ் இருக்கக் கூடிய கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுத்தாக வேண்டும். கல்வி அதிகாரிகளுக்கும் கொடுத்தாகவேண்டும். இதை எல்லாம் பரிசீலனை செய்து முடிவு எடுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அதனால் காலதாமதம் ஆகிறது.

அடுத்தபடியாக, தொழில் கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால், அதற்காக ஒரு ஸ்டரக்டரை நியமித்து அதில் இருக்கக் கூடிய பல்வேறு பிரச்சனைகளைக் கவனித்து நடவடிக்கை எடுக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். அதன் மூலமாக நான்கு முறையில் தொழில் கல்வி முன்னேறி வருகிறது என்பதற்கான புள்ளி விவரங்களை முன்பே கொடுத்திருக்கிறேன். திருப்பிச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தொழிற் கல்வி மிகவும் முக்கியம். அதற்காக ஹையர் டெக்னாலஜிகல் இன்ஸ்டிடியூட் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. எஞ்சினியர்கள் மட்டுமல்ல; அதற்கும் மேல் படிக்கக் கூடியவர்கள், புதிய சக்தியைக் கண்டு பிடிக்கக் கூடியவர்கள், புதிய இயந்திரங்களைக் கண்டுபிடிக்கக் கூடியவர்கள், எல்லோரும் தொழில் வளர மிகவும் தேவைப்படுகிறார்கள். எஞ்சினியரிப் படிப்போடு கூட ஆராய்ச்சிப்படிப்பு மிகவும் அவசியம். அந்த முறையில் ஹையர் டெக்னாலஜிகல் இன்ஸ்டிடியூட்டை ஏற்படுத்தி இருப்பதை மிகவும் வரவேற்கிறார்கள். அதன் மூலம் மிகவும் சாதாரண தொழிற் கல்வி, உயர்ந்த தொழிற் கல்வி, ஆராய்ச்சி நடக்கும் கட்டங்கள் ஆகியவைகள் மேலும் மேலும் பெருகும் என்று நினைக்கிறேன். அதிலும் முக்கியமாக தொழில் வளர்ச்சி பெருக வேண்டுமென்று நினைக்கும்போது அந்த அளவு தொழில் பெருக வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் திட்டமிட்டுப் பல காரியங்களைச் செய்து வருகிறோம். அந்த அளவுக்குத் தொழில் கல்வி பெற்றவர்கள் எண்ணிக்கை பெருக வேண்டும். இப்பொழுது இருக்கக் கூடிய அளவு போதுமானதல்ல. அடுத்த மூன்றாவது ஐந்து ஆண்டு

16th March 1959] [Sri C. Subramaniam]

திட்ட காலத்திற்குள் குறைந்தது இப்பொழுது இருப்பதைப் போல் இரண்டு பங்காவது வசதிகள் பெருகும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆகையால் அடுத்த ஐந்தாண்டுத்திட்டத்திற்கு எஞ்சினியர்கள் வேண்டுமென்று சொன்னால் உடனே எஞ்சினியர்கள் வந்துவிட முடியாது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கு எத்தனை எஞ்சினியர்கள் வேண்டியதாக இருக்கும் என்பதற்கான கணக்கைப் பார்த்து புதிய கல்லூரிகள் அவசியம்மென்றால் அதற்கான வேலைகளை நாம் இப்பொழுதே தொடங்க வேண்டும்.

இன்னொன்று முக்கியமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பாலிடெக்னிகுகளை இப்பொழுது அதிகமான அளவில் ஆரம்பித்து வருகிறோம். பதினேழு பாலிடெக்னிகுகள் இப்பொழுது நடந்து வருகின்றன. புதிதாக 3 பாலிடெக்னிகுகள் கன்னியாகுமரி, வட ஆற்காடு, செங்கல்பட்டு ஆகிய ராஜ்யங்களில் ராஜ்யத்துக்கு ஒன்று வீதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.. அதற்கு அடுத்தாற்போல் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கடைசி வருஷத்தில் சில பாலிடெக்னிகுகளை ஆரம்பிக்க முடியும் என்று நினைக்கிறேன். மற்ற இடங்களிலும் அவசியம் இருக்கிறது. எங்கெங்கு அவசியம் என்பது பற்றி அப்பொழுது ஆராய்ந்து முடிவு செய்துகொள்ளலாம். என்ஜினியரின் பட்டப் படிப்பு பெற்றவர் ஒருவர் வந்தால் குறைந்த பட்சம் 4 பேர் பாலிடெக்னிகுகளில் படித்தவர்கள் வெளி வருகிறார்கள் என்ற நிலைமை இருந்தால்தான் படிப்பு வீணாகாத நிலைமை இருக்கும், இல்லையென்றால் படிப்பு வீணாகிவிடும் என்பதற்கான கணக்கு இருக்கிறது. இல்லையென்றால் சாதாரணமான டிப்ளோமா பெற்றவர்கள் செய்யக் கூடிய வேலைகளைக் கூட எஞ்சினியரின் பட்டப் படிப்பு படித்தவர்கள் செய்யக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும். ஒரு எஞ்சினியர் வேலை செய்தால் 4 டிப்ளோமா பெற்றவர்கள் தேவை என்ற கணக்கில் பாலிடெக்னிகுகளை அதிகப் படுத்த வேண்டும். அதற்கு மேல் கல்லூரியில் படித்துவிட்டு வேலை இல்லை என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக பல்வேறு தொழிற் கல்வியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதும் நோக்கம். அதற்காக அநேகம் தொழிற் கல்லூரிகள், பாலிடெக்னிகுகள் எல்லாம் ஏற்படுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இப்படிப் பல்வேறு காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும் போது பல்வேறு குறைகள் நமக்கு உண்டாகின்றன. ஆங்காங்கு குறைகளையும் நீக்குவதற்கு நாம் முயற்சி செய்து வருகிறோம்.

குறிப்பாக இரண்டு மூன்று நாட்களாக இங்கு ஒரு விஷயமும் சொல்லப் பட்டது. பாட புத்தகம் சம்பந்தமாக ஏற்பட்ட ஒரு குறையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அந்தக் குற்றம் ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டிய கடமை நம்முடையது. ஐம்பதாயிரம் மாணவர்கள் அதனால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்கிறேன். அந்த மாதிரிக் குற்றங்கள் இனி ஏற்படாமல் இருப்பதற்கும்—இந்த அனுபவத்தை வைத்துக்கொண்டு—தக்க நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இதன் மூலமாகச் சர்க்கார் எந்தக் காரியத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் இப்படித் தான் ஆகும் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடக் கூடாது. சில பேர் நினைக்கிறார்கள். பத்திரிகையிலும் எழுதுகிறார்கள். பாட புத்தகம் வெளிவிடுகிறவர்கள் சர்க்கார் இந்தக் காரியத்தைக் கைவிட்டுவிட வேண்டும் என்பதற்கு எவ்வளவு முயற்சி செய்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் ஒரு விஷயத்தைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஒரு அதிகாரி கலெக்டராக நியமிக்கப்பட்டவுடனேயே அவருக்கு ஏராளமான தந்திகள்—சேலத் திருக்கு போய்ச் சேர்ந்தவுடனே—டெகஸ்ட் புக் பப்ளிகர்களிடமிருந்து வந்தது என்று குறிப்பிட்டார். அவருக்கே ஒன்றும் புரியவில்லையாம். ஆனால் பாட புத்தகங்களை அந்த அந்த ஜில்லா கலெக்டர்கள்தான் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று இப்பொழுது புதிதாக வருகிற ஏற்பாடு அப்புறம்தான் அவருக்கே தெரிந்ததாம். அதற்கு முன்னாலேயே—அவர் தயவைப் பெற வேண்டும் என்று—எவ்வளவு ஊக்கமாக, ஆர்வம் செலுத்தி, பிரசுரகர்த்தர்கள் நடந்துகொள்கிறார்கள் என்பதைப் பாரக்லர்ம். ஆனால், இந்த மன்றத்தில் ஒரு விஷயத்தை உறுதியாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பாட புத்தகங்களை அரசாங்கம் பிரசுரிக்க வேண்டும் என்கிற கொள்கையில் எவ்வித மாறுதலும் கிடையாது, முதல்

[Sri C. Subramaniam] [16th March 1959]

படியாக ஆரம்ப வகுப்புப் பாட புத்தகங்களை அரசாங்கமேதான் வெளியிடப் போகிறது. அந்தக் கொள்கையை மாற்றுவதாக இல்லை. அதற்காகவே தனியாக ஒரு அச்சகம் ஏற்பட வேண்டும் என்ற முறையில் வெளி நாட்டிலிருந்து அதைத் தருவிக்க அந்நியச் செலவாணியும் பெற்றுக் விட்டது. அச்ச இயந்திரத்தையும் சீக்கிரமாகத் தருவித்து நாமே அச்சிடுவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளும் செய்யப்பட்டு வருகிறது. அடுத்த ஆண்டுக்குள் செயல்படத் தொடங்கிவிடலாம். பாட புத்தகங்களை சர்க்காரே அச்சிடுவது என்றால் சர்க்கார் தங்கள் கொள்கையைப் பரப்புவதற்காக இந்தத் திட்டத்தைப் போடவில்லை. சர்க்காரில் உள்ள அரசியல் வாதிகள் யாரும் புத்தகம் எழுதப் போவதில்லை. மந்திரிகள் யாரும் புத்தகங்களை எழுதப்போவதில்லை. இந்தக் கல்வித் துறையில் உள்ள அறிஞர்கள், புலவர்கள்—மேதைகள்—இவர்களைக்கொண்டு சர்க்கார் வரையறுத்திருக்கிற பாட திட்டங்களை ஒட்டி இந்தப் புத்தகங்களில் எவ்வித குறைபாடுகளும் இன்றி சர்க்காரே அச்சிடுவதற்கு முடிவு செய்தாகிவிட்டது. பிழைகள் ஏற்படாமல் இருப்பதற்கும், வேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன. அங்கத்தினர்கள் எல்லோருடைய பூரண ஒத்துழைப்பும் இருக்கும் வரையில் இத் திட்டத்தை மிக வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற முடியும் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.

மேலும் இன்னொன்று. சோஷலிஸ சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்கிற கொள்கையை வகுத்துக்கொண்டு நாம் செயல்படுகிறோம். நம்முடைய கொள்கையின் பிரகாரம் பெரியவர்களுடைய மனதை மாற்றி விடுவது கஷ்டம். குழந்தைகளுடைய மனோபாவத்தைத்தான்—அதுவும் குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்தே இந்தக் கொள்கை அடிப்படையில் நன்றாக வளர்க்க வேண்டும். சாதி பேதமற்ற, ஏற்றத் தாழ்வற்ற சமுதாய உணர்ச்சியை சின்னஞ்சிறு பருவத்திலிருந்தே அவர்களிடத்தில் உருவாக்கி விட வேண்டும் என்கிற கொள்கை அடிப்படையில் தான் நமது கல்வித் திட்டத்தை உருவாக்கிக்கொண்டு நாம் செயல்பட்டாக வேண்டும். கல்வி இலாகா அதற்கான முயற்சிகளை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டாக வேண்டும். கல்வி இலாகாவின் மூலமரகத்தான் உண்மையிலேயே இப்படிப்பட்ட கொள்கையை—மனோபாவ மாற்றத்தை உண்டாக்க முடியும் என்பதை சபையில் உள்ள அங்கத்தினர்கள் யாவரும் உணர்வார்கள். அப்படிப்பட்ட பெரும் பணியாற்றி வருகிற இந்த இலாகாவுக்கு 13 கோடி ரூபாய் சொச்சம் செலவு செய்வதை அதிகம் என்று யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். ஆகவே 100 ரூபாய் குறைக்க வேண்டுமென்ற வெட்டுப் பிரேரணையை வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டு இந்த மானியத்தை ஏகமனதாக எல்லோரும் ஏற்று அங்கீகாரம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

1-36
p.m.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

‘That the allotment of Rs. 13,61,63,000 under Demand XVI—Education—be reduced by Rs. 100.’

The cut motion was put and lost.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

‘That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 13,61,63,000 under Demand XVI—Education.’

The Demand was put and carried and the Grant was made.

DEPUTY SPEAKER : The House will now rise for lunch and meet again at 3 p.m. to-day.

The House then rose.